

Giới thiệu Ông Bố Họ Hoắc Biến Thái

Nhìn tiêu đề đoán nội dung.

☐ Thanh niên nghiêm túc

☐ Con nít mới lớn

Bạn đang đọc truyện *Ông Bố Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

"Thầy...em..em có thai rồi..."

Cô rầu rĩ, gương mặt như mất hết sức sống, chỉ cúi gằm mặt xuống, ngồi đối diện bàn làm việc của hần - thầy giáo thể dục - Hoắc Tư Vĩ

Không cảm xúc, hần vẫn chăm chăm vào tập tài liệu, giọng trầm trầm

"Vậy hả? Phá đi!"

Câu nói lạnh tanh đến đáng sợ

Gì chứ? "Phá đi?" nghe thật êm tai mà... Cô không ngờ cái tên khốn kiếp ấy lại có thể nói ra câu đó một cách dễ dàng như vậy. Hần đã làm như thế với bao nhiêu người khác rồi???

Chu Tiểu Hà nhìn hần, đôi mắt căm phẫn, tay nắm chặt lại, chưa bao giờ cô thấy tức giận đến vậy, nghiến răng chịu đựng, âm thầm nói:

"Phá? Thầy coi đứa bé trong bụng em là gì? "

Hoắc Tư Vĩ vẫn không thay đổi sắc mặt, gương mặt lạnh lùng, tàn nhẫn ấy nhếch lên nụ cười đầy khiêu khích

"Do em bất cẩn thôi. Phá đi! Không còn chuyện gì thì về lớp tôi còn làm việc"

Chẳng chút mảy may đến sắc mặt đang vô cùng khó coi của Tiểu Hà, Hoắc Tư Vĩ thả tập tài liệu xuống, đường hoàng bước về hướng cửa phòng.

Cô thật muốn bóp chết tên khốn này mà, thấy Hoắc Tư Vĩ đi, cô càng tức giận, bước đến cạnh hần, thẳng tay, một cái tát giòn rã, đôi mắt đỏ hoe ngáng lệ, cô giữ nước mắt không rơi, kiên quyết:

"Hoắc Tư Vĩ, lần đầu của tôi là do anh lấy, anh không dám nhận, TÔI TÌM NGƯỜI KHÁC! "

Chẳng để hần kịp phản ứng, cô bước ra khỏi phòng, đóng Rèm cửa như con phần nổi bấy giờ của cô

Hần nhìn bóng dáng cô gái nhỏ, kiên quyết, mạnh mẽ, độc miệng nhưng tâm hồn rất vô tư. Sự cố hôm đó, mà không phải, do hần sắp đặt...

~ Hần yêu cô từ cái nhìn đầu tiên khi thấy cô gái nhỏ nhắn đầy cá tính ấy đang đỡ người phụ nữ quý phái - mẹ anh dậy, không ngớt lời hỏi han bà. Từ hôm đó, hần luôn tìm hiểu và dõi theo cô mỗi lúc rảnh. Sau hai tuần không thể chịu đựng hần quyết định vào trường Thiên Phong làm giáo viên thể dục để gần cô hơn. Cứ thế càng ngày hần càng yêu cô, rồi đến ngày sinh nhật thứ 18 của cô cũng là sinh nhật cuối cùng thời cấp ba hần đã cho người lên kế hoạch, và ngay tối hôm đó sinh nhật 18 cũng là đêm cô mất đi giọt máu trong trắng gìn giữ 18 năm.. Kết quả là 1 tháng sau Tiểu Hà phát hiện mình đã chậm mất 1 tuần, lại hay buồn ngủ, buồn nôn và cực thèm đồ chua...~

(Quay lại hiện thực)

Gương mặt lạnh lùng bỗng hiện lên nụ cười rạng rỡ mà từ trước đến giờ chưa một lần xuất hiện, anh quay lại bàn làm việc, cứ tìm tìm mãi

"Không ngờ sức công phá của mình lại lớn đến vậy"

Hoắc Tư Vĩ ơi là Hoắc Tư Vĩ, mất hết hình tượng... Cứ tìm tìm một mình...lại còn Tự Luyện....

Hiện tại hần rất vui, vui vì được làm bố, và vui vì...sức mạnh của mình!

Nhưng Tiểu Hà mới bước qua tuổi 18 thôi, còn cả một tương lai phía trước, sao có thể vì hần mà bỏ lỡ được. Hần biết Hà còn muốn chơi đùa nên hần

không muốn vì đứa nhỏ mà ảnh hưởng đến tương lai của Tiểu Hà.

.....

Sau buổi gặp mặt hôm ở phòng làm việc của hắn, cô không còn đến trường nữa, không nhắn tin hỏi bài hay những nhẽo với hắn nữa.

Hắn lo cho cô lắm nhưng chẳng biết nói như nào liền nhắc máy gọi cho Lâm thư ký

"Tiểu Hà dạo này sao rồi?"

Đầu dây bên kia liền ngập ngừng, nhưng rồi vẫn nói ra

"Chủ tịch, tiểu thư...tiểu thư đã bay từ tuần trước rồi!"

"Hà! " - Hắn đập bàn, giọng gắt lên. Nhanh chóng vut hết đồng tài liệu trên tay sải những bước chân dài xuống bãi xe. Phi thẳng về công ty

"Tiểu Hà đi đâu?" - Vừa về công ty hắn đã đi thẳng vào phòng, trong phòng Lâm thư ký đang đợi sẵn

Nhanh chóng giải đáp câu hỏi của Hoắc Tư Vĩ: "Tiểu thư sang Mỹ, mới sang nay tôi mới biết tin, tiểu thư giấu tất cả mọi người chỉ có ba mẹ cô ấy biết. "

"Mé! Chu Tiểu Hà em dám!?"

Hoắc Tư Vĩ bốc hỏa, quanh người tỏa làn sát khí nóng rực, thư ký Lâm dù gì cũng đã trung thành với hắn từ khi 5 tuổi nhìn cảnh tượng này cũng đã quen những vẫn thấy rợn tóc gáy

Giảm bớt hỏa khí xung quanh hắn, Lâm thư ký nhanh đề nghị: " Hay tôi cho người tìm cô ấy?"

Hoắc Tư Vĩ hạ hỏa, hai tay để túi quần, nụ cười nửa miệng, hắn ung dung bước về bàn làm việc ngả mình xuống chiếc ghế êm ái, hai mắt nhắm lại thư giãn, giọng đều đều không cảm xúc

"Kệ cô ấy. Đi được, tự vác xác về được! Dám mang con tôi đi, em về tôi phải dạy lại rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Bó Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

5 năm năm trời rông rãi trôi qua Hoắc Tư Vĩ chỉ vui đầu vào công việc

"Chủ tịch hôm nay tiểu thư về nước, hạ cánh lúc 9 giờ, anh có ra sân bay đón cô ấy? "

Thư ký lâm mang vào cho anh một cốc cafe, nhân tiện vừa nhận thông báo là Tiểu Hà hôm nay về liền nói luôn cho hắn

"Hôm nay?.... "

Hoắc Tư Vĩ đưa cốc cafe lên, nghe thấy thư ký Lâm nói liền dừng lại, suy nghĩ điều gì đó rồi lại ung dung đưa lên uống

"Anh đem cái này gửi cho cô ấy, ản danh!" - Hoắc Tư Vĩ lấy trong ngăn tủ một chiếc hộp đen tuyền đầy bí ẩn.

Thư ký lâm nhận lấy chiếc hộp, nhẹ lắm!

Không nói gì, thư ký Lâm chỉ gật đầu rồi mang chiếc hộp đó đi làm nhiệm vụ

.....

Tại sân bay

Một thằng nhóc đầu nấm, gương mặt bầu bĩnh, hai mắt to tròn. Toàn thân một màu đen huyền bí.

"Chu Tiểu Hà em có nhanh lên không?"

Nhóc quay người lại, hai tay chống hông bữu môi lắc đầu

(Không biết cái đáng ở đâu -_-)

"Này, Chu Tiểu Minh nhà người học đâu cái câu đó vậy hả?"

Chu Tiểu Hà nhẹ nhàng kéo chiếc vali đằng sau đi đến gõ vào đầu thằng quý sứ ấy một cái, nhau mày hỏi

Chu Tiểu Minh xoa xoa đầu, nhìn chăm chăm, 23 rồi nhưng bà vẫn đẹp mê hồn. Diện chiếc váy đen ôm sát người, đôi giày cao gót mũi nhọn tôn lên đôi chân dài. Nó lắc đầu chán nản, chống tay lên vuốt cằm

"Không được rồi em ăn mặc thế này ra đường hả? Váy, dài quá! Cắt bớt đi. Kính đâu? Đeo vào cho ngầu. Giày, thấp quá cho cao thêm 3 phân nữa thì ổn! "

"Cái thằng con mắt dạy này, dám ăn nói với ta vậy hả? Về nhà cời quần, nằm sấp cho ta!"

Chu Tiểu Hà mặt đỏ ửng vì đứa con láu cá thu hút biết bao ánh nhìn trầm trồ, cô xéch tai thằng nhỏ lên quát

Bị đưa vào thế bị động, thằng nhóc không những không dấy dựa kê la mà còn ung dung, vênh mặt để mẹ nó kéo đi

Đúng là hết thuốc chữa với thằng quý này mà!!!

Vừa gọi được taxi thằng bé đã leo ngay lên ghế trước ngồi phán ngay câu:

" Ông chú may mắn lắm mới được ngồi gần cháu đấy. Bà mẹ cháu dị ứng với đàn ông, ngại quá. Phiền chú trở bà của nọ này và Tiểu Minh đẹp trai về đường X phố Y số nhà 68. Tiền để bà đó trả, con chưa đi làm. "

Ông tài xế được một trào, há hốc. Ghế sau Tiểu Hà ngại không biết chui lỗ nào chỉ gượng cười gật gật đầu cho qua.

Đoạn đường khá dài nên hai mẹ con ngủ thiếp đi lúc nào không hay, đến nơi tài xế gọi mới dậy xuống xe. Còn xuýt nữa thì không trả tiền cho người ta, để người ta gọi lại mới nhớ... Quê thấy mò!!!

Xuống xe, trước mắt hai mẹ con là một căn nhà nhỏ xung quanh đều là các loài hoa Tiểu Hà thích.

Hai mẹ con ung dung bước vào thì thấy hòm thư có chiếc hộp, tiện tay Tiểu Hà cầm vào.

Cách

Chiếc cửa được mở ra, bên trong thật đẹp. Mọi thứ được sắp xếp theo đúng ý hai mẹ con, tiện nghi, tối giản và trang nhã.

Đặc biệt là phòng riêng của nhóc Tiểu Minh là một màu xám vật dụng sang trọng, nhìn chất lừ. Bên cạnh bàn học còn có một máy chiếu hướng lên trần nhà, bật lên là toàn cảnh vũ trụ về đêm rất đẹp...

Hai mẹ con dù đã làm một giấc no nê trên taxi nhưng vẫn còn uể oải, con ngái ngủ vẫn còn nên cả hai tìm ngay đến chiếc giường êm ái..

Đã là 18 giờ, Chu Tiểu Minh không còn ngủ nướng được nữa, bên Mỹ nó luôn là người dậy sớm đặt đồ ăn cho hai mẹ con. Như thói quen nó cầm chiếc điện thoại lên, đồng dặc:

"Xin chào, tôi là Chu Tiểu Minh, phiền anh mang cho tôi một phần gà rán, một phần cơm rang Dương Châu, hai nước. Địa chỉ: đường X phố Y số nhà 68. Cảm ơn!"

Thằng nhóc nói một liên một hồi, rồi chỉ chờ câu trả lời của nhân viên là nó cụp máy luôn. Tính nét ý như thằng bố nó, mà được cái nó lấm mồm như mẹ nó.

Tự hào ghê~

Gọi đồ xong nó loanh quanh chẳng biết làm gì, hết xem phim, lại vào phòng xem mấy quyển sách thiên văn.

Chưa đầy 2 phút nó chán quá lại mò mẩn ra phòng khách ngồi, chợt thấy cái hộp vuông nhỏ nhỏ trên bàn, nhớ ra lúc chiều Tiểu Hà lấy từ hòm thư, liền nhấc lên mở ra xem..

"Ôi trời...! Thằng ranh nào biến thái vậy?"

Nó giờ lên trước mặt, tám hình nhỏ, bên trong là "thằng bé" của tên đồi bại nào đó

Tiểu Minh nhăn mặt, ngấm ngĩa, rồi vạch quần nó ra so

"Ủầy thằng cu tên biến thái này to phết, chắc cũng 20 nhí, đường kính...ừm...tầm... Không được không được. Không thể để Tiểu Hà thấy mấy hình ảnh biến thái này được. Cắt đi"

Nó lắc lắc đầu, vẻ mặt nghiêm trọng, nó loay hoay kéo từng ngăn tủ để tìm nơi giấu.

Cuối cùng, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, nó để tấm hình dưới đất rồi chặn cái thùng rác lên trên.

Sau khi giấu xong tấm ảnh, nó lấy trong tủ lạnh ra 2 cây kẹo mút vị chuối và dâu tây thả vào chiếc hộp để lại bàn.

Xong xuôi nó vỗ vỗ tay thần phục

"Không hổ danh là Chu Tiểu Minh đẹp trai, thông minh, và không yếu sinh lý như ông bố họ Hoắc! Haaaaa..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Bố Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ "Giấu thằng cu của tên biến thái", Chu Tiểu Minh ngồi trên ghế sofa ung dung, ngả lưng, tay để lên thành ghế, hai chân bắt chéo, gương mặt lạnh lùng. Giống ai không biết...

Tinh...tinh...

Tiếng chuông kêu inh ỏi, Chu Tiểu Minh đang "thư giãn" (Nó xem Tom & Jerry) trên ghế nghe thấy tiếng chuông liền đứng dậy, hai tay đứng túi quần, khoan thai bước ra cửa

Cạch

"Xin chào, tôi là Du Mộng, tôi đến giao hàng, đây là đồ của quý khách."

Một cô gái tầm 18 - 19 tuổi, chắc vừa đi học vừa đi làm giờ túi hàng lên, nụ cười rạng rỡ chết người

"Ủa mẹ bé đâu? Sao lại để em bé ra nhận hàng thế này?"

Chị nhân viên thấy cậu nhóc 4 tuổi, mặc bộ đồ pikachu siêu cute, liền cúi xuống xoa xoa đầu cậu, tí mắt cười, tay nhân tiện véo cái má phúng trắng hồng

Chu Tiểu Minh thấy hành động kỳ quặc của chị nhân viên, thì tỏ vẻ khó chịu, gạt tay chị ra khỏi gương mặt đẹp trai của mình, khoanh tay trước ngực

"Chị xinh đẹp đừng làm như thế, mất hình tượng em lắm. Chị giao hàng thì nhân tiện cho em số điện thoại lần sau em gọi chị đến luôn đỡ phải thông qua giống đực nào đó."

Nói rồi, Tiểu Minh đưa cho chị nhân viên điện thoại, xách lấy túi đồ rồi ra hiệu cho chị viết số vào.

Thấy cậu nhóc nói chuyện như cụ non, chị nhân viên càng thích cậu hơn. Đặt chiếc điện thoại trở lại tay Tiểu Minh, rồi giờ tay lên nựng cái má phính

"Em con ai mà đáng yêu vậy hả? Chắc ba mẹ em hạnh phúc lắm đây"

Chu Tiểu Minh nhăn mặt, lắc đầu chán nản

"Ừi chời, hạnh phúc gì hai ông bà ấy. Một ông thì bỏ vợ bỏ con theo gái, một bà thì lười chảy thây chảy tử... Tất cả mọi chuyện đều là Tiểu Minh đây gánh vác. Khổ lắm chứ ỉ."

Chị nhân viên nghe xong mà đơ người, cứng họng. Trời ơi sao cái gia đình này rắc rối vậy? Vốn là người nhiều chuyện định ngồi xuống hóng tiếp thì một người phụ nữ từ trong phòng bước ra, bộ váy ngủ còn hơi nhăn có lẽ vừa ngủ dậy

"Tiểu Minh, con nói chuyện với ai vậy? "

Chu Tiểu Hà bước ra, từng bước nhẹ nhàng đến gần hai chị em đang đứng với nhau

Chị nhân viên thấy Tiểu Hà liền hót hời:

"Chào chị, chị là mẹ của bé ả? Ban nãy có người đặt đồ ăn, em ship đến đây ạ. Cảm phiền chị thanh toán giúp em!"

Chị nhân viên đưa cho Tiểu Hà tờ hóa đơn rồi nhìn một lượt. Trông người phụ nữ này thật quý phái, mà sao cuộc đời lại bi đát như vậy... Không khỏi tò mò chị nhân viên hỏi:

"Chị, cuộc sống của chị bây giờ tốt không? Nếu chị có cần sự giúp đỡ thì liên lạc với em, em có quen vài trung tâm cứu trợ người nghèo, người gặp hoàn cảnh khó khăn, trẻ em mồ côi... Em sẽ giúp chị!"

Thấy cô bé nhân viên hỏi toàn mấy câu kỳ quặc khiến Tiểu Hà không mấy ấn tượng. Đẹp mà vô duyên!

"Cảm ơn lòng tốt của em, nhưng nhà chị rất đầy đủ chắc chưa cần đến sự giúp đỡ của em. Tiền thừa em cứ cầm lấy, bây giờ thì mời em về mẹ con chị cần không gian riêng. "

Chu Tiểu Hà làm cho một tràng khiến chị nhân viên đứng hình, đúng là gia đình kì quái mà. Đã khó khăn lại còn sĩ...!!

Tiểu Hà đóng sầm cửa lại, tự nhủ " Sao lại có người vô duyên như thế chứ. May cho cô là bà đây vừa ngủ dậy không thì..."

Nói rồi Tiểu Hà sực nhớ ra thằng con trai mất nét đã chạy vào nhà từ bao giờ đang ngồi ung dung trên ghế sofa miệng nhồm nhoàm vài quả nho

Tiểu Hà đi lại gần phía thằng bé, ánh mắt đầy nghi vấn: "Ban nãy con nói gì với chị nhân viên hả? "

Tiểu Minh bắt chéo chân, ngả người ra sau, nhắm mắt, cái miệng nhỏ chum chím:

"Con có nói gì đâu. Chỉ kể cuộc đời bi đát của Tiểu Minh đây. Bị ông bố biến thái bỏ rơi, có bà mẹ thì lười như.... "

Chưa hết câu Tiểu Hà đã xéch tai thằng bé lên: "Cái thằng con mất nét này. Đi lên phòng nằm sấp cho bà"

Bị xéch tai như xéch cục thịt bò Tiểu Minh méo mặt: "Ôi dỗi ôi, đã lười rồi còn vũ trẻ" (Sự kết hợp hoàn hảo giữa "Vũ phu" và "Trẻ con")

"Mày lên đây bà đánh cho tét mông" - Tiểu Hà đen mặt lôi thằng con mất nét lên phòng

Cả buổi hôm đó vài tiếng khóc oai oái vang lên...

.....

"Tiểu Hà, hôm nay chúng ta đi đâu vậy? " - Tiểu Minh nắm tay mẹ lay lay

"Chúng ta đi mua sắm, về nước được một hôm rồi phải đi qua đi lại cho quen đường quen phố" - Tiểu Hà nhìn thằng bé cười duyên

"Mama hay chúng ta đến tìm ông bố họ Hoắc đi.!" - Tiểu Minh liếc mắt thấy cái ghế treo lên khoang tay trước ngược nghiêm túc

"Xuống đi không ngã. Thằng cha biến thái đó yếu sinh lí tìm làm gì. Để mama tìm cho con baba khác khỏe hơn. " - Tiểu Hà ngượng chín mặt, bé thằng bé xuống xoa đầu dỗ dành

"Mama hứa nhé. Nhớ phải cho con một đứa em gái. Con không thích em trai, sau này nó sẽ tranh tài sản với con. " - Tiểu Minh chống hông hông ngây thơ nói

"Mama hứa. Bây giờ mama cho con đi ăn."

"Ô tô kê em yêu! " - Thằng bé hí hửng vung văng tay

Hai mẹ con cứ tung tăng, vui vẻ đi chơi mà không ngờ một chiếc xe từ nãy tới giờ luôn đi theo họ.

Người trong xe đen mặt

"Chu Tiểu Hà! Em lấy vài con nòng nọc của tôi, bây giờ còn dám nhét mấy suy nghĩ đồi trụy vào đầu con trai tôi. Để xem tôi trừng phạt em như thế nào!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Bố Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Hai mẹ con Tiểu Hà đến một quán ăn Pháp gần đó. Tiểu Hà bảo thằng bé chọn đại một chỗ ngồi rồi vào nhà vệ sinh

"Xin chào, bé muốn gọi món gì?" - Nhân viên đi đến cúi chào

"Này chú, chú năm nay bao nhiêu tuổi?" - Chu Tiểu Minh khoanh tay trước ngực ngược ngược mắt lên nhìn anh nhân viên đẹp trai

"À năm nay anh 20 tuổi. " - Anh nhân viên cười cười gỡ đầu

"Có người yêu chưa? Tài sản ba mẹ để lại như thế nào? À mà chú có yêu sinh lý không? " - Tiểu Minh nghiêm nghị nhìn anh nhân viên từ đầu đến chân, từ tốn nói

"Nhóc con nói gì vậy? " - Anh nhân viên gỡ đầu, mặt đỏ ửng nhìn thẳng bé

Trời thẳng bé này con ai không biết? Mới có 3-4 tuổi mà đã nói được mấy câu này rồi. Bọn trẻ bây giờ tinh ranh quá...

Đúng lúc đó Tiểu Hà từ trong WC đi ra, nhìn thẳng nhóc quậy phá nhà mình đang trò chuyện với anh nhân viên

Cái thẳng nhóc này lại bày trò gì nữa đây?

Nhanh chóng đi đến gần chỗ hai người

"Tiểu Minh con gọi đồ chưa? "

Thấy người phụ nữ đến gần anh nhân viên cúi đầu chào: "Từ nãy đến giờ bé chưa gọi gì, hay chị giúp bé chọn đồ ạ. "

"Khỏi cần, cho tôi một Croque Monsieur (Bánh Mi Nướng) và một phần Salade Nicoise "

"Thêm một ly sữa tươi, một chai rượu vang. Cảm ơn! "

Tiểu Hà đã quá quen với thái độ cụt non của con trai nên ung dung ngồi xuống

Còn anh nhân viên thì sững sờ, đờ người hồi lâu

Trời! Thằng bé này lật mặt nhanh hơn lật bán trắng.... Nguy hiểm!!!

"Vâng, chị và bé đợi một chút em sẽ mang ra" - Anh nhân viên gạt đầu rồi cầm lấy menu

Trước khi để anh nhân viên đi Tiểu Minh vẫn kịp kéo áo anh lại nói nhỏ: "Anh thấy mama của em thế nào? Đẹp đúng không? Anh yên tâm em đã cấp cho anh bằng lái rồi. Nếu anh đồng ý ngay hôm nay anh sẽ là baba của em! "

"Hả...?! " - Anh nhân viên chân như nhũn ra

Thằng bé này đúng là ranh mãnh mà, ai là ba nó chắc bị nó hành cho tới bên

Vội lắc đầu, anh nhân viên quay sang nhìn Tiểu Minh cười cười: "Xin lỗi bé, gu của anh không phải mama bé. Kia là người yêu anh!! " - Anh nhân viên gỡ đầu nhìn xung quanh rồi chỉ đại vào anh phục vụ khác đang tiếp khách đối diện.

Tiểu Hà theo dõi nhất cử nhất động của con trai từ nãy mà sôi máu, kéo tai nó lại gần mình, quay sang cười gượng gạo: "Xin lỗi anh, con trai tôi thích nói đùa, anh cứ đi làm việc của mình. "

Anh nhân viên như gặp cứu tinh liền cười rồi ba chân bốn cẳng mà đi nhanh vào trong

"Phù may quá thoát được thằng nhóc nghịch ngợm kia! Ngày nào cũng gặp nó chắc mình nghĩ làm mất..."

"Chu Tiểu Minh con ngồi im cho ta" - Tiểu Hà buông tay ra khỏi cái tay đã đỏ ửng của Tiểu Minh quát

Tiểu Minh phụng phịu nhìn mama: "Con đang tìm baba phụ mama này. Một muốn chết còn không giúp người ta. Mà đen thật mới ngày đầu gặp ngay tên gay. " - Thằng bé nhăn mặt

Tiểu Hà nhìn thẳng bé trong vô vọng

Hết nói nổi thẳng nhóc này...

Sau 15 phút đồ ăn được mang ra, hai mẹ con ăn no nê sau đó rời khỏi tiệm trở về nhà.

Vừa vào nhà thẳng bé thay dép rồi chạy ngay vào phòng bếp lấy đĩa trái cây, xong ra phòng khách xem hoạt hình

Tiểu Hà để túi xách lên kệ, thay dép rồi vào phòng lấy laptop ra ngồi kế thẳng bé

Mở laptop Tiểu Hà chăm chú tìm kiếm

Đề ý mama cứ lướt qua lướt lại Tiểu Minh quay sang hỏi: "Mama làm gì vậy? "

"Mama đang tìm việc." - Tiểu Hà quay sang nhìn thẳng bé xoa đầu

Thằng bé không nói gì, Tiểu Hà lại bổ sung: "Nuôi một tiểu quý như ông không đi làm thì có cạp đất mà ăn"

Vừa dứt lời, thằng bé nhảy xuống khỏi ghế, tay chống hông, mặt phụng phịu nói: "Mama cứ đợi mà xem, 15 năm nữa là con kiếm cho mama cả tỉ một tháng"

"Rồi rồi, đợi đến khi lớn, Tiểu Minh kiếm tiền cho mama. Bây giờ thì ngồi xuống xem tivi đi để mama kiếm việc làm"

Bỗng Tiểu Hà nhớ ra một chuyện, quay sang Tiểu Minh: "Tiểu Minh con có bạn bên này sao? "

Tiểu Minh ngây ngô nhìn: "Đâu có đâu, có người còn chưa cho người ta đến trường thì lấy đâu ra bạn. "

"Thế sao lại có ai gửi hai chiếc kẹo mút đến nhỉ? "

Tiểu Minh mới chợt nhớ, vài giọt mồ hôi lăn dài: "À...à...chắc có thằng hâm nào gửi nhầm, mama cứ lấy ăn đi cho đỡ phí của trời"

Tiểu Hà thấy có lí liền gật gật rồi quay lại làm việc

Trong lúc đó

Tại một phòng làm việc sang trọng

Hoắc Tư Vĩ ngã người xuống chiếc sofa, nhìn người đang đứng đối diện là thư ký Lâm, giọng trầm

"Cậu chắc là cô ấy nhận được hộp quà tôi gửi? "

Thư ký Lâm nghiêm nghị, chắc chắn: "Chắc ạ, chính mắt tôi nhìn thấy tiểu thư cầm vào trong"

"Thế sao bây giờ vẫn chưa có phản hồi nhỉ? Hay là mình không ghi địa chỉ nên cô ấy không biết đường. Ừ chắc vậy rồi. Lần sau phải cẩn thận hơn. " - Hoắc Tư Vĩ lầm bầm

Thư ký Lâm thấy chủ tịch của mình cứ thờ thẩn, lần hỏi: "Chủ tịch anh cần gì?"

"À không, anh ra ngoài trước đi" - Hoắc Tư Vĩ định hình lại rồi phẩy phẩy tay ý bảo thư ký Lâm ra ngoài

Thư ký Lâm cúi đầu chào rồi bước ra, cẩn thận đóng lại cửa

Hoắc Tư Vĩ thấy thư ký Lâm ra hẳn mới đứng lên đi đến bàn làm việc, ngồi xuống, mở ngăn tủ lấy ra một chiếc hộp đen tuyền nữa rồi rút lấy chiếc bút trong hộp kèm một tờ giấy nhỏ

Hoắc Tư Vĩ viết viết rồi bỏ vào hộp

Không biết ông Hoắc nhà ta lại giờ trò gì nữa đây...

Sau khi viết lách xong xuôi Hoắc Tư Vĩ gọi thư ký Lâm vào rồi bảo anh làm như đứng lần trước

.....

"Tiểu Minh mama tìm được hai công ty lớn đang tuyển nhân viên này. " - Tiểu Hà vui mừng quay sang thằng bé đang tóp tép miếng táo trong miệng

"Àu.." - Miếng táo đang lấp đầy cái miệng nhỏ thằng bé quay sang nhìn Tiểu Hà, rồi ghé xuống chiếc laptop

"Nuốt hết đã rồi mới nói." - Tiểu Hà gõ đầu thằng bé một cái rồi đợi nó ăn hết miếng táo trong miệng mới nói tiếp

"Đây, công ty Ceater Yios (CY) và Nier Kaiz (NK). Mama thấy hai công ty này cũng lớn, với trình độ của mama kiểu gì cũng được lên chức trong vòng 1 tháng vào làm" - Tiểu Hà tự hào nhìn con trai

Thằng bé bĩu môi, quay đầu xem phim, rồi đưa thêm một miếng táo vào miệng: "Xí, có mà trượt ngay từ vòng gửi xe"

" Cái thằng nhóc này không nói năng đàng hoàng được hả? " - Tiểu Hà nhéo tai nó tức giận

"Aaaaa.... Sao đòi tôi lại khổ thế này... " - Thằng bé kêu oai oái

"Mi đi ngủ cho ta, xem cả hai tiếng đồng hồ rồi. Về phòng!" - Tiểu Hà giận dữ cầm lấy chiếc điều khiển tắt tivi rồi vùng vằng đi về phòng

Tiểu Minh há hốc nhìn Tiểu Hà đi về phòng, rồi lại ung dung bật lại tivi và ăn trái cây. Vẫn không thuyết phục nó cố nói to một câu trước khi Tiểu Hà vào phòng:

"Mama nếu có trượt phòng vẫn thì cứ về nhà tìm con. Con không ngại đi tìm ông bố họ Hoắc ăn vạ đòi trợ cấp hàng tháng đâu! "

Bạn đang đọc truyện *Ông Bố Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

"Mama nếu có trượt phòng vẫn thì cứ về nhà tìm con. Con không ngại đi tìm ông bố họ Hoắc ăn vạ đòi trợ cấp hàng tháng đâu! "

Nghe xong câu thằng bé nói mà đầu Tiểu Hà như muốn bốc lửa, bực tức kéo cửa đóng sầm một cái như lời cảnh báo

Còn Tiểu Minh vẫn cứ ung dung ngồi xem tivi chẳng mảy may đến tiếng động

Sau khi Tiểu Hà vào phòng nghỉ ngơi, Tiểu Minh cũng chán dần loay hoay về phòng tìm thứ chơi

tinh...tinh...tinh

Tiếng chuông cửa, Tiểu Minh đang nghịch kính thiên văn trong phòng nghe tiếng chuông liền phi một mạch ra tránh cho mama tỉnh giấc

Mở cửa ngó nghiêng mãi mà chẳng thấy ai, nhìn xuống dưới thì thấy cái hộp nhỏ đen tuyền, Tiểu Minh nhặt lên rồi đóng cửa lại

Thư ký Lâm núp sau bụi cây gần đó, nhìn thằng bé cầm vào mới yên tâm ra xe lái về công ty

Tiểu Minh cầm chiếc hộp vào để xuống bàn không khỏi lăm bẫm: "Lại thằng biến thái nào đây? Bấm chuông inh ỏi ra lại chả thấy mặt mũi, ông mà biết ai ông tặng cho vỡ mỗ..."

Đây là một đứa trẻ sao??

Thằng nhỏ từ từ mở cái hộp ra

"Hớ có số điện thoại nữa này. Tí ông nháy máy cho nổ đầu."

Là một tờ giấy nhỏ ghi số điện thoại kèm dòng chữ "Em có nhớ khúc gỗ của tôi? "

Tiểu Minh rất thông minh, lại nghịch ngợm nên Tiểu Hà vẫn tránh cho thằng bé tiếp xúc với những thứ nhạy cảm. Nên nhiều từ ngữ thằng bé vẫn không quen

Đừng coi thường, 3 tuổi con đã biết đọc, biết viết chữ đơn giản rồi nhé ~

Nhìn tờ giấy, đọc đi đọc lại rồi thằng bé buông một câu phũ phàng: "Ày nhà chú này buồn gỗ sao?"

"Á!!! " - Thằng bé giật mình

Bây giờ vẫn là ảnh "thằng nhỏ" của tên biến thái nhưng được chụp ở góc độ cao hơn lộ rõ hai bắp đùi rắn chắc

"Có khi nào tên này là khi đột biến???" - Thằng bé gãi đầu

Lật tấm hình lên là một túi nhỏ hình vuông, lộ rõ vòng tròn giữa túi

"Cái gì đây? Có phải kẹo không? "

Thằng bé cầm lên ngửi: "Thơm thế, kẹo dâu à? "

Bỗng thằng bé nhận ra điều gì: "Không! Của tên biến thái kiểu gì cũng không phải đồ tốt. Nên chụp lại hỏi chú Alan"

Nói xong thằng bé phi ngay vào phòng tìm cái ipad, rồi chạy ra phòng khách chụp mọi góc độ rồi gửi tấm hình qua cho chú Alan của nó với dòng tin nhắn: "Chú Alan đây là cái gì vậy chú? "

Alan là con lai cũng là bạn rất thân với Tiểu Hà bên Mỹ. Alan rất hay đến nhà chơi với Tiểu Minh và giúp đỡ hai mẹ con.

Alan nhận được tin nhắn của thằng bé thì mừng rỡ, mấy ngày nay chờ tin mẹ con Tiểu Hà mà mãi chưa thấy, chắc do hai mẹ con mới về nước còn nhiều việc phải xử lý nên Alan cũng không làm phiền

Alan thấy Tiểu Minh gửi mấy hình liền gọi face time ngay cho thằng bé

"Tiểu Minh con lấy cái đó đâu ra vậy?" - Alan nhìn tấm hình thằng nhóc gửi mà phá lên cười

"Dạ con thấy trong tủ lạnh"- Thằng bé ngây thơ đáp

Thường ngày bánh kẹo đều được để trong tủ lạnh ấy mà...

"Trời! Cái đó mà để tủ lạnh. Chắc hai mẹ con mới chuyển nhà qua đó, chủ cũ để quên rồi. "- Alan cười cười

"Thế cái đó là gì vậy chú? "

"À cái đó là ba con sâu."- Do Tiểu Minh còn nhỏ nên Alan vẫn tránh

"Ba con sâu? Vậy ăn được không vậy chú?"

"Không được, con vứt nó vô thùng rác đi đừng để mama nhìn thấy. Ăn đòn đó. "

"Vâng. Thôi con có việc quan trọng, tạm biệt chú Alan. Khi nào con bảo mama gọi cho chú"

"Ừ bai bai con. Khi nào rảnh chú sẽ sang bên chơi với con nha."

"Vâng, bai chú"

Tiểu Minh cúp máy, xong nhìn vào chiếc hộp suy nghĩ sâu xa

Nó liền lên google tìm Ba con sâu là gì??

Và tất cả các câu trả lời đều hiện ra...

Nó nhìn nhìn lại cái BCS hương dâu trên bàn, cầm lên chep chep: "Lạy chúa, chú này ki bo thật, để thêm vài chục cái vào có phải bán được ổi tiền..."

Nói rồi thằng bé lại làm như lần trước, nhưng lần này nó kiếm được một chiếc hộp màu tím mọng mọng, lật thùng rác lên, lấy tấm hình hôm trước rồi bỏ tất cả vào chiếc hộp. Đóng lại, cất nó vào tủ bàn học, khóa lại.

Còn về tờ giấy ghi số điện thoại thằng bé giữ lại khi cần ~~~

Sau khi làm xong nó mới yên tâm đi ra, đặt hai chiếc kẹo cao su vào hộp để lại lên bàn rồi mới ung dung về phòng lẩn qua lại, nghịch đủ thứ trên ipad rồi ngủ lúc nào không hay.

Hai mẹ con cứ thế, mỗi người một phòng, làm giấc đến tận 11 giờ. Tiểu Hà dậy nghe ra phòng khách không thấy Tiểu Minh liền đặt đồ ăn nhanh.

Đợi 10 phút thì đồ ăn tới, Tiểu Hà ra nhận hàng rồi bước vào.

Vừa cầm túi đồ ăn vào thấy trên bàn có một chiếc hộp nhỏ đen tuyền, mở ra xem

Lại là kẹo??

Chả nhẽ có bé gái hàng xóm nào thích thằng nhóc nhà mình?? Tí nữa phải hỏi Tiểu Minh mới được.

Rồi Tiểu Hà xuống bếp, sắp đồ ăn ra bàn, vào phòng Tiểu Minh gọi thằng bé dậy.

Tiểu Hà đã ngồi đợi sẵn con trai. Còn Tiểu Minh vẫn trong con ngái ngủ ngáp dài lơ đãng bước ra, ngồi xuống

" Tiểu Minh con có quen bạn nữ hàng xóm nào không? "- Tiểu Hà nhìn Tiểu Minh mong đợi câu trả lời

Tiểu Minh mắt nhắm mắt mở nhìn chăm chăm Tiểu Hà: "Mama con với mẹ cùng về nước một ngày, cùng ở chung một nhà, ăn chung một mâm, ngủ riêng hai phòng, cùng đi một đường. Mẹ còn chưa tìm được baba mới thì làm sao con có thời gian quen bạn nào! "

Vừa nói thằng bé vùng vằng xiên miếng thịt bỏ đưa vào miệng

Thấy thái độ thằng bé có vẻ thành thật nên Tiểu Hà không hỏi nhiều nữa: "Ừm không có thì thôi. Ăn nhiều một chút, dạo này gầy đi rồi đó" - Nói rồi Tiểu Hà cắt vài miếng thịt để vào đĩa của thằng bé

Hai mẹ con ăn trưa xong đánh răng rồi ra phòng khách ngồi

Tiểu Minh đang xem hoạt hình, còn Tiểu Hà vẫn chăm chăm vào chiếc laptop

"Sáng mai mama đi phỏng vấn à?" - Tiểu Minh quay sang hỏi

"Ừm. Mai mama phỏng vấn ở NK trước, nếu ổn thì làm ở đó luôn."

"Ồ thế còn cái công ty gì mà..." - Thăng bé chống cằm suy nghĩ

"Là công ty CY" - Tiểu Hà quay sang Tiểu Minh cười cười xoa đầu thăng bé

"Đúng rồi, thế còn công ty đó, mama không tính phỏng vấn ở đó sao?" - Thăng bé thắc mắc

"Vì đó là công ty của Hoắc Thị" - Tiểu Hà rời mắt khỏi thăng bé, quay sang laptop tiếp tục công việc ban nãy, giọng chán nản

"Hoắc Thị! Hóa ra là công ty của ông bố họ Hoắc biến thái kia, người đã thả rông mấy con nòng nọc và mama đen đui dính trường."

Thăng bé gật gật đầu, tay xoa xoa cằm vẻ thông thái nói lưu loát

.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Bố Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

"Hoắc Thị! Hóa ra là công ty của ông bố họ Hoắc biến thái kia, người đã thả rông mấy con nòng nọc và mama đen đui dính trường."

"Tiểu Minh không được nói bậy." - Tiểu Hà quay sang nhìn Tiểu Minh nghiêm nghị

Biết mama đang giận nên thăng bé cũng chẳng dám nói thêm chỉ gật gật rồi lại chăm chú xem tivi

Được một lúc Tiểu Minh mới quay sang hỏi:

"Mama, thế mama định suốt đời này không cho con gặp ông bố kia sao?" - Miệng nhỏ chúm chím đầy ắp trái cây

"Chẳng phải mama cho con xem ảnh rồi sao?" - Tiểu Hà lười quay sang chỉ gật gù nhìn màn hình laptop

"Tận mắt nhìn khác trên tivi với trên ảnh chi?" - Tiểu Minh bấu môi nhìn bà mẹ đơn thân bên cạnh

"Rồi rồi khi nào Tiểu Minh ngoan mama sẽ cho gặp papa" - Tiểu Hà quay sang xoa đầu thăng bé

Tiểu Minh hiểu chuyện cũng chỉ tít mắt cười rồi lại cắm cúi xem hoạt hình

.....

"Cậu đã gửi chưa?" - Hoắc Tư Vĩ vẫn chăm chăm vào đồng tài liệu trên bàn

"Dạ rồi thưa chủ tịch." - Thư ký Lâm gật đầu

"Cậu chắc là cô ấy nhận được?" - Ánh mắt nghiêm nghị

"Chính mắt tôi thấy tiểu thiếu gia cầm vào trong nhà." - Giọng nói chắc nịch

"Con trai tôi? Nhỡ nó mở ra xem thì sao?" - Thả tài liệu trên tay, có chút lo lắng và chột dạ...

"Tôi thấy tiểu thiếu gia rất hiểu chuyện chắc sẽ không tò mò mà mở ra xem" - Thư ký Lâm nhìn ánh mắt sắc bén của Hoắc Tư Vĩ có chút lo sợ, vài giọt mồ hôi lăn dài sống lưng

"Ừ, cậu ra ngoài đi." - Hoắc Tư Vĩ phẩy tay

Thư ký Lâm hiểu ý liền cúi chào rồi bước ra

Chưa đến cửa thì Hoắc Tư Vĩ nói: "Lần sau nhớ cẩn thận, tránh để con trai tôi nhận thay"

Thư ký Lâm quay lại, đáp lại bằng cái gật đầu rồi đi ra

.....

"Tiểu Minh sao con không gọi mama đây? " - Tiểu Hà vội vã từ trong phòng tắm vọng ra

Tiểu Minh đứng trước cửa phòng, chân bắt chéo: "Chẳng phải "dế yêu" của mama gọi ầm ỹ rồi sao."

"Thằng ranh, biết hôm nay mama đi phỏng vấn muốn phá rồi hả? " - Tiểu Hà bước ra, tay vẫn cầm chiếc bàn chải đưa ra vào, lườm thằng bé

"Thôi thôi mama nhanh lên không muộn, Minh Minh xuống làm bánh cho mama" - Nói rồi thằng bé chậm rãi xuống lầu

Tiểu Hà cũng nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân rồi thay đồ

Hôm nay Tiểu Hà diện áo sơ mi trắng kèm quần jean, giày cao gót mũi nhọn.

Nhanh chóng xuống lầu Tiểu Hà vội vã: "Tiểu Minh con ở nhà ngoan, đóng cửa cẩn thận tránh tiếp xúc với người lạ, mama về mua bánh Crepe cho"

Tiểu Minh nghe thấy liền gật gật rồi cầm cái bánh vừa nướng xong đưa cho Tiểu Hà: "Mama cầm đi ăn tạm, mà mama nhớ mua thêm Pizza cho Minh Minh"

"Rồi, mama trở rồi này, con yêu ở nhà ngoan, bye" - Nói rồi Tiểu Hà cầm chiếc bánh, thơm má con trai rồi chạy vù ra ngoài

Tiểu Minh nhìn mama đã đi xa rồi đóng cửa lại vào nhà

Thằng bé vào nhà tìm ngay chiếc tủ lạnh "Túi thần Doremon" lấy đồ ăn, trái cây mang ra phòng khách xem tivi

.....

"Chết rồi trễ 15 phút rồi. " - Sau một thời gian ngồi xe cuối cùng Tiểu Hà cũng đến công ty NK phỏng vấn

"Xin chào tôi là Chu Tiểu Hà, tôi có lịch phỏng vấn" - Tiểu Hà đến khu tiếp tân lịch sự chào

"Xin chào, cô là Chu Tiểu Hà. Hà trưởng phòng đang đợi cô. Mời cô lên tầng 2, đi thang rồi rẽ trái, phòng 28."

"Vâng cảm ơn" - Tiểu Hà cúi chào cô tiếp tân rồi nhanh chóng lên phòng phỏng vấn

"Xin chào, tôi là Chu Tiểu Hà. Xin lỗi vì đến trễ. " - Tiểu Hà gõ cửa đi vào cúi đầu xin lỗi

Trợ lý Trương nhìn cô rồi gật đầu: "Mời cô Chu vào phỏng vấn"

Tiểu Hà gật đầu rồi nhanh chóng ngồi vào bàn, đưa hồ sơ cho Hà trưởng phòng

"Cô là Chu Tiểu Hà? " - Hà Phú nhìn hồ sơ

"Vâng. "

"Cô vừa từ Mỹ về? "

"Vâng" - Tiểu Hà căng thẳng

"Đừng căng thẳng quá, xem hồ sơ cô thì tôi thấy cô có khá nhiều kinh nghiệm và từng làm cho nhiều công ty lớn bên Mỹ. "

"Vâng, bên Mỹ tôi làm quen với khá nhiều bộ phận khác nhau nên cũng biết chút chút" - Tiểu Hà khiêm tốn

"Được rồi cô có thể làm quen với bộ phận Marketing"

"Vâng, vậy bao giờ tôi có thể thử việc?"

"Ngày mai, thời gian thử việc của cô trong 3 tuần."

"Vâng, cảm ơn Hà trưởng phòng" - Tiểu Hà vui mừng

"Trợ lý Trương đưa cô Chu đi tham quan các bộ phận" - Trưởng phòng Hà gật đầu quay sang trợ lý Trương

Trợ lý Trương gật đầu rồi đưa tay về phía cửa ý mời Tiểu Hà ra ngoài

Tiểu Hà hiểu ý cúi chào Hà trưởng phòng rồi đi ra

"Đây là bộ phận Giao dịch viên, kia là Chuyên viên phân tích kỹ thuật..."

Trợ lý Trương vừa đi vừa giới thiệu từng bộ phận của công ty, Tiểu Hà theo sau cũng chỉ gật đầu rồi "Vâng, dạ"

Đến trước cửa một phòng rộng, cửa kính để lộ ra một căn phòng bày trí theo kiểu Tây Âu rất sang trọng

"Đây là phòng Tổng Giám Đốc, thường thì chỉ có thư ký Tổng ra vào, còn các bộ phận khác có vấn đề gì hỏi trực tiếp thư ký Tổng"

"Vâng" - Tiểu Hà nhìn xung quanh thì không khỏi trầm trồ nhưng rồi chỉ gật đầu rồi đi theo trợ lý Trương

.....

Kết thúc buổi phỏng vấn Tiểu Hà trở về ghé vào tiệm bánh gần đó

"Xin chào, em có thể giúp gì cho chị?" - Chị nhân viên cúi chào tươi cười hỏi

"Xin chào, em lấy giúp chị một phần bánh Crekep và một phần Piza" - Tiểu Hà đáp

"Vâng, chị có thể qua kia ngồi đợi em một chút ạ" - Chị nhân viên gật đầu đưa tay về hướng một chiếc bàn trống

"Ừm" - Tiểu Hà gật đầu rồi ra chỗ ngồi, không quên lấy thêm một ly cafe ở máy tự động

Ngồi xuống bàn, ánh mắt nhìn xa xăm qua cửa kính, Tiểu Hà hít thật sâu cảm nhận bầu không khí yên bình vừa nhâm nhi ly cafe trên tay

"Em còn muốn ăn gì nữa không?"

Một giọng nói quen thuộc kéo ánh mắt của Tiểu Hà sang chiếc bàn nhỏ cách đó một bàn

"Hà....." - Tiểu Hà giật mình vội bịt miệng, vội lấy quyền menu che mặt

Bạn đang đọc truyện *Ông Bố Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

"Hà...." - Tiểu Hà giật mình, vội bịt miệng, vội lấy quyền menu che mặt

"Thôi, em vừa về đã lòi em đi vỗ béo rồi, sắp lăn được rồi này." - Cô gái bên cạnh nhẹ nhàng

"Ăn nhiều mới tốt cho đứa bé chứ." - Người đàn ông bên cạnh đưa ly nước lên uống

"Rồi rồi, em sẽ ăn nhiều, khi đó không biết Hoắc Tổng nhà ta có nuôi được tôi không?" - Cô gái cười cười

"Tất nhiên được chứ" - Người đàn ông để ly nước xuống gật đầu, khoanh tay trước ngực, ngả người ra sau

Tiểu Hà ngồi im nghe cuộc đối thoại giữa hai người mà sững sờ: "Hoắc...Hoắc Tư Vĩ anh ta có vợ rồi? Còn có con...?"

"Chị ơi, chị" - Chị nhân viên đứng bên cạnh đã gọi đến tiếng thứ ba rồi

"Hà hả?" - Tiểu Hà giật mình, buông menu xuống

"Bánh của chị đã xong rồi ạ" - Chị nhân viên đứng bên cạnh, đưa hai hộp bánh cho Tiểu Hà

"À cảm ơn em, đây chị gửi tiền." - Tiểu Hà gật đầu nhận lấy hai hộp bánh rồi đưa cho chị nhân viên tiền, nhanh chóng lấy hai hộp bánh che mặt ra khỏi tiệm

"Chị ơi, còn tiền thừa" - Chị nhân viên nhìn xuống tờ tiền Tiểu Hà đưa, vội chạy theo mà không biết cô gái vừa rồi mất hút đâu rồi liền lùi thui vào quán

Hoắc Tư Vĩ vừa thấy cô gái nhỏ vội vàng bước ra khỏi tiệm liền nở nụ cười nơi khóe miệng rồi vụt tắt, tiếp tục nói chuyện với cô gái đối diện

.....

Tiểu Hà trên đường đi lần về nhà đều thần thờ suy nghĩ viển vông, vừa vào nhà Tiểu Minh đã nhảy tót từ trên ghế sofa xuống, giọng vui mừng:

"Mama về rồi, có mua bánh cho Minh Minh hông? "

Tiểu Hà nhìn con cố gượng cười, xoa đầu thằng bé: "Mama mua bánh cho Minh Minh rồi đây"

Nói rồi Tiểu Hà đóng cửa, thay bỏ đôi giày cao gót, rồi giờ hai hộp bánh lên cao

Tiểu Minh chúm chím cười: "Yêu mama quá!"

"Rồi Tiểu Minh ăn đi, mama thay quần áo đã. " - Tiểu Hà đưa hai hộp bánh cho Tiểu Minh rồi vào phòng thay đồ

Tiểu Minh gật đầu rồi nhận lấy hai hộp bánh, nhanh chóng vào phòng khách ngồi ăn ngon lành

Tiểu Hà thay đồ xong thì ra ngoài chơi với con trai

"Mama hôm nay mama phỏng vấn tốt không? " - Tiểu Minh ăn Piza miệng còn dính chút tương

Tiểu Hà cười duyên, lấy giấy lau miệng cho thằng bé: "Rất tốt, mai mama đi làm rồi. "

"Vậy hả, mama ăn không Minh Minh bón cho mama" - Tiểu Minh cười cười giờ miếng bánh Piza cắn một miếng lên

"Thôi, mama không đói Minh Minh ăn đi" - Tiểu Hà nựng má thằng bé cười

Hai mẹ con cùng xem tivi, Tiểu Hà quay sang nhìn con trai không khỏi suy nghĩ chuyện lúc nãy

"Tiểu Minh con muốn gặp baba không? " - Tiểu Hà xoa đầu thằng nhỏ

"Có chứ, Minh Minh muốn xem ông bố ý ra sao để còn đòi trợ cấp chứ! Bỏ roi mama và Tiểu Minh lâu như vậy..." - Tiểu Minh vẫn chăm chú ăn

Đôi mắt to tròn của Tiểu Hà dần đỏ, nước mắt như muốn tràn ra ngoài, Tiểu Hà nhìn con trai không nói gì nữa

"Tiểu Minh muốn đi học không? " - Tiểu Hà gượng cười nhìn thằng nhỏ

"Dạ có, chú Alan nói đi học vui lắm" - Thằng bé gật đầu

"Mai mama sẽ xin nhập học cho Minh Minh"

"À mà mama quên mất, về cũng lâu rồi mà chưa gọi điện cho chú Alan." - Nói rồi Tiểu Hà vào phòng lấy chiếc điện thoại

"Hôm trước Minh Minh có gọi điện cho chú Alan rồi, chú bảo nhớ Minh Minh nè" - Tiểu Minh cười cười

Tiểu Hà lấy điện thoại ra rồi gọi face time cho Alan

"Hello, bây giờ mới nhớ đến tôi hả? " - Alan cười cười

"Xin lỗi anh nha, nãy hôm nay tôi bận quá nên quên mất"- Tiểu Hà gãi đầu

"Chào chú Alan" - Tiểu Minh tay cầm chiếc bánh Crepe quơ quơ

"A Tiểu Minh con dạo này khỏe không? "

"Dạo này long thể bất an lắm chú ạ, suốt ngày bị hành hạ lên xuống " - Thằng bé xịu mặt lắc đầu kẻ khổ

"Tiểu Hà em làm gì bảo bối của anh vậy? " - Alan cười cười

"Thằng nhóc này, chỉ giỏi phá" - Tiểu Hà bứt mũi nó một cái

"À Alan bao giờ thì anh mở cơ sở ở Việt Nam? "

"À, chuyện đó thì anh đang tính, nhưng cũng sẽ sớm thôi. Còn về Việt Nam để thăm bảo bối nữa"

Tiểu Minh nghe vậy thì vui hẳn: "Chú Alan nhớ về Việt Nam nhanh nhanh nha, Minh Minh nhớ chú lắm. "

"Rồi rồi chú hứa" - Alan cười rồi giờ ngón út lên ra hiệu

Tiểu Minh thấy vậy cũng giờ theo, Tiểu Hà bên cạnh chỉ phì cười. Hai chú cháu nhà này hợp cạ lúc nào cũng đùa nhau chọc cho Tiểu Hà cười hoài à...

Hai chú cháu nói chuyện một lúc thì Alan nói: "Tiểu Minh bây giờ con vào phòng chơi được không? Chú Alan muốn nói chuyện với mama con một lúc. "

"Đạ được ạ" - Tiểu Minh gật đầu chạy vào phòng, không quên đá mắt với ông chú một cái

Hiếu ý Alan chỉ gãi đầu cười rồi gật gật

"Tiểu Hà em và Tiểu Minh đã gặp Hoắc Tư Vĩ chưa?" - Alan ngậm ngùi

"Tôi...tôi gặp rồi, còn Tiểu Minh thì để đến lúc thích hợp tôi sẽ cho thằng bé gặp. " - Tiểu Hà cố nặn ra nụ cười đáp lại câu hỏi của Alan

"Ừm, vậy thì tốt." - Alan chỉ gật đầu rồi nhìn người bên kia, tìm có chút nhói...

"..." - Tiểu Hà cũng không biết nói gì đành im lặng

Bầu không khí dần trở nên ngột ngạt thì Alan tiếp lời: " Em đã tính bao giờ cho Tiểu Minh đi học chưa? "

"À, ngày mai tôi sẽ xin nhập học cho thằng bé. Là một trường danh tiếng Nors School, an ninh ở đó rất tốt như vậy tôi sẽ yên tâm hơn."

"Ừ vậy thì tốt, thôi anh có điện thoại, tạm biệt em. Hai mẹ con nhớ giữ gìn sức khỏe, có thời gian anh sẽ về thăm hai người."

"Vâng, bye"

Alan cúp máy, nhìn chiếc điện thoại lặng im không một cuộc gọi. Alan ngồi xuống chiếc sofa bên cạnh, cúi thấp người như tuyệt vọng rồi nằm vật xuống ừ ừ.

.....

Tiểu Hà nghe xong điện thoại, ngả người về sau suy nghĩ

Anh ta đã có vợ rồi? Họ đã có một đứa con, mà chắc phải đứa thứ hai rồi...

Mày đang nghĩ gì vậy Tiểu Hà? Mày đang sống rất hạnh phúc với Tiểu Minh mà, còn Alan anh ấy là người bạn tốt. Mày đang rất hạnh phúc....

.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Bố Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

"Tiểu Minh sáng nay mama phải đi làm, con ở nhà ngoan, chiều về mama sẽ đưa con đến trường học." - Tiểu Hà trong bếp làm đồ ăn sáng gọi Tiểu Minh

Hôm nay là buổi đầu Tiểu Hà thử việc nên cô dậy chuẩn bị từ sớm, tràn trề năng lượng để bắt đầu với công việc

Tiểu Minh uể oải từ phòng ngủ bước ra, nhìn Tiểu Hà trở mặt, lâu lắm rồi thằng bé không thấy mama nó dậy sớm như vậy, ngáp dài thằng bé vỗ tay: "Woa woa bà Hà nhà ta hôm nay chăm quá ha. "

"Thằng oắt này, mau đánh răng ra ăn sáng này" - Tiểu Hà nhìn thằng bé gắt giọng

Tiểu Minh nhìn xuống bộ đồ doremon trên người rồi ngược mắt nhìn bộ tóc bù xù của mình gật gật đầu đi lại phòng tắm

Tiểu Minh vệ sinh cá nhân xong thì Tiểu Hà cũng sắp đồ ăn sang lên bàn

"Mama hôm nay có ăn, uống nhầm cái gì không?" - Tiểu Minh ung dung ngồi vào bàn

Tiểu Hà đang cầm chiếc thìa nhỏ trên tay gõ nhẹ vào đầu thằng bé một cái: "Thằng nhóc này, có thích ra đường ở không hả? "

"Xí, lo gì, cùng lắm cầm cái biển ghi chữ to đừng: Ai là ông bố họ Hoắc mau đến rước con trai về. Hay là ghi: Con tên Chu Tiểu Minh, bị baba bỏ rơi, mama vì một bữa sáng mà đuổi con ra khỏi nhà, ai có lòng hảo tâm thì nuôi con với. "

Tiểu Minh cười khi, tay cầm đĩa, tay cầm dao khoan thai đưa thức ăn vào miệng

Tiểu Hà nghe xong mà đen mặt tiếc là chả làm gì được thằng quỷ này...

"Thằng nhóc này học đâu cái đáng cù non đó hả? " - Tiểu Hà dẫn giọng

"Đâu, Tiểu Minh thông minh, đẹp trai cái gì chả biết. " - Tiểu Minh vênh mặt, đưa miếng bánh vừa cắt vào miệng nhai

"Rồi rồi, ông mau ăn đi tôi còn đi làm. " - Tiểu Hà cũng bó tay, gật gật rồi cũng ngồi xuống bàn ăn

Xong bữa sáng Tiểu Hà dặn dò thằng bé đủ kiểu rồi mới ra ngoài.

Tiểu Minh tất nhiên chả lọt được chữ nào vào tai chỉ gật gật có lệ rồi đóng cửa, chạy vào phòng ngồi xem tivi như mọi ngày

.....

"Chào mọi người, chào Hà trưởng phòng." - Tiểu Hà đến công ty tươi cười chào hỏi mọi người

"Xin chào"

"Chào"

"Chào Tiểu Hà, buổi đầu đi làm, cô lên" - Cô bạn bên cạnh kéo Tiểu Hà lại cười duyên

"Cảm ơn nha" - Tiểu Hà gật đầu đáp lại

Tiểu Hà ngồi vào bàn làm việc, bắt đầu đánh máy, xem tài liệu được giao

.....

"Chủ tịch gọi tôi? " - thư ký Lâm bước vào phòng Hoắc Tư Vĩ

"Ừ, dạo này Chu Tiểu Hà sao rồi? Nhớ không nhầm thì tôi gửi hộp quà thứ hai cách đây cũng chỉ 2-3 ngày, sao chưa có tin hiệu trả lời? " - Hoắc Tư Vĩ ngồi trên ghế sofa, chân bắt chéo, trên tay là ly cafe thượng hạng vừa được đưa đến

"Tiểu thư dạo này rất hay ra ngoài, còn cô ấy đi đâu thì tôi vẫn chưa rõ thưa chủ tịch." - Thư ký Lâm trả lời

Bởi vì người của thư ký Lâm cũng chỉ giám sát quanh nhà Tiểu Hà để bảo vệ hai mẹ con, còn việc Tiểu Hà ra ngoài đi đâu thì không nằm trong phạm vi quản lý của họ vì tôn trọng quyền riêng tư của Tiểu Hà và tránh bị cô nghi ngờ.

"Ra ngoài? Vậy còn con trai tôi, thằng bé ở nhà một mình sao? " - Hoắc Tư Vĩ đưa ly cafe lên miệng rồi lại đặt xuống bàn, giọng khó chịu

"Vâng, nhưng chủ tịch yên tâm người của tôi luôn giám sát căn hộ 24/24, tiểu thiếu gia sẽ đảm bảo an toàn." - Thư ký Lâm gật đầu rồi giải thích

"Ừm, chuẩn bị xe tôi muốn gặp lão Thiên" - Hoắc Tư Vĩ gật đầu, rồi lại đưa ly cafe lên thưởng thức

"Vâng. " - Thư ký Lâm gật đầu rồi cúi chào bước ra

.....

Ở nhà Tiểu Minh xem tivi một hồi lâu thì bắt đầu chán nản liền mở cửa ra ngoài sân hóng gió

Chạy nhanh loảng quảng ngoài sân một lúc thì Tiểu Minh nhìn thấy một cô bé cỡ tầm 3 -4 tuổi bện tóc bẹ dứa cái mái mỏng hơi bay, hai má phính hồng hồng vừa bước từ trong nhà ra ngoài sân bên cạnh là chú Phúc Sóc với bộ lông trắng ngần như bông tuyết

Tiểu Minh chờ người một lúc, rồi mon men nép sau tường ngắm nghía

Hai má thằng bé đỏ ửng lên, nóng bừng..

Aaaaa không lẽ trái tim mỏng manh dễ vỡ của Minh Minh đẹp trai đã thuộc về cô em hàng xóm..

"Đẹp ghê... " - Tiểu Minh bỗng thốt ra lời khen mà ngay chính thằng nhỏ cũng không biết mình nói những lời ấy

Nói đoạn thằng bé đứng thẳng người, chỉnh lại quần áo có chút xộc xệch của mình, hai tay cho túi quần khoai thai bước đi lượn qua lượn lại trước sân nhà

Tính gây sự chú ý đây mà

Tất nhiên hành động kỳ quặc này của Tiểu Minh Minh đều lọt vào đôi mắt to tròn của cô bé hàng xóm

Nhưng ngược lại với suy nghĩ bạn hàng xóm sẽ quay sang cười tươi vẫy tay chào mình của Minh Minh thì chú cún con bên cạnh cứ chăm chăm nhìn Minh Minh nước miếng chảy rớt đầy xuống đám cỏ non mới nhú chỗ nó đứng, còn cô chủ nhỏ đáng yêu kia vẫn tung tăng chạy nhảy xung quanh không hề mảy

mày chú ý tới Minh Minh.

Minh Minh vẫn thân nhiên trình bày màn "trình diễn thời trang" của mình, không quên liếc trộm cô bạn hàng xóm vài cái xem phản ứng

Sau 5 phút đi qua đi lại muốn ngã lăm xuống đất vì chóng mặt mà không nhận được lời tán thưởng nào từ bạn gái hàng xóm, Tiểu Minh tối sầm mặt, quay phắt sang định tỏ tình với cô bé.

Ai ngờ vừa quay sang thì chỉ thấy con Phốc Sóc đang quấy đuôi đứng ở trước cửa cổng nhỏ nhắn nhà mình, lưỡi thè dài..

"Á!" - Tiểu Minh kinh ngạc

Con chó vẫn nhìn Minh Minh đắm đuối

Minh Minh ngó nghiêng xung quanh tìm bóng dáng cô bé hàng xóm mà chẳng thấy đâu liền xịu mặt, buồn rười rượi, chợt quay lại nhìn chú cún đối diện quay cửa cổng nhỏ Tiểu Minh liền nảy ra suy nghĩ: Muốn tán chủ thì phải lấy lòng chó...

"Này cún, cô chủ của bé đâu?" - Tiểu Minh kiểm chân, vói tay qua cửa sắt xoa đầu chú cún, nụ cười thiện cảm

Chú cún được anh đẹp trai xoa đầu thì khoái chí, nhảy tâng tâng, đuôi vẫy rộn ràng

Cô bé hàng xóm lúc này từ trong nhà bước ra cũng là lần thứ hai Tiểu Minh đứng hình

Đờ đẫn nhìn cô bé hàng xóm đang tiến lại gần mình

"Xin lỗi, Susu nhà mình rất hiếu động, có phải đã làm phiền bạn?"

Cô bé cúi đầu, nụ cười tỏa nắng làm tan chảy con tim yếu ớt của Minh Minh

Qua cách nói chuyện cũng đủ biết cô bé là con nhà gia giáo. Cách ăn mặc giản dị nhưng toát lên dáng vẻ một cô bé tiểu thư ngoan ngoãn

Tiểu Minh đứng hình mất 5 giây, thì vài tiếng sủa của chú Phốc Sóc kéo thẳng bé về hiện tại

Hai má thẳng bé đã đỏ ửng, chân tay bủn rủn, tim đập liên hồi, ngại ngùng: "À không có gì, cún con của bạn rất đáng yêu"

Tiểu Minh định nói thêm "Nhưng chủ của nó đáng yêu hơn." thì có tiếng gọi lớn "Ruby con đâu rồi?"

"Dạ, con đây. " - Cô bé đáp lại rồi quay sang nhìn Tiểu Minh cười tươi: "Cảm ơn bạn, thôi mình phải vào nhà rồi. Hẹn gặp lại. " - Nói rồi cô bé vẫy tay chào chạy vào nhà, chú cún bên cạnh cũng luyến tiếc sủa vài tiếng rồi theo chủ về

Tiểu Minh tiếc nuối: "Ồ cậu còn chưa biết tên..."

Thằng nhỏ nhìn bóng dáng cô bé dần khuất rồi cũng lúi thúi vào nhà

Vừa vào nhà thằng bé nằm bịch xuống ghế sofa mặt đờ suy nghĩ viển vông: "Ruby, Ruby..."

.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Bó Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

***Bộ này Ngooc đã viết xong Chap 11 rồi nhưng chưa có thời gian up ≡

Mấy nàng thả sao để Ngooc có thêm động lực nào ≡

Sắp tới sẽ có nhiều tuyến nhân vật khác xuất hiện nha...≡

Ps: Đạo này tui chăm viết lắm nghen ≡

"Tiểu Hà cô mang tài liệu này đưa cho thư ký Tổng hộ tôi được không? Trưởng phòng Hà bảo tôi lên đó nhưng tôi đau bụng quá, cô giúp tôi nha."

Huyền Dĩ Lộ - cô bạn ngồi cạnh cũng là bạn thân trong công ty của Tiểu Hà, Dĩ Lộ ôm bụng, mặt nhăn nhó, ánh mắt xin sự trợ giúp từ cô

Tiểu Hà vui vẻ gật đầu, nhận lấy tập tài liệu: "À mà cô phải đưa tận tay thư ký Tổng nha. Được rồi, cô mau đi nhanh đi kẻo ra ngoài bây giờ. "

"Cảm ơn cô nha Tiểu Hà lát nữa xong tôi sẽ mời cô ăn. " - Dĩ Lộ gật gật rồi khó khăn bước đi

"Này, cô định cho tôi ăn gì hả? " - Tiểu Hà phì cười kéo Dĩ Lộ lại hỏi

"Tôi mời cô đi ăn, Tiểu Hà nhanh thả tôi ra, sắp ra quán bây giờ" - Dĩ Lộ đỏ ửng mặt, gạt gạt tay Tiểu Hà nói nhỏ

Tiểu Hà nhìn dáng vẻ khổ sở của Dĩ Lộ không khỏi bật cười khanh khách

Thấy Dĩ Lộ đã vào khuất dần trong tầm mắt Tiểu Hà mới bình tĩnh cầm tập tài liệu vào thang máy dành cho nhân viên lên thẳng tầng 10

"Tinh" - Tiếng thang máy

Tiểu Hà bước ra đi thẳng đến bàn làm việc của thư ký Tổng ở sát cạnh phòng làm việc của Tổng Giám Đốc

Tiểu Hà nhìn xung quanh không thấy thư ký Tổng đâu, gặp Dương Mỹ (Trưởng phòng phân tích và thông tin thị trường) vừa bước ra từ phòng Tổng Giám Đốc

Chả phải không ai được vào đó sao?

Nhìn bao quát từ trên xuống dưới Dương Mỹ từ xa Tiểu Hà đã không ấn tượng bởi vẻ lộ liễu nhuần nhừ đành phải hỏi thăm để nhanh chóng trở về với công việc còn dang dở của mình

"Xin chào, xin lỗi vì đã làm phiền, chị có thể chỉ giúp tôi thư ký Tổng đang ở đâu không? " - Tiểu Hà là nhân viên mới nên chưa biết hết mọi người chỉ đi lại gần lịch sự chào hỏi

Dương Mỹ diện bộ đồ bó sát, phần ngực khoét sâu, đôi giày cao gót cũng tầm 7-8 phân

Có ai biết được đây lại là trưởng phòng cơ chứ?

Dương Mỹ nhìn Tiểu Hà đoán ngay là ma mới liền vênh mặt vẻ đầy kiêu ngạo: "Thư ký Tổng? Anh ấy đi đón một người rất quan trọng rồi. Cô có việc gì thì cứ đứng đây đợi đi. " - Nói rồi cô ta quay ngoắt, hai bên mông căng tròn yếu điệu rung chuyển theo từng bước chân

Tiểu Hà ngơ ngác gọi cô ta mà chẳng nhận được sự hồi đáp đành phải đứng đợi vì Dĩ Lộ đã dặn dò rất cẩn thận hẳn là tài liệu quan trọng

Đợi tầm 2 phút thì Tổng Giám Đốc bước từ trong phòng ra

Thấy cô nhân viên đang đứng dựa lưng vào tường có vẻ chờ thư ký Tổng liền lại gần: "Cô là nhân viên mới? "

Tiểu Hà giật mình quay sang liền cúi đầu chào: "Dạ chào tổng giám đốc! "

"Sao cô lại đứng đây? " - Thiên Quốc Tùng khoanh tay trước ngực, mắt híp lại hỏi

Tiểu Hà run cầm cập: "Dạ Hà trưởng phòng bảo tôi đưa tài liệu cho thư ký Tổng. "

"Đưa tôi! " - Thiên Quốc Tùng chìa tay ra

Tiểu Hà luống cuống: "Dạ Hà trưởng phòng bảo đưa tận tay thư ký Tổng. "

Trời! Bà run quá nên quên mất anh ta là Tổng Giám Đốc chẳng??

"Vậy hả? Vậy thì cô cứ bình tĩnh đứng đây đợi thư ký Tổng. Giám đốc như tôi chắc chỉ cần đứng nhìn rồi. " - Thiên Quốc Tùng một tay buông xuống thả vào túi quần, một tay đưa lên tạo thành nắm đấm che miệng tế nhị cười thoáng rồi vội vụt tắt

Lấy lại phong độ Thiên Quốc Tùng ho một tiếng, Tiểu Hà người run lấy bầy

Chắc thường ngày nghe tin về Tổng Giám Đốc lạnh lùng nhiều quá nên bây giờ sợ...

Tổng giám đốc cũng thân thiện, dễ gần mà đâu như đồn thổi bấy lâu!

Cuối cùng, cô hai tay đưa tập tài liệu lên cao quá mặt: "Dạ đây là tài liệu Hà trưởng phòng bảo tôi mang đến, nếu không có việc gì chào Tổng giám đốc, tôi đi."

Sau khi Thiên Quốc Tùng nhận lấy tập tài liệu trên tay Tiểu Hà mới yên tâm chạy như ma đuổi về phía thang máy

Thiên Quốc Tùng nhìn bóng dáng cô nhân viên mới chỉ cười cười lắc đầu, cầm tập tài liệu xoay người đi vào phòng

Cửa thang máy mở, Tiểu Hà bước vào

Đúng lúc thang máy riêng dành cho Giám đốc mở, thư ký Tổng cùng "người đặc biệt" bước ra. Hai người bước đi về phía phòng Tổng giám đốc, đi qua thang máy dành cho nhân viên cũng là lúc nó đóng lại...

Cốc cốc cốc

"Vào đi" - Thiên Quốc Tùng lên tiếng nhưng mắt vẫn chăm chăm vào tập tài liệu vừa nhận

"Lão Thiên không đón tiếp bốn thiếu gia chăng?" - Hoắc Tư Vĩ sai bước dài đi vào, ngồi ngả người xuống sofa, chân bắt chéo

"Hãy, con gió thần nào đưa Hoắc thiếu gia đến đây vậy?" - Thiên Quốc Tùng tỏ vẻ bất ngờ, bỏ tập tài liệu trên tay xuống lại ngồi ghế đối diện, dáng điệu y như ông Hoắc

"Lâu quá không gặp nên đến thăm xem sắp xuống hồ chưa ấy mà." - Hoắc Tư Vĩ vẫn giữ thái độ kiêu ngạo, đùa dai như ngày nào

Thư ký Tổng đứng bên cạnh không khỏi bật cười

Thiên Quốc Tùng đen mặt nhìn điệu bộ của thư ký Tổng khiến thư ký Tổng chả dám ho he gì nữa.

"Này Hoắc Vĩ anh không nói được câu nào hay hơn hả?"

Hoắc Tư Vĩ cười nhìn bộ dạng khó chịu của Thiên Quốc Tùng

"Khách đến nhà chưa mời được ly nước."

"Cái tính này của anh chắc chỉ có tôi mới chịu được mất." - Thiên Quốc Tùng lắc đầu nhìn thư ký Tổng ra hiệu

Thư ký Tổng mang trà đến mời xong cũng ra ngoài

Căn phòng mang phong cách Tây Âu còn lại hai người đàn ông quyền lực

"Hoắc Tổng dạo này sao rồi, vẫn có người bên cạnh chứ?" - Thiên Quốc Tùng nâng ly trà lên thổi nhẹ

"Ý Thiên Tổng là gì, Hoắc Vĩ đây không hiểu" - Hoắc Tư Vĩ cũng chỉ nâng ly trà lên đựng đưa trước mặt

"Ý của tôi Hoắc Vĩ ngài phải hiểu rõ chứ?" - Thiên Quốc Tùng nhâm nhi ngụm trà, nhìn Hoắc Tư Vĩ cười lên tiếng

"Vậy hả? Thế câu trả lời của tôi chắc Thiên Tổng biết rõ chứ." - Hoắc Tư Vĩ vẫn ung dung nhâm nhi ly trà trên tay

"Ông Hoắc nhà ta chắc cả vườn hoa không xuể chứ!"

"Không cả rừng hoa" - Thiên Quốc Tùng chán chĩnh

.....

Tiểu Hà về phòng làm việc của bộ phận mình vẫn chưa bình tĩnh hẳn thì bị Dĩ Lộ kéo lại: "Tiểu Hà sao cậu đi lâu vậy?"

Tiểu Hà gượng cười: "À thư ký Tổng không có ở đây, đúng lúc Tổng giám đốc đi ra nên tôi đưa luôn."

"Hả cậu gặp Tổng giám đốc rồi sao?" - Dĩ Lộ nói to khiến mọi người trong phòng đều chú ý đến cô

"Không không có gì đâu mọi người làm việc tiếp đi" - Tiểu Hà xua tay cười khổ

"Dĩ Lộ mình chỉ là đưa tài liệu cho Giám đốc rồi đi luôn, cậu đừng suy nghĩ vớ vẩn" - Tiểu Hà quay sang Dĩ Lộ nói nhỏ

"Thế tổng giám đốc có đẹp trai không? Có lạnh lùng lắm không? Có...." - Dĩ Lộ hí hửng, hỏi dồn dập

"Thôi thôi mình đưa tài liệu cho sếp xong là về luôn thế nên đừng có mà hiện rõ trên mặt cái tính háu zai như vậy." - Tiểu Hà xua tay, đẩy Dĩ Lộ về chỗ bàn làm việc rồi về chỗ mình

"Ồ cậu còn chưa trả lời câu hỏi của mình mà." - Dĩ Lộ ầm ức

.....

"Rồi anh tính thế nào?" - Thiên Quốc Tùng uống ngụm trà, nghiêm túc hỏi

"Xem tình hình sao đã." - Hoắc Tư Vĩ vẫn bình tĩnh

"Cậu có tính đón thằng nhóc về?" - Thiên Quốc Tùng đặt ly trà xuống, tay để dọc theo mép ghế

"Thằng bé vẫn chưa biết tôi." - Hoắc Tư Vĩ trầm tư

"Chưa biết?" - Thiên Quốc Tùng bất ngờ dồn người về phía trước, tay đan vào nhau đặt lên đầu gối

"Ừm" - Hoắc Tư Vĩ gật đầu

"Chẳng lẽ cậu tính để cô bé kia tự đến tìm?" - Thiên Quốc Tùng nheo mắt nghi ngờ

Thấy Hoắc Tư Vĩ không trả lời Thiên Quốc Tùng mới lắc đầu chép chép: "Không ngờ cậu còn chơi lầy vậy luôn."

"Tôi sẽ xem đây như một lời khen. Cảm ơn." - Hoắc Tư Vĩ đưa ly trà trên bàn lên uống một ngụm

Thiên Quốc Tùng cũng chỉ cười cười lắc đầu.

Đẹp qua chuyện đời tư hai người bắt đầu chuyển qua chủ đề chứng khoán nhạt nhẽo...

.....

Hôm nay là buổi thử việc đầu tiên của top nhân viên mới nên các nhân viên trong công ty đã xong việc đều có thể trở về nhà sớm hơn mọi ngày

Tiểu Hà về nhà cũng đã 11:30 nên hai mẹ con cùng nhau ra ngoài ăn trưa

"Mama hôm nay đi làm vui không?" - Tiểu Minh nắm tay mama đang đưa

"Vui chứ." - Tiểu Hà gật đầu dặt thẳng bé vào một quán ăn nhỏ ngày trước cô hay ăn

"Ồ!" - Thằng bé gật gật rồi ngoan ngoãn đi bên cạnh

Hai mẹ con vừa bước vào quán thì một người phụ nữ trung niên đơn đã bước ra: "Tiểu Hà đó hả con? Lâu rồi không gặp."

Tiểu Hà được đón tiếp liền cười tươi nhìn người phụ nữ đang đến gần: "Chào dì, dạo này đi khỏe không?"

Di An vui mừng ôm lấy Tiểu Hà, rồi nhìn đứa trẻ bên cạnh: "Dì khỏe, đây là?"

"À đây là con trai con. Tiểu Minh con chào bà An đi." - Tiểu Hà nhìn dì An cười rồi quay sang Tiểu Minh

Tiểu Minh ngoan ngoãn khoanh tay trước ngực, cúi đầu: "Con chào bà An ạ."

"Ngoa quá, cháu của bà ngoa quá. Hai mẹ con ngồi vào bàn đi." - Di An xoa đầu thằng bé rồi một tay đặt lên sống lưng Tiểu Hà, một tay chỉ về hướng bàn trống

"Vâng ạ."

Cả ba người cùng ngồi vào bàn

"Nào Tiểu Minh của bà muốn ăn gì?" - Di An cúi đầu nhìn xuống thằng bé đang ngồi đang đưa chân

"Dạ, mama ăn gì con ăn nấy." - Tiểu Minh tí mắt cười

"Ngoa quá, vậy hai mẹ con ăn mỳ xào hải sản nha."

"Vâng ạ" - Thằng bé gật đầu, hai má hồng phúng phính, chu môi nhỏ lên

Tiểu Hà nhìn thằng bé không khỏi tự hào

Di An nựng má thằng bé rồi bảo A Bảo - Con đi làm mỳ cho hai mẹ con

Đợi một lúc thì mỳ cũng ra, hai mẹ con ăn ngon lành, dì An chỉ chăm chú nhìn ngắm hai mẹ con không khỏi vui mừng

Nhớ ngày trước khi Tiểu Hà còn nhỏ rất hiếu động, ngày nào cũng đến phụ dì rồi hè về lại đến làm công cho dì. Tiểu Hà rất ngoan ngoãn nên dì An yêu

thương như con ruột

Bỗng nhìn đứa trẻ đáng yêu bên cạnh dì An mới hỏi: "Tiểu Hà, ba thằng bé hôm nay bận gì sao, để hai mẹ con đi thế này? "

.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Bố Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Vừa nghe dì An hỏi Tiểu Hà liền dừng lại, nhìn sang Tiểu Minh xoa đầu: "Tiểu Minh con qua kia chơi với chú A Bảo, mama nói chuyện với bà An chút."

Tiểu Minh gật đầu, miệng còn dính ít nước: "Dạ" - Nói rồi thằng bé lấy khăn lau miệng, xuống ghế chạy nhanh về chỗ quầy A Bảo đang đứng

Tiểu Hà nhìn con trai thoáng buồn rồi nhìn dì An gượng cười cúi xuống ăn như đứa trẻ: " Là con tự nuôi Tiểu Minh"

"Vậy ông bà Chu biết chưa? " - Dì An đượm buồn nhìn Tiểu Hà vuốt ve mái tóc đen dài

"Dạ chưa, con xin du học Mỹ vào 5 năm trước. Con cũng mới về nước vài hôm, cũng chưa về nhà. Tạm thời con thuê một căn nhà nhỏ cho hai mẹ con ở." - Tiểu Hà ngẩng đầu nhìn dì An gượng cười

Dì An nhìn Tiểu Hà, đôi mắt mọng nước: "Vậy hai mẹ con đến đây thường xuyên, dì và A Bảo cũng có hai mẹ con, buồn chết mất. Tiểu Minh là đứa trẻ thông minh lại ngoan ngoãn đến đây chắc đông khách ủng hộ lắm nha. " - Dì An cười cười trêu cô

Tiểu Hà tí mắt cười tươi: "Dạ, hai mẹ con con sẽ giúp dì gọi khách."

Nói rồi hai dì cháu lại kể về những câu chuyện về Tiểu Hà lúc nhỏ, Tiểu Minh và A Bảo dường như muốn phá banh cái nhà bếp bên trong...

Quầy hết nói mà!

Hai mẹ con ăn xong thì đi bộ về nhà

"Mama chú A Bảo nói bà An rất thương mama. " - Tiểu Minh lay lay tay Tiểu Hà tí mắt cười

Tiểu Hà cũng cười đáp lại gật đầu: "Ừ, bà An rất thương mama và thương cả Minh Minh nữa nè. Khi nào có thời gian mama sẽ cho Minh Minh đến chơi với bà An và chú A Nào nhiều hơn."

"Đồng ý, đồng ý. Tiểu Minh thích chơi với chú A Bảo lắm, bà An cũng cho Minh Minh ăn nhiều đồ ăn ngon nữa. " - Tiểu Minh khoái chí gật đầu lia lịa

Muốn gây cổ luôn hả con trai ~

Phía xa xa một chiếc BMW M8 đỗ sau tán cây rậm rạp

Bên trong một người đàn ông không ngừng dõi theo hai mẹ con

"Con trai, sớm thôi papa sẽ đưa con về nhà." - Nụ cười huyền bí đem theo vẻ kiêu hãnh của người đàn ông trong xe, rồi chiếc xe chuyển bánh đi về hướng ngược lại

Hai mẹ con về đến nhà thì Tiểu Hà lại thấy trong hòm thư một chiếc hộp đen nhỏ giống hệt hai lần trước liền quay sang Tiểu Minh:

"Con trai lại có bạn nữ hâm mộ con gửi quà kìa. "

Tiểu Minh sau thời gian đi bộ cũng mệt mõi định bảo mama là thằng bé chẳng quen ai, cũng chẳng có ai rảnh rỗi tặng quà nó thì chợt nhìn lên hòm thư nó liền gạt gạt: "Đúng rồi, mama lấy xuống giúp Minh Minh đi. Bạn đó chắc đang chờ Minh Minh mở quà đó."

Tiểu Minh điệu bộ khảnh trương khiến Tiểu Hà phì cười rồi đưa tay lấy hộp quà đưa cho Tiểu Minh

"Rồi rồi, từ khi nào mà Minh Minh của mama lại có bạn qua thư vậy." - Tiểu Hà cười cười rồi đi vào mở cửa nhà

Tiểu Minh cầm chiếc hộp trên tay giữ chặt như sợ ai lấy mất lon ton đóng lại cửa cổng rồi vào nhà theo mama

.....

Một giờ trước tại công ty CY

"Thư ký Lâm anh có nhận được thư nào gửi cho tôi không?" - Hoắc Tư Vĩ ngồi trên bàn làm việc mặt khó chịu

"Không thưa chủ tịch, ngoài những bưu kiện đã được chủ tịch duyệt thì không có thư riêng nào khác." - Thư ký Lâm bên cạnh nói

Hoắc Tư Vĩ đen mặt: "Điện thoại không gọi một cuộc, thư không lấy một bức, càng không đến tìm. Chu Tiểu Hà em đang thử độ kiên nhẫn của tôi?"

"Chủ tịch đang chờ tin Hà tiểu thư?"

"Ừ,...à không tôi cần gì phải chờ cô ấy." - Hoắc Tư Vĩ bỗng lớn tiếng

Thư ký Lâm bên cạnh chỉ biết che miệng mà cười

Đúng là sĩ mà ~~~

Sau một lúc im lặng Hoắc Tư Vĩ mới lên tiếng: "Chuẩn bị xe cho tôi." - Nói rồi Hoắc Tư Vĩ đứng lên cầm chiếc vest trên ghế không quên kéo ngăn lấy chiếc hộp đen nhỏ, bước đi

"Chủ tịch lát nữa có cuộc họp." - Thư ký Lâm nhắc nhở

"Hủy!" - Ngắn gọn, xúc tích

"Vâng, chủ tịch có cần tôi đưa đi?" - Thư ký Lâm bước đuổi theo Hoắc Tư Vĩ

"Không cần, tự tôi đi."

"Vâng."

Sau 20 phút lái xe từ CY đến nhà Tiểu Hà

Đứng trước căn nhà nhỏ Hoắc Tư Vĩ cho tay túi quần, nheo mắt ngắm nghía: "Không tồi!"

Nói rồi Hoắc Tư Vĩ lấy trong túi ra chiếc chìa khóa.

Tất nhiên không ai khác, thư ký Lâm đã âm thầm gọi thợ khóa đến và tạo ra một chiếc khóa nhỏ nhắn xinh xắn để Hoắc Tư Vĩ quang minh chính đại vào nhà...

Bước vào nhà Hoắc Tư Vĩ ngắm nhìn xung quanh từ phòng khách, phòng bếp, phòng dành cho khách, phòng Tiểu Minh rồi đến phòng Tiểu Hà thân thương

Hoắc Tư Vĩ ngã người xuống chiếc giường hàng ngày Tiểu Hà nằm hít một hơi thật dài hương thơm còn vương

Nằm được một lúc thì Hoắc Tư Vĩ mở tủ quần áo Tiểu Hà ngắm một lượt:

"Có khi tôi phải tặng em vài cửa hàng thời trang." - Hoắc Tư Vĩ lắc đầu rồi đóng tủ lại

Nhìn vào nhà tắm sạch sẽ Hoắc Tư Vĩ bước vào, nhìn lên vị trí cao nhất, lấy trong túi quần một con chip....

Sau đó làm gì chắc ai cũng biết rồi...

Hoàn thành mục đích quan trọng Hoắc Tư Vĩ ung dung ra ngoài đóng cửa như chưa có ai vào, bước ra đóng cửa cổng và không quên đặt chiếc hộp nhỏ màu đen vào hòm thư

Tất nhiên không quên sai người xử lý hệ thống camera quanh khu phố và trong nhà Tiểu Hà

Riêng con chip kia thì do Hoắc Tổng tự tay xử lý và kết nối trực tiếp với điện thoại Hoắc Tư Vĩ

.....

Vào nhà Tiểu Minh giấu chiếc hộp trong hộc tủ phòng mình rồi chạy ra ngoài phòng khách chơi cùng mama

"Tiểu Minh con xem quà chưa?" - Tiểu Hà ngồi bên cạnh hỏi

"Chưa Minh Minh đợi 20 giờ mới xem được." - Thăng bé lắc đầu rồi nhón chân, tay vói lấy rô nho trên bàn để vào lòng

"Kính nha, còn hẹn giờ xem nữa à. Cho mama xem cùng với." - Tiểu Hà nhìn con trai nựng má

"Không, của Minh Minh mà." - Tiểu Minh lắc đầu dứt khoát

Tiểu Hà nhìn mà không nhận được cười rồi lại chăm chú vào màn hình laptop

"Mama chúng ta chuyển đến đây lâu rồi có phải nên sang hàng xóm chào hỏi chứ. " - Đang ngồi ăn nhọ chợt Tiểu Minh nhớ ra điều gì đó liền vỗ vỗ tay Tiểu Hà

Tiểu Hà gật đầu: "Ừ, mama quên mất. Để chiều đưa Minh Minh đến trường mới về mama mua ít quà chào hỏi."

Minh Minh khoái chí: "Thế thì Minh Minh cũng phải có quà cho Ruby nữa."

Tiểu Hà nhận ra điều bất thường liền đưa ánh mắt nghi ngờ sang Tiểu Minh: "Ruby là ai? Con có quen bạn gái nào à? "

Tiểu Minh chợt dạ, lắc đầu, xua tay: "Đâu có đâu, tại hôm trước Minh Minh thấy bên nhà hàng xóm có chú cún đáng yêu lắm nên Minh Minh gọi nó là Ruby."

"Ồ vậy hả. Tên hay đó, để chiều mama đưa Minh Minh đi lựa đồ ăn ngon cho Ruby nha." - Tiểu Hà không hỏi thêm gì chỉ cười duyên xoa đầu con trai

Tiểu Minh thờ phào nhẹ nhõm chỉ cúi đầu cặm cụi ăn nhọ

Hai mẹ con chơi ngoài phòng khách một lúc thì Tiểu Hà về phòng ngủ, Tiểu Minh thấy cô về phòng cũng tắt tivi lon ton chạy về phòng mình không quên đóng cửa cẩn thận

"Mama ngủ rồi, đây là thời cơ tốt." - Thằng bé lấy trong hộp tủ ra cái hộp đen nhỏ

Vừa mở hộp là một tấm hình lật úp, thằng bé hơi run mở tấm hình lên, lấy tay che mắt trước

"Không phải biến thái giống lần trước hả? " - Thằng bé tí hí mắt rồi buông tay ra thờ phào nhìn tấm ảnh chụp nửa trên cơ thể (Từ xương quai đến cơ bụng)

"Xem ra tên biến thái này không tệ." - Tiểu Minh đưa tay vuốt ve cảm chẹp chẹp

Lật tấm hình xuống là 10 cái bcs haizz...

Thằng bé nhớ lời chú Alan hôm trước nên không bóc ra cho vô miệng ~

Lấy hết đồng bcs ra Tiểu Minh lấy trong hộp ra một tờ giấy với dòng chữ quen thuộc: 9 giờ tối nay tại khách sạn Trung Phan

Đọc tờ giấy Tiểu Minh nhớ đến số điện thoại hôm trước: "Quên bếng mất không gọi cho tên biến thái."

Nói rồi Tiểu Minh lấy khóa mở tủ bàn học, lấy chiếc hộp to màu tím mộng mơ của mình ra

"Cất hết vào đây mới được. Toàn đồ biến thái không." - Vừa than phiền Tiểu Minh vừa nhét mấy đồ dưới sàn vừa rồi mình lấy ra cho hết vào hộp tím

Vừa cho vào hộp chưa kịp đóng thì

Cạch

"Tiểu Minh con có lấy chiếc hộp màu tím của mama không?"

"Ai cứu Tiểu Minh zoi, Minh Minh chơi vui quá...^Δ^ "

*Thả sao cho Ngoc nèo ~

Càng ngày tui càng tự hào về coăn trai tui quá đưyyyyy...≡

Bạn đang đọc truyện *Ông Bó Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

"Dạ. " - Tiểu Minh giật mình vội lấy nắp hộp đặt lại rồi đẩy vào gầm giường

"Con sao vậy? Sốt sao? " - Thấy Tiểu Minh mồ hôi đầy trán Tiểu Hà lo lắng đưa tay đặt lên trán thằng bé

Tiểu Minh lắc đầu: "Con không sao, mama không ngủ sao? Mama cần gì ạ? "

Tiểu Hà thấy trán thằng nhỏ không nóng mới bớt lo, hạ giọng: "À mama tìm chiếc hộp màu tím. Chủ cũ vừa gọi bảo trong chiếc hộp có tập giấy quan trọng, lúc dọn nhà do em bé hiếu động lấy ra nghịch nên để quên."

"Dạ, Tiểu Minh không thấy chiếc hộp nào đâu, mama ra ngoài để Minh Minh lựa quần áo chiều đến trường. Lát Minh Minh giúp mama tìm " - Tiểu Minh vừa nói vừa đẩy Tiểu Hà ra ngoài, không quên khóa chốt cửa lại

Tiểu Hà cũng không chút nghi ngờ đành ra ngoài tìm

Tiểu Minh đóng cửa rồi mò tay vào gầm giường lôi chiếc hộp ra, mở chiếc hộp tìm kiếm đúng là có một tập giấy được bọc lại cẩn thận vào chiếc phong thư

"Trời! Sao mình lại không để ý vậy chứ." - Tiểu Minh thở dài sau đó suy nghĩ một hồi lâu, lấy chiếc phong thư dày ra Tiểu Minh đóng lại chiếc hộp rồi cho vào tủ bàn học khóa lại. Sau đó mở cửa bước ra mặt hớn hờ

"Mama có phải cái này không? " - Tiểu Minh giơ chiếc phong thư lên trước mặt

"Hình như là nó đó. Mà Tiểu Minh thấy ở đâu vậy? " - Tiểu Hà nhận lại chiếc phong thư nhìn thằng bé, ánh mắt đầy nghi vấn

"À...Minh Minh thấy ở....ở dưới học giường đó. Ban nãy Minh Minh bị ngã từ trên giường xuống liền nhìn thấy nó. " - Tiểu Minh ngượng ngịu, cố tỏ ra tự nhiên nhất

"Minh Minh của mama có bị sao không? " - Tiểu Hà lo lắng kéo con trai lại gần nhìn xung quanh mặt mũi, chân tay

"Minh Minh không sao, Minh Minh khỏe lắm nè." - Tiểu Minh lắc đầu, đưa tay vuốt góc lên trên cao

Khổ nỗi chưa có "Chuột"~

"Rồi Tiểu Minh ngoan, con về phòng nghỉ chút đi không chơi iPad đâu đấy. Lát mama sẽ cùng Minh Minh lựa đồ, bây giờ mama gọi điện cho chủ nhà cũ." - Tiểu Hà tíu tít cười, xoa đầu con trai rồi đi về phòng

Tiểu Minh gật đầu, thở phào chạy tốt về phòng lăn qua lăn lại trên giường thiếp đi lúc nào không hay

Tiểu Hà về phòng là gọi ngay cho chủ nhà cũ

"Alo, tôi tìm được phong thư giúp chị rồi, chiều tôi sẽ gửi bưu điện cho chị." - Tiểu Hà nói chuyện vui vẻ

"Vâng, cảm ơn cô nhiều. May mà tìm được. Đó là thứ duy nhất mà chồng tôi để lại, tôi giữ lại để sau này đưa lại cho con cháu xem, chúng sẽ nhớ về ông ấy." - Chủ nhà cũ nói có chút nghẹn ngào

"Vâng, tôi tin con cháu của cô sẽ rất thương nhớ ông nội. Khi thấy kỉ vật của ông để lại chắc hẳn họ sẽ rất vui." - Tiểu Hà đồng cảm

"Vâng, cảm ơn cô. Khi nào có thời gian tôi sẽ đến thăm hai mẹ con. Chúc gia đình cô hạnh phúc."

"Vâng chúng tôi rất chào đón chị."

"Tạm biệt."

"Tạm biệt."

Sau khi cúp máy Tiểu Hà để phong thư cẩn thận vào túi xách rồi sang phòng con trai

Thấy Tiểu Minh ngủ ngon lành Tiểu Hà vui biết bao, không kiềm được cúi xuống hôn trán thằng bé rồi nằm bên cạnh

Đã là 15 giờ, Tiểu Minh dậy thấy mama nằm kế bên liền lười biếng nằm thêm chút nữa. Chợt nhớ đến phải đến trường mới liền bật dậy lay lay mama: "Tiểu Hà Tiểu Hà, mama phải đưa con đến trường mới."

Tiểu Hà trong cơn buồn ngủ vẫn cố nằm thêm: "Bây giờ còn sớm mà. Minh Minh thay đồ trước đi, mama sẽ dậy sau."

Tiểu Minh nhìn đồng hồ: "Trời, 3 giờ chiều rồi, mama còn giúp Minh Minh lựa đồ nữa."

Nói rồi Tiểu Minh lại bổ sung: "À còn phải mua quà để sang chào hỏi nhà bạn Ruby xinh đẹp nữa" - Tiểu Minh càng lay mạnh hơn

Tiểu Hà bất đắc dĩ vẫn phải ngồi dậy, vò đầu, ánh mắt hờn trách nhìn con trai: "Rồi rồi, mama với Minh Minh đi rửa mặt đã."

Tiểu Minh gật đầu rồi nhảy tót vào nhà tắm

Tiểu Hà nhìn con trai chỉ biết cười lắc đầu rồi cũng vào theo. Bỗng chợt nhớ lại câu nói của thằng bé vừa rồi: "Ừa thằng nhóc này từ bao giờ lại thích chó đến vậy nhỉ? "

Hai mẹ con rửa mặt xong đi ra

"Mama con mặc bộ này hay bộ này, hay bộ kia, bộ kia... đẹp trai hơn? " - Tiểu Minh mở tủ đồ ra ngắm nghía, chỉ trỏ

Tiểu Hà nhìn con trai nựng cái mũi cao cao: "Tiểu Minh của mama mặc gì cũng đẹp trai. "

Tiểu Minh đắc ý cười khoái chí: "Hay mama chọn cho Minh Minh đi."

"Rồi đây, bộ này. "

Tiểu Hà lấy trong tủ đồ ra bộ com-lee kẻ sọc màu khaki. Tiểu Minh nhìn nhìn rồi tit mắt: "Hiii đúng ý Minh Minh, bộ này chú Alan tặng Minh Minh nè, Minh Minh thích bộ này lắm nha."

Tiểu Hà thấy con trai thích liền xoa đầu thằng bé rồi giúp nó thay đồ

Thay xong cho Tiểu Minh Tiểu Hà cũng về phòng thay một chiếc váy voan xòe màu lam rất đơn giản, thanh khiết.

Hai mẹ con bắt đầu ra ngoài, đóng cửa nhà rồi bắt taxi đến trường Nors School

Vừa xuống xe hai mẹ con đã thu hút biết bao ánh nhìn ngưỡng mộ...

Chuyện thường thôi, ai bảo mẹ con tui đẹp quá mà ~

Tiểu Hà đưa Tiểu Minh đến gặp thầy hiệu trưởng

"Xin chào thầy, xin chào cô, tôi là Chu Tiểu Hà, đây là con trai tôi Chu Tiểu Minh" - Tiểu Hà cúi đầu lịch sự giới thiệu

Thầy Hiệu trưởng vui vẻ tiếp đón hai mẹ con: "Cô Chu, mời hai mẹ con ngồi."

"Con chào thầy ạ. Con chào cô ạ. " - Tiểu Minh khoanh tay cúi đầu chào

"Ồ con trai ngoan quá. Thằng bé rất ngoan." - Thầy Hiệu trưởng xoa đầu Tiểu Minh rồi nhìn sang Tiểu Hà gật đầu

Cô giáo đứng bên cạnh cũng nở nụ cười nhìn thằng bé

"Cảm ơn thầy." - Tiểu Hà vui vẻ đầy tự hào

Thầy Hiệu trưởng gật đầu rồi nhìn sang một cô giáo bên cạnh: "Cô Liễu phiền cô đưa Tiểu Minh ra ngoài làm quen với các bạn."

Cô Liễu bên cạnh gật đầu, cười tươi quay sang Tiểu Minh: "Con trai bây giờ cô đưa con ra ngoài chơi với các bạn nha."

Tiểu Minh vui vẻ gật đầu đi theo

Tiểu Hà nhìn con trai cười duyên

"Tiểu Minh đúng là một đứa trẻ ngoan, rất thông minh." - Thầy Hiệu trưởng đưa lời khen, rồi đưa ly nước về phía Tiểu Hà ý mời

Tiểu Hà vui vẻ nhận lấy ly nước

"Vâng, Tiểu Minh rất thông minh. Nên tôi muốn xin thầy cho thằng bé học cùng các bạn lớn hơn."

"Ý cô Chu là cho Tiểu Minh học lớp 6 tuổi? "

"Dạ vâng thưa thầy. Tiểu Minh vốn rất thông minh, 3 tuổi thằng nhỏ đã biết đọc chữ, viết chữ đơn giản. Đến bây giờ Tiểu Minh có thể đọc thành thạo và viết tốt hơn rồi." - Tiểu Hà không khỏi tự hào kể cho thầy Hiệu trưởng về con trai

Thầy Hiệu trưởng cũng có chút bất ngờ: "Ồ, đúng là rất thông minh."

"Vâng, vậy nên tôi muốn thằng bé được học lớp 6 tuổi và có phụ đạo thêm Tiếng Anh ạ." - Tiểu Hà gật đầu và đề cập với thầy

Thầy Hiệu trưởng cũng đồng tình: "Về phụ đạo Tiếng Anh nhà trường sẽ cho Tiểu Minh vào lớp đặc biệt nên cô Chu có thể yên tâm"

"Vâng, vậy làm phiền thầy, cảm ơn thầy nhiều." - Tiểu Hà đứng lên đưa tay lịch sự

"Đây là trách nhiệm của tôi. Cảm ơn cô Chu đã tin tưởng gửi gắm Tiểu Minh cho chúng tôi. " - Thầy Hiệu trưởng bắt tay đáp lại rồi cả hai cùng bước ra ngoài

Tiểu Hà được thầy Hiệu trưởng đưa đi thăm quan cơ sở vật chất và các buổi sinh hoạt của trẻ sau đó thì Tiểu Hà ra khu vui chơi kiếm Tiểu Minh để đưa thằng bé về

Trên đường về Tiểu Minh không khỏi vui mừng suy nghĩ món quà gì để tặng Ruby

"Mama bây giờ chúng ta đi mua quà đi." - Tiểu Minh nắm tay mama lay lay

Tiểu Hà chợt nhớ liền gật đầu: "Tiểu Minh không nhắc thì mama quên mất. Đợi mama gọi taxi."

"Dạ." - Tiểu Minh vui mừng gật đầu

Hai mẹ con đến một khu mua sắm tại thành phố, cũng chưa biết mua gì nên Tiểu Minh xin Tiểu Hà tự ra khu đồ chơi, Tiểu Hà lúc đầu cũng phản đối nhưng sau 5 phút làm nũng đủ trò của Tiểu Minh cũng đành dằn dò cẩn thận rồi để thằng bé tự đi.

Tiểu Minh đến khu đồ chơi lựa qua lựa lại thì một chị nhân viên xinh đẹp lại gần:

"Chào bé, cô có thể giúp gì cho bé? " - Chị nhân viên cúi người xuống xoa đầu Tiểu Minh

Tiểu Minh mặt nhăn suy nghĩ: "Em muốn mua quà tặng bạn gái, chị thử nghĩ xem em nên tặng gì cho bạn ấy." - Tiểu Minh đưa tay xoa xoa cằm suy nghĩ

Chị nhân viên nghe Tiểu Minh nói xong chỉ tủm tỉm cười: "Bé đã có bạn gái rồi sao? Nhỏ vậy mà có bạn gái, không sợ mama của bé là sao? "

"Tiểu Minh lớn rồi nha, Tiểu Minh tự lập rồi đó. Mà có bạn gái sớm sau đó phải tìm vợ cho mất công, phải không chị? " - Tiểu Minh khoanh tay, bĩu môi nói

"Rồi rồi, chị giúp bé lựa quà đẹp tặng bạn gái nha."

"Dạ."

Chị nhân viên lựa qua lựa lại thì lấy trên kệ xuống một chiếc hộp nhựa trong suốt bên trong là một chú gấu nhỏ màu hồng, bên tay trái chú gấu ôm một chiếc lọ thủy tinh nhỏ bên trong có những hạt lấp lánh, bên tay trái cầm một bó hoa hồng nhìn rất đáng yêu

"Đây, chị chắc chắn bạn gái bé sẽ rất thích món quà này."

Tiểu Minh nhìn món quà rất ưng ý gật đầu nhận lấy: "Đẹp quá, cảm ơn chị xinh đẹp nha." - Nói rồi thằng bé vẫy tay chào chạy tốt đi

Chị nhân viên được khen thì mừng thầm cười tủm

Sau khi đã chọn được quà cho Ruby Tiểu Minh không quên chọn đại một chiếc lắc chó "xa xỉ" cho chú cún nhà Ruby rồi chạy ra khu tính tiền

Vừa thấy Tiểu Minh ôm một chiếc hộp nhỏ và cầm một chiếc lắc đang chạy đến Tiểu Hà liền đi tới phía thằng bé: "Sao chạy nhanh vậy con, mà con mua cái này làm gì vậy? " - Tiểu Hà chỉ vào chiếc hộp nhỏ đang nằm trong lòng thằng bé thắc mắc

"À cái này con thấy đẹp nên lấy thôi. " - Tiểu Minh xua tay

"Được rồi ra tính tiền để về nào."

"Dạ."

Hai mẹ con về đến nhà thì thay đồ thoải mái hơn. Đứng ra chỉ có mỗi Tiểu Hà thay, Tiểu Minh vẫn diện bộ com-lee và còn vuốt lại tóc...

Dại gái đây mà~

Hai mẹ con sang nhà hàng xóm

Cạnh nhà hai mẹ con có 2 nhà là gần nhất, nhưng một nhà nghe chủ nhà cũ bảo lúc mới chuyển đến gia đình họ đi du lịch, còn một nhà đối diện thì cũng mới chuyển đến trước Tiểu Hà vài ngày

Tinh tinh tinh

"Ai đó?" - Cô giúp việc đơn đả ra mở cửa

"Chào cô, tôi là hàng xóm mới chuyển đến, hôm nay muốn sang chào hỏi một chút." - Tiểu Hà cúi chào, rồi đưa quà cho giúp việc

Tiểu Minh bên cạnh không quên lấy ấn tượng, khoanh tay cúi chào: "Cháu chào bà ạ."

"Ngoan quá, mời hai người vào, tôi sẽ gọi bà chủ xuống liền." - Cô giúp việc nhận lấy quà, rồi mời hai mẹ con vào nhà ngồi

"Xin chào." - chủ nhà từ trên lầu xuống, tươi cười chào đón

"Xin chào chị, tôi là Chu Tiểu Hà, hàng xóm đối diện nhà chị." - Tiểu Hà đứng lên chào

"Ồ, xin lỗi vì mấy hôm nay tôi hơi bận chưa có dịp đến chào hỏi gia đình chị. Tôi là Phùng Lan, mời chị ngồi." - Chủ nhà đưa tay ý mời Tiểu Hà ngồi xuống rồi ngồi xuống ghế đối diện

Tiểu Minh ngoan ngoãn khoanh tay chào: "Con chào bác ạ."

Nhìn Tiểu Minh bên cạnh chủ nhà đưa lời khen: "Ồ đứa bé thật đáng yêu. Bác chào con."

"À đây con trai tôi Chu Tiểu Minh, bé năm nay 4 tuổi." - Tiểu Hà xoa đầu Tiểu Minh cười nói

"Ồ vậy thì bằng tuổi Ruby nhà tôi, con bé cũng vừa lên 4." - Phùng Lan nhìn thẳng bé rồi nhìn Tiểu Hà cười

Trong khi ngồi nghe cuộc trò chuyện của mama và bác Lan, Tiểu Minh cứ ngó nghiêng xung quanh Phùng Lan mới hỏi: "Cậu bé, con muốn gì sao? Bác sẽ bảo cô giúp việc lấy cho con."

Tiểu Minh lắc lắc đầu, rồi lại chần chừ: "Dạ...con muốn tìm...à là tìm con chó. Con chó xinh đẹp...Ruby..."

***Trời khác nào nói con nhà người ta là CHÓ. Minh ời là Minh ^^

(Xin lỗi vì up hơi muộn!())

•Tác giả: Ngooc cuté•

Bạn đang đọc truyện *Ông Bó Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

"Chú chó xinh đẹp Ruby?" - Phùng Lan nhất thời quên mất Ruby nhà mình có nuôi một chú Phốc Sóc

Thấy Phùng Lan có vẻ chưa hiểu ý, Tiểu Hà liền tiếp lời

"À, chắc Tiểu Minh hôm trước chơi thấy chú cún bên nhà đẹp quá nên đặt tên cho nó là Ruby."

"À Ruby là con tôi, nó rất thích loài Phốc Sóc nên đòi nuôi bằng được một chú, tên nó là Susu" - Phùng Lan giải thích

Phùng Lan nói tiếp: "Nếu Tiểu Minh thích, hôm sau khi Ruby về bác sẽ bảo cô giúp việc mang Susu sang chơi với con."

"Con chỉ thích Ruby thôi..." - Tiểu Minh lí nhí

"Sao con?" - Phùng Lan hỏi lại

"Dạ không ạ, hôm sau con sẽ sang đây chơi với Susu không làm phiền đến cô giúp việc ạ." - Tiểu Minh tinh ý đáp lại

"Thật là một đứa trẻ ngoan." - Phùng Lan nhìn Tiểu Minh tám tác khen, Tiểu Hà ngồi bên cạnh trong lòng nở hoa liên tục

Sau cuộc nói chuyện Tiểu Minh đành ngậm ngùi ôm quà về, Tiểu Hà thấy vậy liền hỏi: "Ủa, sao con không gửi quà cho bác Lan đeo cho Susu?"

"Thôi, tự tay con tặng sẽ ý nghĩa hơn." - Tiểu Minh ỉu xiu lê lét vào nhà...buồn nẫu ruột

Về phòng thẳng bé đặt quà lên bàn rồi nằm vật ra giường: "Hic...lại không được gặp bạn xinh đẹp"

Tiểu Hà vào nhà nhìn đồng hồ cũng đã 18:30 liền vào phòng tắm thay đồ rồi ra phòng bếp sắp đồ ra chuẩn bị nấu cơm

Sau khi ăn xong Tiểu Minh đã tắm nên mở tủ lạnh lấy trái cây ra phòng khách ngồi xem tivi, còn Tiểu Hà dọn dẹp trong bếp xong thì về phòng tắm rửa rồi mang laptop ra phòng khách chơi với con trai.

.....

Tại CY

"Chủ tịch họp đồng bên Jues đã ký xong." - Thư ký Lâm mang họp đồng vào đưa cho Hoắc Tư Vĩ

Hoắc Tư Vĩ gật đầu, mở xem một lượt

Sau khi làm xong công việc ở công ty thì Hoắc Tư Vĩ về biệt thự riêng, ăn xong bữa tối rồi lên phòng làm việc riêng.

Lúc Hoắc Tư Vĩ trở về phòng ngủ cũng đã là 12 giờ, chợt nhớ đến con chip kết nối với điện thoại mình, không chần chừ Hoắc Tư Vĩ tắt đèn chỉ để đèn ngủ nhỏ bên cạnh, mở camera trong phòng tắm Tiểu Hà ra...

"Dám không đến điểm hẹn, lại không gọi tôi lấy một cuộc, Chu Tiểu Hà càng ngày lá gan của em càng lớn."

Toàn bộ cảnh xuân hiện lên trước mắt, Hoắc Tư Vĩ ngấm nhìn:" Sau 5 năm em quyến rũ hơn rất nhiều! "

"Chắc tôi phải bắt hai mẹ con em về sớm hơn dự định." - Nụ cười tà mị nhếch lên, một đường con hút hồn

~Đúng là biến thái mà...

.....

Hôm nay là buổi học đầu tiên của Tiểu Minh khi về nước nên Tiểu Hà chuẩn bị đồ dùng học tập, cơm hộp hết cho thằng bé và đưa thằng nhỏ đến trường

"Minh Minh của mama đi học nhớ ngoan nha." - Tiểu Hà ôm con trai, thơm trán thằng nhỏ

"Dạ." - Tiểu Minh gật đầu, cu cậu đang rất nôn nóng để được vào chơi với các bạn

"Minh Minh con nhớ nếu ai hỏi con bao nhiêu tuổi đều phải bảo là con 6 tuổi nha." - Tiểu Hà dặn dò

"Dạ vâng, không phải tới qua trước khi đi ngủ mama đã nhắc Minh Minh rồi sao. Mama cứ yên tâm!"- Tiểu Minh gật đầu, giọng hệt như ông cụ non

"Được rồi mama đi làm đây. Bye Minh Minh." - Tiểu Hà vẫy tay Minh Minh

Tiểu Minh vẫy tay mẹ rồi chạy vào lớp học

Ngay sau đó Tiểu Hà liền bắt taxi đến công ty

Vừa đi được nửa đường thì tắc đường, Tiểu Hà sắp trễ giờ làm liền hỏi bác tài:"Bác ơi khoảng 10 phút nữa có đến nơi được không bác? "

"Chắc không đâu cô, đường này rất ít tắc đường chắc phía trước có tai nạn rồi." - Bác tài ngó qua cửa nhìn phía xa xa đằng trước

Tiểu Hà bất đắc dĩ đành phải xuống xe đi bộ

Được nửa đường thì một chiếc xe BMW đen bóng loáng dừng lại bíp còi, đang bước đi vội nghe tiếng còi bên tai Tiểu Hà có chút giật mình dừng lại

Cửa kính bắt đầu hạ xuống

Tiểu Hà ngỡ ngàng vội cúi đầu chào:"Chào tổng giám đốc."

"Ừ, cô đang vội sao? " - Thiên Quốc Tùng nhìn cô hỏi

"Vâng, sắp trễ giờ mà này tắc đường nên tôi đi bộ." - Tiểu Hà thành thật

"Lên xe đi." - Thiên Quốc Tùng quay đầu hướng xuống ghế phụ

"Dạ?! " - Tiểu Hà ngỡ ngàng tập hai

"Lên xe đi, bây giờ cô còn 5 phút để đến điểm danh." - Thiên Quốc Tùng kéo vạt áo nhìn đồng hồ

Tiểu Hà nghe vậy không cần suy nghĩ nhiều mở cửa ngồi ngay ngắn vào xe: "Cảm ơn Tổng giám đốc, làm phiền anh."

Thiên Quốc Tùng nhìn cô lắc đầu cười rồi lái xe đến công ty

Trên đường đi hai người chả nói gì, cũng chả có gì để nói nên chỉ im lặng...

Vừa dừng xe Tiểu Hà đã vội vã mở cửa chạy vào trước sự ngỡ ngàng của bao nhân viên, đặc biệt là nhân viên nữ

Sau khi điểm danh Tiểu Hà mới yên tâm ngồi xuống bàn thì lại bị Dĩ Lộ kéo ghế đối diện, hai mắt nhìn nhau chăm chăm: "Tiểu Hà cậu và Thiên Tổng? Sao hai người lại...?"

Hiểu ngay ý Dĩ Lộ muốn nói Tiểu Hà liền thanh minh: "Không phải như cậu nghĩ đâu, mình chỉ vô tình gặp Thiên tổng rồi anh ấy thấy mình khó khăn nên đưa mình đến công ty. "

"Thật không? " - Dĩ Lộ dán sát mặt vào Tiểu Hà

Tiểu Hà gật gật, nhìn xung quanh biết bao ánh mắt ghen ghét của mấy cô phòng khác đang đứng bên ngoài lườm nguýt, Tiểu Hà chỉ biết cười chừ...

Hôm nay việc khá nhiều nên Tiểu Hà ở trưa tại công ty

"Tiểu Hà xuống ăn thôi mình đói sắp xỉu rồi nè." - Dĩ Lộ một tay xoa bụng một tay kéo Tiểu Hà

"Thôi cậu xuống trước đi, mình làm nốt bản báo cáo lát phải đưa cho Trương trợ lý." - Tiểu Hà vẫn chăm chú vào màn hình máy tính

"Được rồi, ai chả biết cậu tham công tiếc việc, cậu cứ yên tâm làm đi. Lát nữa mình mang com lên cho cậu." - Dĩ Lộ vỗ vai Tiểu Hà

"Ừ cảm ơn cậu nha."

Cả phòng đều xuống nhà ăn riêng chi Tiểu Hà vẫn chăm chú với bản báo cáo

Phòng Tổng giám đốc

"Thư ký Tổng anh chuẩn bị đồ, tôi xuống xe trước." - Thiên Quốc Tùng lấy chiếc vest đang vắt trên ghế để xuống khuỷu tay trái rồi bước đi

"Vâng." - Thư ký Tổng gật đầu rồi quay ra chuẩn bị đồ cho buổi ký hợp đồng với Malaza

Thiên Quốc Tùng đi ngang qua phòng Marketing thì thấy Tiểu Hà liền dừng lại bước vào trong

"Sao cô không xuống ăn cùng mọi người? "

"Tôi còn bản báo cáo. Cậu cứ xuống đi, lát tôi ăn sau." - Tiểu Hà vẫn chăm chú vào màn hình máy tính

"Tôi không cần xuống đó."

"Á, chào Tổng giám đốc." - Tiểu Hà quay lưng lại, giật mình kêu lên

"Tôi xấu lắm sao mà cô lại tỏ thái độ như vậy? " - Thiên Quốc Tùng nhăn mặt

"Dạ không phải, tại tôi không ngờ... " - Tiểu Hà ngập ngừng

"Không ngờ tôi lại vào đây? "

Tiểu Hà chỉ gật đầu, mặt vẫn cúi gằm nhìn xuống đất

Thiên Quốc Tùng cười để lộ má lúm bên trái rồi lại vụt tắt: "À quên tôi chưa hỏi tên cô. "

"Tôi tên Chu Tiểu Hà." - Tiểu Hà hơi ngẩng đầu

"Chu Tiểu Hà, cái tên này quen quen...hình như" - Thiên Quốc Tùng lăm bằm, suy nghĩ điều gì đó

"Sao ạ? " -Tiểu Hà thấy ông sắp có vẻ lạ liền hỏi

"À không, cô làm việc đi." - Thiên Quốc Tùng lắc đầu rồi quay lưng đi

" Vâng. Tạm biệt Tổng giám đốc."

Tiểu Hà đang định ngồi xuống thì Thiên Quốc Tùng lại quay lưng hỏi: "Cô có chồng chưa? "

"Dạ? " - Tiểu Hà lại đứng thẳng khó hiểu

"À ý tôi là, à không thôi cô làm việc tiếp đi." - Thiên Quốc Tùng lại quay lưng đi

~ Lần này đi thật nha bà con...

Tiểu Hà ngồi xuống làm việc miệng không ngừng làm nhảm: "Ủa ông sếp này bị gì nhỉ? Không lẽ... "

Tiểu Hà suy nghĩ vẫn vơ rồi lại vỗ vỗ má lắc đầu:

"Không không có chuyện đó đâu. Làm việc thôi!"

*Wifi nhà bị lỗi nên phải mặt dày đi xin pass hàng xóm...:(

F1 + thả sao nhé!!!

≡Ngooc cuté≡

Bạn đang đọc truyện *Ông Bó Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Thiên Quốc Tùng vừa bước ra thì thư ký Tổng cầm tập hợp đồng đang đứng đợi ở bên ngoài: "Thiên Tổng chúng ta có cần hoãn lại buổi ký hợp đồng?"

"Không cần. Đi thôi." - Thiên Quốc Tùng xua tay khoan thai bước đi

Thư ký Tổng theo sau

Sau khi ký xong hợp đồng Thiên Quốc Tùng bảo thư ký Tổng về trước

Thiên Quốc Tùng ngồi xong xe lấy điện thoại ra bấm số quen thuộc rồi gọi:

"Alo, tôi có tin tốt cho cậu đâu." - Nụ cười chế giễu

Tắt máy, Thiên Quốc Tùng lái xe đến CY

"Chào Thiên Tổng." - Tiếp tân cúi chào

"Tôi muốn gặp Hoắc Tổng." - Thiên Quốc Tùng gạt đầu dừng lại tựa nửa người bên bàn tiếp tân xoa xoa cổ tay

"Vâng, Thiên Tổng mời anh lên phòng Chủ Tịch, Hoắc Tổng đang đợi anh." - Cô lễ tân khép nép

Thiên Quốc Tùng gạt đầu không quên nháy mắt với lễ tân khiến cô lễ tân ngại ngùng che mặt

"Hoắc Tổng! " - Thiên Quốc Tùng bước vào giọng đùa

"Con gió độc nào đưa Thiên Tổng đến đây? " - Hoắc Tư Vĩ ngẩng đầu, rồi đứng dậy đi đến bàn tiếp khách, ngồi xuống ghế sofa

"Hoắc Tổng không muốn biết tin vui của tôi chăng? " - Thiên Quốc Tùng cười cười rồi ngồi xuống ghế đối diện

"Thiên Tổng cứ tự nhiên. Tôi đây có chút tò mò. " - Hoắc Tư Vĩ nheo mắt nhìn

"Vậy hà, chắc hẳn Hoắc Tổng sẽ tò mò hơn khi biết tin về Chu tiểu thư? " - Thiên Quốc Tùng cười về mặt đầy nguy hiểm

Nghe đến "Chu tiểu thư" Hoắc Tư Vĩ liền thay đổi sắc mặt

"Ý anh là gì? "

Thiên Quốc Tùng thấy vẻ mặt đầy dấu chấm hỏi của Hoắc Tư Vĩ liền cười lớn một tiếng rồi lại với vẻ mặt bí hiểm, nói nhỏ:

"Chu tiểu thư đang ở chỗ tôi....!"

"Anh nói gì? " - Hoắc Tư Vĩ nhồm đậy túm lấy cổ áo Thiên Quốc Tùng, mặt nổi đầy gân xanh

Thiên Quốc Tùng đạt được mục đích cười lớn tiếng, rồi gỡ tay Hoắc Tư Vĩ ra, chỉnh lại cổ áo: "Này sao cậu mạnh động vậy hả? "

Hoắc Tư Vĩ cố kiềm chế, ngồi xuống, bắt chéo chân, hai tay đặt lên sofa

"Anh nói rõ ràng. Nếu không đừng hòng rời khỏi đây." - giọng lạnh lùng

"Tôi là bạn cậu đấy." - Thiên Quốc Tùng cố vạch ra quan hệ tốt giữa hai người

"Còn cô ấy là người làm ấm giường tôi!" - Hoắc Tư Vĩ nhếch mép cười

"Đúng là, quân tử cũng không qua khỏi ái mỹ nhân." - Thiên Quốc Tùng lắc đầu chẹp chẹp

"Bây giờ thì anh có thể nói rõ cho tôi lý do hôm nay anh đến. " - Hoắc Tư Vĩ không kiềm chế được mà hỏi ngay

"Rồi rồi, Hoắc phu nhân đang làm ở công ty tôi." - Thiên Quốc Tùng bình thản, từ từ nói từng chữ rõ rệt

"Cái gì? " - Hoắc Tư Vĩ tỏ vẻ bất ngờ

"Không sai, Chu Tiểu Hà là nhân viên mới phòng Marketing tại NK" - Thiên Quốc Tùng kiên nhẫn nói tiếp

"Mé!" - Hoắc Tư Vĩ cuộn tròn tay khiến gân xanh nổi đầy

"Hoắc Tổng bình tĩnh chút." - Thiên Quốc Tùng cười cười nhìn thái độ khó coi của Hoắc Tổng

"Anh có thể về." - Hoắc Tư Vĩ thả lỏng nói không chút nuối tiếc

"Này, tôi cất công đến đây, anh còn chưa mời tôi ly trà đã đuổi về là sao? " - Thiên Quốc Tùng nhăn mặt

"Thư ký Lâm tôi cho anh nghỉ nửa buổi cùng Thiên Tổng hàn huyên." - Hoắc Tư Vĩ quay sang Lâm thư ký ra lệnh

"Chủ tịch.../ Cậu!! " - Hai người đồng thanh

"Được rồi, hai người cứ tự nhiên, coi như một buổi hẹn hò lãng mạn." - Hoắc Tư Vĩ phẩy tay rồi trở lại bàn làm việc

Thiên Quốc Tùng đứng dậy, khoanh tay lắc đầu rồi được thư ký Lâm mời ra ngoài...

Hai người đi ra chẳng ai vui vẻ gì

"Thiên Tổng ngài muốn đi đâu? Tôi đưa ngài đi. " - Thư ký Lâm bước dài theo sau

"Thôi, tôi về công ty, cậu cứ làm việc đi." - Thiên Quốc Tùng cũng quá quen với tính cách nửa nắng nửa mưa của Hoắc Tư Vĩ nên chỉ quay sang Lâm thư ký bù ngùi chia buồn vì có một ông sếp khó chiều

"Vâng, Thiên Tổng về cẩn thận." - Thư ký Lâm cúi đầu chào rồi quay trở về làm việc

Thiên Quốc Tùng cũng lái xe trở về công ty

Trong phòng, Hoắc Tư Vĩ suy nghĩ vẩn vơ về những gì Thiên Quốc Tùng vừa nói

.....

"Trợ lý Trương đây là bản báo cáo tôi vừa soạn xong, gửi anh." - Tiểu Hà mang bản báo cáo đến

"Được rồi cô để đó giúp tôi." - Trợ lý Trương gật đầu

Tiểu Hà cúi đầu chào rồi bước ra

Vừa ra đến cửa đi được vài bước thì một ai đó có ý đụng Tiểu Hà khiến cô ngã nhào, mông tiếp đất hoàn mỹ

Vì đau nên Tiểu Hà kêu lên: "A, ai sao đi đứng kỳ vậy? " - Cô đứng lên, Tiểu Hà ôm mông nhìn lên người xô mình

"Dương trưởng phòng, sao cô lại...?" - Tiểu Hà mặt khó hiểu nhìn Dương Mỹ

Dương Mỹ nhếch mép khinh bỉ: "Tôi chỉ là đi bình thường tự nhiên cô từ đâu va vào tôi chứ. "

"Dương trưởng phòng rõ ràng là tôi không có..." - Tiểu Hà nhăn mặt nhìn cô gái ăn mặc quyến rũ trước mặt

Không để cô nói tiếp Dương Mỹ đã kéo cô đến một khu khuất

Dương Mỹ nhìn cô, tiến lại gần, nâng cằm cô lên, tay bóp chặt lấy cằm cô một tay lướt qua gương mặt trắng hồng rồi ghì chặt móng tay vào gò má tạo ra một vết dài trên gương mặt thanh tú

Tiểu Hà trừng mắt, cô gạt tay cô ta ra nhưng cô ta càng bóp chặt cằm cô hơn, móng tay ghì chặt vào da thịt cô không thương tiếc. Tiểu Hà cố kiên cường không cho nước mắt rơi, hai mắt đã đỏ ngầu: "Cô m.uốn là..m gì? "

Dương Mỹ nhìn bộ dạng chịu đựng của Tiểu Hà nhếch mép cười: "Không có tôi ở công ty nên cô với hơi cao rồi thì phải. Có cần tôi khênh kiệu rước cô xuống? " - Dương Mỹ nhên răng, đánh đá

"Ý c..ô là..gì tôi khôn..g hi..ểu? " - Tiểu Hà cố gắng nói hết câu

Dương Mỹ lần này mới buông tay, khoanh tay trước ngực nhìn Tiểu Hà khinh bỉ: "Cô còn giả vờ ngây thơ. Mấy ngày nay nghe nói Quốc Tùng rất yêu mến cô."

Tiểu Hà lúc này có thể nghe được tiếng răng ken két của Dương Mỹ

Tiểu Hà hiểu ra lý do Dương Mỹ hành xử như vậy liền cười chừ: "Hóa ra Dương trưởng phòng vì chuyện này mà tìm tôi. Vậy Dương trưởng phòng nghĩ tôi và Thiên Tổng có quan hệ gì? "

Dương Mỹ bị chọc tức liền chùng mắt: "Cô dám?!" - Cô ta giơ tay định tát Tiểu Hà

Tiểu Hà bắt lấy tay ả, giọng mỉa mai: "Sao tôi lại không dám? "

"Hóa ra tôi đã nhìn nhầm cô rồi." - Dương Mỹ giật tay lại, nhếch mép cười

"À, tôi quên phải nhắc nhở cô, cô có thể động đến bất kỳ ai nhưng riêng Quốc Tùng cô không có cửa dành với tôi đâu." - Nói rồi cô ta bước đi

Tiểu Hà thờ phào, nhìn dáng điệu khó coi của cô ta mà lắc đầu, chợt cảm giác buốt trên gò má và cảm khiến cô nhăn mặt: "Đúng là đen đui mà. Vừa vào làm được 2 ngày mà gặp toàn sao chổi."

Tiểu Hà một tay ôm hông, một tay ôm mặt khó khăn bước đi

Đi vào thang máy xuống tầng, đang đi về phòng thì gặp Thiên Quốc Tùng đang đi về phía mình, Tiểu Hà cúi đầu: "Thiên Tổng "

Thiên Quốc Tùng gật đầu định đi qua thì dừng lại, đi lại gần phía Tiểu Hà: "Cô bị sao vậy? "

Tiểu Hà hơi giật mình: "Đạ...tôi không sao, chỉ là bất cẩn bị té." - Tiểu Hà xua tay

"Bị té? Nghiêm trọng vậy sao? Cô đi theo tôi." - Thiên Quốc Tùng nắm lấy cổ tay Tiểu Hà kéo đi

Phía xa xa Dương Mỹ nhìn cảnh tượng này mà nắm chặt váy, giậm chân rồi quay ngoắt đi

Muốn vò nát chiếc váy hay gì...

"Thiên tổng.." - Gần đến phòng Tổng giám đốc Tiểu Hà ngưng lại, cố thoát khỏi cánh tay của Thiên Quốc Tùng

Thiên Quốc Tùng thấy cô không tự nhiên liền buông tay ra

Tiểu Hà lúc này mới mạnh dạn: "Thiên Tổng, tôi không sao chỉ là vết thương nhỏ thôi. Nếu không có chuyện gì tôi xin phép."

Tiểu Hà quay lưng bước đi thì khựng lại:

"Mà, sau này xin anh đừng đối xử tốt với tôi, như vậy mọi người sẽ hiểu lầm. Chào anh."

Tiểu Hà bước tiếp, Thiên Quốc Tùng bỗng lên tiếng: "Cô chờ tôi một chút." - Nói rồi Thiên Quốc Tùng bước nhanh tới chỗ thư ký Tổng nói chuyện gì đó rồi quay lại chỗ Tiểu Hà

"Này, cô băng lại đi, như vậy sẽ đỡ đau hơn. " - Thiên Quốc Tùng đưa cho Tiểu Hà một chiếc băng gấu nhỏ

Tiểu Hà nhận lấy chiếc băng gấu rồi cúi đầu chào Thiên Quốc Tùng, nhanh chóng rời đi

Thiên Quốc Tùng nhìn bóng dáng Tiểu Hà cười lắc đầu. Thiên Quốc Tùng đi lại chỗ thư ký Tổng: "Cậu soát hết camera trong công ty hôm nay, cái nào có liên quan đến cô gái vừa rồi mang vào cho tôi." - Dứt lời Thiên Quốc Tùng vào phòng

Thư ký Tổng gật đầu rồi nhanh chóng soát lại camera.

Sau 5 phút Thư ký Tổng vào phòng Thiên Quốc Tùng báo cáo: "Đây là toàn bộ những chỗ cô Chu từng đến và dừng lại." - Thư ký Tổng đưa chiếc USB cho Thiên Quốc Tùng

Thiên Quốc Tùng gạt đầu, lấy USB rồi vẫy tay ý bảo Thư ký Tổng ra ngoài. Thư ký Tổng hiểu ý liền đi ra, không quên đóng cửa

Thiên Quốc Tùng xem từng đoạn liền dừng lại ở camera ngoài hành lang phòng Hà trưởng phòng và trợ lý Trương

Đoạn video quay cảnh Dương Mỹ cố ý xô Tiểu Hà và lôi cô đi. Tiếc là chỗ Dương Mỹ kéo Tiểu Hà đến và chỗ khuất chỉ nhìn thấy thấp thoáng lưng Dương Mỹ nhưng cũng đủ để Thiên Quốc Tùng hiểu mọi chuyện diễn ra.

Thiên Quốc Tùng nắm chặt tay gân xanh nổi đầy

Cách - Tiếng cửa phòng

Người bước vào không ai khác là Dương Mỹ

"Quốc Tùng..." - Cô ta ông ẹo bước vào

"Sao không gõ cửa?" - Thiên Quốc Tùng nhăn mặt, gấp màn hình laptop lại. Khoanh tay ngã người phía sau ghế

Cô ta bước đến gần, ngồi lên đùi Thiên Quốc Tùng áp môi kề môi: "Từ trước tới giờ em có gõ cửa sao?" - Cô ta nói rồi hôn ngẫu nhiên, cái tay vuốt ve ngực Thiên Quốc Tùng qua lớp áo sơ mi

Thiên Quốc Tùng không phản ứng, không đáp trả nụ hôn ấy, chỉ lạnh lùng nhìn ánh mắt si mê của cô ta khiến cô ta có chút hụt hẫng: "Anh sao vậy?" - Cô ta ngã người về sau, cần nhẹ vành tai Thiên Quốc Tùng

Thiên Quốc Tùng nhìn cô ta rồi đưa tay đẩy nhẹ cô ta khỏi lòng mình, tay còn phui phui quần áo

Thấy hành động của Quốc Tùng như vậy cô ta muốn tức điên nhưng vẫn mặt dày ôm lấy cổ anh: "Anh ức hiếp người ta?" - giọng có chút mỉa mai

Thiên Quốc Tùng gỡ tay cô ta khỏi cổ mình, tay còn lại mở laptop

Cô ta đương nhiên muốn biết ý anh nên nhanh chóng chuyển ánh mắt sang màn hình laptop lên. Xem hết cô ta nắm chặt tay, giọng chua ngoa: "Ý anh là gì?"

"Chắc em không cần anh trả lời!"

"Anh không tin em? Em không phải loại người bắt nạt ma mới." - Cô ta vẫn lớn giọng

"Vậy tại sao lại hành xử như vậy?" - Thiên Quốc Tùng lười nhìn cô ta, ánh mắt vẫn chăm chăm vào màn hình laptop

"Hóa ra anh lạnh lùng với em là vì cô ta? Người mới của anh sao? Không ngờ anh lại thích loại nai tơ như vậy. Khẩu vị không tệ." - Lúc này cô ta mới lộ rõ bản chất

Thiên Quốc Tùng nhếch mép cười, anh đã thừa biết tính cách cô ta, mỗi lần thân mật cũng chỉ đến mức hôn, sở dĩ anh vẫn giữ cô ta bên mình là để người yêu cũ Julie hối hận khi phản bội anh.

"Anh trả lời đi!" - Thấy Quốc Tùng không nói gì cô ta quát lớn, nước nờ khóc lóc

Thiên Quốc Tùng nhìn bộ mặt thảm thương của cô ta nhếch mép cười: "Dọn đồ biến khỏi đây."

"Anh...sao anh lại như vậy....chỉ vì một con nhân viên quèn mà anh làm thế với em sao?" - Cô ta ôm lấy Quốc Tùng khóc lóc

Quốc Tùng gỡ tay cô ta cho cô ta bạt tay: "Tôi không muốn đánh cô. Cái tát này là tôi thay Tiểu Hà vì cô đã lăng mạ cô ấy và khiến cô ấy bị thương. Cô cứ tiếp tục ở đây nếu không sợ bị nặng hơn cái tát này."

Thiên Quốc Tùng nhìn cô ta chán ghét

Cô ta ôm mặt khóc lóc chạy ra khỏi phòng Tổng giám đốc. Thư ký Tổng biết anh cũng chẳng có tình cảm gì với cô ta nên cũng kệ...

Sau khi cô ta ra Quốc Tùng mới lấy trong túi ra chiếc điện thoại bấm dòng số quen thuộc nhấn nhấn trên khuôn mặt anh tuần thoáng hiện nụ cười sáng khoái: "Hoặc Tư Vĩ tôi cho cậu lo một chút cũng không ác đâu nhỉ..." - Quốc Tùng thả điện thoại xuống sofa, thả người mình xuống nằm cười thỏa mãn

~ Dám thái độ với lão Thiên đây a...

Hoặc Tư Vĩ lúc này đang chăm chú vào đồng tài liệu thư ký Lâm vừa mang đến nhận được tin nhắn, ánh mắt không rời khỏi tài liệu tay với lấy chiếc điện thoại trên bàn, mở ra đọc: Vợ của cậu vừa bị đánh, không biết sống chết ra sao. Khôn hồn thì mau rước cô ấy về nếu không thì đừng hối hận...

*Thiên Tổng cũng chơi ác thặc...

~Ai bóc bộ này sớm nhất đâyyy???

Tặng Chap 14 ai lấy không =))?? (Ngooc: Tui chỉ mún đọc bình luận mấy bựm thuiii....hí!!)

Ngooc cuté

Bạn đang đọc truyện *Ông Bó Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: H nhẹ

*Chap này tặng: Roeselare, ThoTrng305 và TDipTho492≡

Cảm ơn đã ủng hộ Ngooc ≡

Fl + Thả sao nhé!

Hoắc Tư Vĩ đọc dòng tin nhắn, mắt đầy giận dữ, tay nắm quyền: "Mé! " - Thả đồng tài liệu xuống lấy áo vest đang vắt trên ghế bước đi

Thư ký Lâm đang làm việc bên phòng đối diện thấy Hoắc Tư Vĩ đi ra liền đứng dậy đi ra: "Chủ tịch!"

"Cậu mang về giải quyết đồng tài liệu kia, tôi có việc sẽ không về công ty." - Nói đoạn Hoắc Tư Vĩ bước nhanh xuống gara

Thư ký Lâm cũng chỉ gật đầu rồi vào phòng Hoắc Tư Vĩ lấy tài liệu

Xuống gara Hoắc Tư Vĩ lấy xe rồi phi thẳng đến NK trên đường đi Hoắc Tư Vĩ gọi điện cho một ai đó: "Chuẩn bị cho tôi hộp sơ cứu để trên bàn"

Đến NK Hoắc Tư Vĩ hùng hồn đi vào trong con tức giận, không lên phòng Thiên Quốc Tùng mà dừng tại phòng Marketing lướt qua một lượt

Vừa thấy Hoắc Tư Vĩ bước vào cả phòng rầm rộ, mấy nhân viên nữ phòng khác cũng tò mò kiểm có ra ngoài nhòm. Tiểu Hà theo hiệu ứng đám đông cũng ngừng đánh máy quay ra phía cửa thì...

Lúc này Hoắc Tư Vĩ đã đứng trước mặt Tiểu Hà ánh mắt đầy tức giận, Tiểu Hà ngẩn người sợ hãi

Anh ta đến đây làm gì? What định làm gì đây? Bảo vệ không đuổi anh ta sao?

Tiểu Hà đang bị những suy nghĩ của mình tấn công mãnh liệt thì đã bị bé thốc lên, hốt hoảng nhìn người đàn ông cao lớn dễ dàng nhắc bóng cơ thể nhỏ bé của mình, vừa ngượng vừa lo: "A.nh... bỏ tôi xuống. Mọi người đang nhìn..." - Tiểu Hà mặt đỏ ửng nhìn chằm chằm Hoắc Tư Vĩ

Không đáp lại Hoắc Tư Vĩ không đáp chỉ dùng ánh mắt sắc bén liếc qua đám người nhiều chuyện xung quanh, ai cũng hết hồn chuyển ánh mắt sang chỗ khác

Dĩ Lộ ban nãy ngồi cạnh Tiểu Hà nhìn cảnh tượng này cũng giật mình mà đứng ra xa

Tiểu Hà không dám đối diện với Hoắc Tư Vĩ chỉ dùng ánh mắt cầu cứu với Dĩ Lộ, Dĩ Lộ cũng bó tay lắc đầu, chỉ cố mở khẩu hình thành chữ "Cậu quen Hoắc Tổng sao?"

Tiểu Hà nhìn khẩu hình của Dĩ Lộ liền lắc đầu nguây nguẩy, Hoắc Tư Vĩ không để Tiểu Hà nhìn Dĩ Lộ lần nào nữa quay gót bước đi trước sự trầm trồ của mọi người

"Chu Tiểu Hà quen Hoắc Tổng sao? "

"Cô ta đúng là có số hưởng, được cả Thiên Tổng và Hoắc Tổng. "

"Nhưng Hoắc Tổng và Thiên Tổng quan hệ rất tốt mà. Lần trước còn dính tin đồn hai người họ....ừ ừ.. "

"Có khi nào mối quan hệ của họ sẽ rạn nứt vì cô gái kia không nhỉ? "

Biết bao lời bàn tán xôn xao khắp công ty

Thiên Quốc Tùng trên phòng Tổng giám đốc xem kịch qua camera mà cười thỏa mãn, thư ký Tổng may mắn cũng được thưởng thức vở kịch tuyệt vời ấy

Hoắc Tư Vĩ bế Tiểu Hà xuống gara mở xe rồi thả xuống ghế phụ, vứt túi của cô xuống ghế sau nhanh chóng ngồi vào xe.

Không khí ngột ngạt bắt đầu bao trùm cả xe, Tiểu Hà có ý muốn mở cửa kính nhưng Hoắc Tư Vĩ đã khóa lại.

Không một lời, Hoắc Tư Vĩ ngả người sát lại gần Tiểu Hà, hai gò má Tiểu Hà vừa trở lại bình thường lại bắt đầu chín mọng như cà chua, hai mắt mở to, môi mím chặt, bộ dạng rất căng thẳng

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng căng thẳng của Tiểu Hà Hoắc Tư Vĩ nhếch miệng cười kéo dây an toàn cho cô sau đó trở lại ghế lái, mở máy

Tiểu Hà thờ phào nhẹ nhõm

Cả đoạn đường hai người không một lời, cuối cùng Tiểu Hà vẫn quyết định lên tiếng:

" Anh cứ thả tôi xuống chỗ kia, tôi tự bắt xe về."

Hoắc Tư Vĩ không trả lời vẫn chuyên tâm lái xe. Tiểu Hà thấy vậy cũng không nói nữa mặc kệ anh muốn đưa đi đâu thì đi.

Hoắc Tư Vĩ đến khách sạn Trung Phan, Hoắc Tư Vĩ nắm cổ tay Tiểu Hà lên tầng cao nhất phòng 0608, Tiểu Hà lúc đầu có không nghe lời cố gỡ tay ra khỏi bàn tay của anh nhưng sau lời đe dọa: "Nếu không muốn tôi vác cô lên phòng thì ngoan ngoãn." - Cuối cùng đành ngậm ngùi lê lét theo sau

Lên phòng Hoắc Tư Vĩ đóng sầm cửa lại áp cô, hai tay chống lên tường mắt nhìn lên chiếc băng cá nhân trên khuôn mặt thanh tú

Hoắc Tư Vĩ đưa tay lướt nhẹ qua gò má nâng cằm cô lên, Tiểu Hà vừa sợ vừa ngượng, khoảng cách này có phải quá gần rồi...tim Tiểu Hà không ngoan ngoãn cứ nhảy múa loạn cả lên

"Ai đánh em? "

Tiểu Hà bất ngờ trước câu hỏi của Hoắc Tư Vĩ, thần thờ một lúc thì lắc đầu rồi đẩy Hoắc Tư Vĩ ra: "Tôi không sao, thầy...à không Hoắc Tổng tìm tôi có chuyện gì? " - Tiểu Hà lấy lại bình tĩnh, cứng giọng

Từ ngày cô quyết tâm sang Mỹ một mình nuôi con thì cô đã học được cách vô tâm với người khác và cả chính bản thân mình.

Và lúc bên Mỹ cô cũng nghe nhiều tin tức về anh và biết thân phận thật của anh, nhiều lần muốn gọi hỏi tại sao lại vào trường cô? Lại lấy đi lần đầu của cô? Nhưng rồi lại ngập ngừng dừng ý định.

Vừa nãy bất ngờ vì sự xuất hiện ngoài dự kiến nên Tiểu Hà nhất thời không kiểm soát cảm xúc bản thân mà không khóc òa lên hỏi lí do anh tiếp cận cô

Hoắc Tư Vĩ nghe hai từ "Hoắc Tổng" xa lạ kia liền cảm thấy khó chịu kéo Tiểu Hà vào lòng, một tay ôm chặt lấy eo cô, tay còn lại giữ lấy ót, môi áp xuống môi cô

Tiểu Hà mở to mắt, tay cố đẩy anh ra nhưng vô lực...đánh mím chặt môi

Hoắc Tư Vĩ thấy phản ứng của Tiểu Hà thì càng mạnh bạo chiếm lấy đôi môi màu anh đào. Lưỡi dễ dàng tách môi cô ra luồn vào trong làn môi lưỡi đôi phương mà liếm, mút...

Tiểu Hà không đáp lại nụ hôn cuồng bạo ấy, cũng không cho mình yếu đuối trước người đàn ông này, cố kìm không cho bản thân nức nở trước anh...

Thấy sự kiên cường của Tiểu Hà Hoắc Tư Vĩ càng nổi giận, giữ chặt lấy eo cô hơn, bế thốc cô lên để hai chân cô phải vòng qua eo anh từ từ bước đến giường

Tiểu Hà muốn ngộp thở liên tục đánh vào ngực anh nhưng đều không thấm vào đâu

Hoắc Tư Vĩ đặt cô ngồi cạnh mép giường còn mình ngồi xổm, lưỡi không ngừng khuấy đảo trong khoang miệng Tiểu Hà, bàn tay hư hỏng lần mò gỡ cúc áo Tiểu Hà.

Tiểu Hà giật mình giữ lấy đôi tay to lớn lắc đầu, đôi mắt to tròn đã ngập nước nhưng Hoắc Tư Vĩ vẫn tiếp tục gỡ đến cúc thứ ba thì luồn tay vào trong gỡ tiếp áo ngực bóp nhẹ...

Tiểu Hà đã thực sự không chịu nổi hành động này của Hoắc Tư Vĩ, hai hàng nước mắt cứ thế tràn ra không ngừng

Hoắc Tư Vĩ rời môi mình khỏi môi cô lưu luyến mút nhẹ đầu môi, nhìn cô khóc.

Hoắc Tur Vĩ đưa tay lau đi hàng nước mắt trên gương mặt nhỏ nhắn: "Em ngồi đây đợi tôi." - Hoắc Tur Vĩ đứng lên đi về phía nhà tắm.

Được vài bước thì dừng lại: "Đừng nghĩ cách bỏ trốn, không khó để tôi bắt em về." - Hoắc Tur Vĩ bá đạo nói rồi vào nhà xối nước lạnh...

~ Lại phải tự kiềm chế rồi...

Tiểu Hà ngồi bên ngoài lấy lại bình tĩnh, nhanh chóng chỉnh lại quần áo, lau đi vệt nước mắt còn trên mặt tự trách bản thân quá yếu đuối rồi lại nhớ đến cảnh tượng vừa nãy bất giác đưa tay xoa nhẹ bờ môi đã xưng đỏ.

Sau 15 phút xối nước Hoắc Tur Vĩ bước ra, khoác trên mình bộ đồ ngủ liền màu khói, vài giọt nước trên đầu rớt xuống yết hầu...thật là mún rưng trứng lun rồi!!!

Tiến lại gần chiếc bàn nhỏ đầu giường: "Lại đây." - Giọng đều đều.

Tiểu Hà chần chừ rồi lại ngoan ngoãn đi lại gần ngồi cách anh một khoảng.

Hoắc Tur Vĩ mở hộp sơ cứu lấy lọ sát trùng với lọ bôi ngoài da ra, quay sang nhìn Tiểu Hà rồi nhìn khoảng cách giữa hai người: "Gần một chút. "

Tiểu Hà nhích một chút.

Hoắc Tur Vĩ vẫn chưa hài lòng: "Nửa."

Tiểu Hà lại nhích một chút nữa.

Mất kiên nhẫn Hoắc Tur Vĩ kéo cô lại khiến cô ngã nhào vào lòng anh. Ngượng ngùng nhưng Tiểu Hà vẫn giữ bình tĩnh: "Hoắc Tổng xin anh tự trọng." - Tiểu Hà ngồi nhích ra một chút rồi nhẹ giọng nói.

Hoắc Tur Vĩ nhìn Tiểu Hà rồi gỡ chiếc băng cá nhân, Tiểu Hà bất giác kêu "A"

Hoắc Tur Vĩ nhìn Tiểu Hà xót: "Đau lắm sao? "

"Anh có cần thử không? " - Tiểu Hà trừng mắt.

Hoắc Tur Vĩ nhẹ tay hơn, gỡ hai chiếc băng cá nhân một trên má, một dưới cằm xuống.

Từ từ mở lọ sát trùng thấm vào tấm bông rồi thoa lên vết thương vẫn còn đỏ ửng hơi rỉ máu. Sau đó bôi thuốc quanh vết thương rồi dán hai chiếc băng cá nhân hình gấu pooh lên.

Sau khi làm xong Hoắc Tur Vĩ để thuốc lên bàn rồi nhìn Tiểu Hà.

Tiểu Hà bị ánh mắt của Hoắc Tur Vĩ nhìn mà khó chịu đành lên tiếng: "Nếu Hoắc Tổng không còn chuyện gì nữa tôi xin phép. "

Hoắc Tur Vĩ nhìn cô với lấy túi sách đứng lên định đi thì cười khỏ: "Đến bao giờ em mới cho con trai em gặp ba nó?"

.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Bó Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Tiểu Hà thoáng lo nhưng rồi vẫn giữ bình tĩnh.

"Hoắc Tổng nói gì tôi không hiểu" - Tiểu Hà dừng bước.

Hoắc Tur Vĩ nhìn Tiểu Hà cười nửa miệng: "Em là hông hiểu hay có tình không hiểu?"

Nói đoạn Hoắc Tur Vĩ đứng dậy bước đi, ngồi xuống chiếc ghế thuận tiện để nhìn thấy khuôn mặt nhỏ của Tiểu Hà.

Tiểu Hà bất giác quay mặt đi.

Không để cô nói thêm, Hoắc Tur Vĩ nói tiếp:

"Sao không nói?" - Hoắc Tư Vĩ rót chai rượu trên bàn vào ly rồi nhấc ly lên đưng đưa. Rượu trong ly xô đẩy nhau như những làn sóng nhỏ

Tiểu Hà nắm chặt tay, ánh mắt căm phẫn nhìn Hoắc Tư Vĩ: "Con của tôi sớm đã bị anh "ban chết" rồi. Không có chuyện gì tôi xin phép."

Tiểu Hà nói rồi quyết bước đi, mở cửa ra ngoài

Hoắc Tư Vĩ nhìn bóng dáng Tiểu Hà khuất dần, ly rượu trên tay sớm cũng bị Hoắc Tư Vĩ cho đáp đất. Tiếng thủy tinh vỡ vụn nghe thật chói tai...

Tiểu Hà rời khỏi khách sạn, nhìn đồng hồ cũng đã 17:30

"Chết rồi, Tiểu Minh đã tan học."

Tiểu Hà xốt xắt vội bắt taxi nhanh đến Nors School

Hoắc Tư Vĩ đứng trên tầng cao nhìn bóng dáng đã nhỏ lại thêm từ tầng cao xuống càng nhỏ bé hơn, Hoắc Tư Vĩ chỉ cười khổ:

"Đến bao giờ em mới tha thứ cho tôi?"

Nói rồi Hoắc Tư Vĩ đưa ly rượu mới rót trên tay lên một hộp cạn

Nors School

Tiểu Hà đến nơi thì cũng chỉ còn một lớp 10 tuổi ở lại càng lo lắng, vội gọi cho điện thoại nhà:

"Tiểu Minh ơi con nghe máy đi, đừng dọa mama." - Đợi mãi không ai nhấc máy Tiểu Hà càng lo lắng hơn

Định tắt máy thì đầu bên kia trả lời: "Alo, ai vậy?"

"Anh là ai? Sao lại nghe điện thoại nhà tôi?" - Tiểu Hà nghe giọng không phải Tiểu Minh càng lo lắng hơn

"Tiểu Hà? Mới đó mà đã quên giọng anh sao?" - Đầu bên kia cười đáp

"Anh là... Alan sao anh lại ở nhà tôi?" - Tiểu Hà thắc mắc

Alan cười rồi nhìn sang đứa trẻ đang mê mẩn với mấy món đồ chơi mới: "Em về nhà, chúng ta nói chuyện sau." - Nói rồi Alan tắt máy

Tiểu Hà nhanh chóng bắt xe trở về nhà

"Tiểu Minh, sao con không đợi mama?" - Nhìn Tiểu Minh đang chơi trong phòng khách Tiểu Hà vội thay dép rồi chạy đến ôm, hôn con

"Mama sao mama đến muộn vậy? Chú Alan đã đón con về, lúc về nhà Minh Minh định gọi cho mama mà chú Alan hong cho." - Tiểu Minh bấu môi ngón tay nhỏ chỉ vào người đàn ông đang ung dung ngồi bắt chéo chân xem ti vi

Alan bị "người ta" đổ oan liền nhồm dậy, véo má Tiểu Minh: "Này, chứ không phải do con ham chơi hả?"

Tiểu Hà nhìn hai chú cháu chỉ biết cười rồi quay sang Alan: "Sao anh lại qua đây sớm vậy? Em tưởng dự định vẫn còn 3 tháng nữa mà."

"Chẳng phải do hai mẹ con nhà cô đang yên đang lành vác vali về nước trước dự định sao? Đã vậy còn gọi cho người ta đúng một lần, làm người ta nhớ thằng quý sứ này chết mất." - Alan mặt xị xuống nhìn hai mẹ, một đang chăm chú với đồ chơi mới, một thì tròn mắt tai nghe

Tiểu Minh ban nãy bị véo má bây giờ còn uất ức liền liếc xéo Alan, giọng mỉa: "Nhớ con hay nhớ mama con đây? Mà con nhớ không nhầm thì trước đó con cũng gọi cho chú một lần, tổng là hai lần rồi chứ! Chú định chơi gian hả?" - Tiểu Hà gập mạnh cái cần cầu khiến nó kêu cái "Rắc"

Alan nhìn thẳng nhóc muốn tá hỏa luôn, không nói không ai bảo nó câm đầu...

"Lo chơi đi không chú cho xe chờ hết về Mỹ bây giờ."

"Lêu lêu, chú mà mang đồ chơi của cháu về Mỹ thì cũng quần bao tải quần áo bay về đó luôn nha." - Tiểu Minh ôm khư khư đồng đồ chơi lẻ lười nói.

Alan bị chọc muốn tức điên luôn liền giành đồ chơi của Minh Minh: "Đây là đồ chơi chú mua."

Minh Minh cũng không vừa giật lại: "Chú tặng cháu là của cháu."

"Của chú / của cháu"

Tiểu Hà nhìn hai chú cháu lắc đầu rồi trở về phòng. Về phòng.

Alan đại gia đã đặt nhà hàng chỉ cần hai mẹ con chuẩn bị xong sẽ đưa hai người đến đó

Sau khi tắm và thay đồ xong thì Alan đã đợi sẵn ở phòng khách: "Chúng ta đi."

Tiểu Hà gạt đầu rồi dắt tay Tiểu Minh ra ngoài

Tiểu Minh hí hửng: "Ê được đi ăn rồi, Minh Minh đói sắp xỉuiiii...." - Tiểu Minh nói kéo quai, rồi rời khỏi tay mama chạy ngay lên ghế phụ

Alan thấy vậy liền đi nhanh gần Tiểu Minh nháy nháy: "Minh Minh lát nữa ăn xong con muốn đi chơi nữa không?" - Giọng ngọt dịu

"Muốn chứ!" - Tiểu Minh gạt đầu khoái chí

"Vậy con nên..." - Alan liếc mắt xuống ghế sau

"E hèm..." - Tiểu Hà đứng phía sau nhìn chằm chằm vào hai chú cháu

Tiểu Minh tất nhiên hiểu ý Alan liền một tay xoa đầu một tay vói ra sau lưng: "Ồi ôi sao tự nhiên muốn nằm thế nhì" - Nói rồi thẳng nhóc nhảy tót xuống, lê lét đi xuống ghế phụ, mở cửa

Alan nhìn Minh Minh nghe lời liền cười tươi rói, quay sang một tay giữ ở cửa xe một tay đưa ra ý mời Tiểu Hà vào trong

Tiểu Hà biết ý đồ hai chú cháu liền túm lấy cổ áo Tiểu Minh: "Minh Minh con có thể bảo chú Alan hạ lưng ghế xuống mà phải không nào?" - Tiểu Hà cười "khả ái"

Tiểu Minh nhìn mama rồi nhìn Alan...

Hai người muốn ép chết thẳng nhóc hay gì...

Cuối cùng thẳng bé đành ngậm ngùi nhìn Alan lắc đầu: "Bây giờ con không muốn nằm nữa con muốn ngồi..."

Tiểu Hà nhìn con trai gạt đầu hài lòng rồi xuống ghế sau ngồi, Alan thật bại, buồn nẫu ruột lê lét đi trở lại ghế lái

Alan đưa hai mẹ con đến một nhà hàng Âu, đã đặt bàn sẵn, biết Tiểu Hà có thói quen nhìn ra cửa sổ nên Alan đã đặc biệt dọn nhà hàng cẩn thận là bàn ăn đó phải gần cửa sổ

Ba người vào nhà hàng, Tiểu Minh được Alan bế lên cao, còn Tiểu Hà đi bên cạnh. Ba người vừa bước vào quán thì thu hút biết bao ánh nhìn ngưỡng mộ

~Đúng là một gia đình hạnh phúc mà...

Thực tế 5 phút trước

"Tiểu Hà em đứng đợi ở đây, Tiểu Minh muốn đi vệ sinh anh cất xe rồi đưa thẳng bé đi luôn." - Alan một tay giữ tay Tiểu Minh, mở cửa kính nhìn Tiểu Hà đã xuống xe

Tiểu Hà cũng không nghĩ ngợi nhiều chỉ cười duyên gạt đầu, Tiểu Minh trong xe tất nhiên khó chịu, mặt xị xuống như vừa bị ai đó cướp kẹo. Alan trong xe cười khoái chí, đến bãi đậu xe thì dừng lại

"Chú Alan sao lại không cho Minh Minh ở lại bảo vệ mama." - Tiểu Minh quay sang hỏi

"Minh Minh này lát nữa con nói con bị đau chân đề chú Alan bế con nha." - giọng ngọt

"Sao lại nói dối? Mama bảo nói dối là mũi sẽ dài ra đó." - Tiểu Minh khoanh tay trước ngực quay ngoắt, mở cửa xuống xe

Alan thấy thẳng nhỏ xuống xe liền xuống xe, khóa xe rồi chạy đến bắt lấy tay Tiểu Minh: "Tiểu Minh muốn xe điều khiển từ xa đòi mới nhất đúng không nào? Mà còn cả bộ siêu xe nữa..."

Tiểu Minh quay đầu nhìn Alan, Alan thả tay Minh Minh ra rồi nhún vai cười gian

"Một bộ mô hình đường đua Slot Mods nữa." - Tiểu Minh chìa ngón út ra

"Được" - Alan móc ngón út của mình vào ngón tay nhỏ xíu của Minh Minh

Minh Minh gạt đầu, trên đường hai chú cháu trở lại sảnh nhà hàng Tiểu Kinh không ngừng lăm bằm

"Mama con xin lỗi, cũng tại mấy thứ chú Alan đưa ra quá hấp dẫn, mà mama đừng lo mũi Minh Minh dài ra một chút vẫn đẹp trai, mama không phải lo không gả được con đâu!"

Tiểu Hà thấy Alan bế Minh Minh ra liền lại gần: "Tiểu Minh con bị sao à? "

Alan nhìn Tiểu Minh, Tiểu Minh hiểu ý liền đưa tay xoa xoa cái mông thịt mỡ: "Ban nãy cái vỏ chuối chét tiết làm Minh Minh té suýt rụng răng..."

Alan nhìn biểu cảm của Minh Minh liền ghé sát tai thằng bé nói nhỏ: "Hoi ló! "

Tiểu Minh gật đầu nhẹ rồi giảm bớt mức độ biểu cảm, Tiểu Hà cũng không nghĩ nhiều: "Lần sau phải cẩn thận." - Tay Tiểu Hà xoa xoa nhẹ cái mông của Tiểu Minh rồi cả ba cùng vào nhà hàng

Trở về hiện thực

"Quý khách ăn ngon miệng." - nhân viên mang đồ ăn ra rồi cúi đầu chúc

[Muốn xem thực đơn kéo theo hướng dẫn: "□" đến khi không kéo được nữa thì thôi ^^]

Tiểu Hà và Alan gật đầu cười duyên rồi dùng dao đĩa ăn, Tiểu Minh bên cạnh lay lay tay chị nhân viên: "Chị phải nói Tiểu Thập Tươi ăn ngon miệng nữa..."

Tiểu Hà vừa đưa thức ăn vào miệng nghe con trai nói mà ho sặc sụa, Alan vội đưa nước cho Tiểu Hà, vỗ vỗ lưng cô

Chị nhân viên lấy tay che miệng cười rồi đi vào. Tiểu Minh vẫn ngây thơ định gọi chị lại thì: "Á, mama định "vũ trẻ" ở ngay nơi công cộng này sao? " - Tiểu Minh kêu lớn

Mọi người xung quanh nhìn vào bàn ba người mà tùm tùm cười với nhau...

Người đàn ông vừa từ nhà vệ sinh ra cũng theo đó mà đưa ánh mắt xa xăm về hướng "gia đình nhỏ hạnh phúc"

"Ai cho con nói năng bậy bạ hả? Gì mà Tiểu Thập Tươi? Thập Ôi thì có! " - Tiểu Hà vẫn không thôi xéch tai thằng bé

Alan bên cạnh đỡ lấy tay Tiểu Hà cười khổ, ánh mắt "thương xót" nhìn thằng nhỏ: "Thôi, thằng bé biết lỗi rồi, em tha cho nó."

Tiểu Minh được nói đỡ liền mừng: "Đúng rồi, mama đại nhân tha cho con đi. Minh mình không dám nữa."

Tiểu Hà lần này mới thả tay ra: "Thập Ôi nhà người, lần sau còn như vậy nữa ta đánh cho nát mông"

Tiểu Minh ôm tai xị mặt, Alan bên cạnh nhìn hai mẹ con chỉ biết cười khổ

~Gia đình thiên tai thì có chứ hạnh phúc gì!!!

Người đàn ông phía xa xa nhìn ba người họ, hỏa giận trong người muốn sôi sục đốt cháy cả nhà hàng mất... Nhìn hồi lâu thì một cô gái đi gần: "Anh đứng đây làm gì vậy? "

Người đàn ông giật mình rồi lấy lại bình tĩnh: "À không anh vừa được xem ba con đười ươi diễn, hay lắm."

Lâu lâu Minh Minh nhà mình không được •Ngooc mama• cho xuất hiện^^

Ngooc

Bạn đang đọc truyện *Ông Bó Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

"Ủa vừa có đám xiếc sao? Sao nãy giờ em không thấy. Tiếc thật! " - Cô gái bên cạnh ngó nghiêng xung quanh, xị mặt

Hoắc Tư Vĩ hừ lạnh một cái rồi bước đi: "Mai anh thuê cả gánh xiếc cho em"

Cô gái vui mừng đi theo: "Hứa nha!"

Bên kia ba con người đang ăn uống vui vẻ

Sau khi ăn xong Alan đưa Tiểu Hà và Tiểu Minh về nhà còn mình thì trở về khách sạn

Hoắc Tur Vĩ về nhà thì lên phòng đóng "Rầm" khiến cho mấy người làm trong nhà một pha sợ hãi

"Mẹ kiếp! Hóa ra em đã có người đàn ông khác." - Hoắc Tur Vĩ vung tay đập vỡ chai rượu trên bàn, đôi mắt như bốc lửa, tay nắm quyền đập mạnh xuống bàn miếng thủy tinh trên bàn cũng theo lực đâm mà đâm vào tay anh máu bắt đầu rỉ ra

Hoắc Tur Vĩ ôm đầu cúi gầm mặt xuống, con giận dần hạ

Cốc cốc - Tiếng gõ cửa bên ngoài

"Ai?" - Hoắc Tur Vĩ lười nhìn chỉ lên tiếng, giọng khàn đặc

"Thiếu gia tôi mang trà lên cho cậu." - Giọng người đàn ông trung niên

"Ông vào đi." - Hoắc Tur Vĩ ngẩng đầu, ánh mắt vô thức nhìn về hướng cửa

Ông Lộc(1) từ tốn bước vào: "Cậu chủ, tay của cậu." - Ông đặt ly trà lên bàn rồi nhìn xuống bàn tay đầy máu, nhanh chóng ông đi lại gần mở tủ thuốc lấy thuốc và băng gạc

Hoắc Tur Vĩ im lặng ngả người về sau, nhắm mắt lại mệt mỏi

Ông Lộc đi lại phía Hoắc Tur Vĩ, nhẹ nhàng cẩn thận sát trùng và băng lại vết thương

"Cậu chủ lại buồn phiền chuyện gì sao?" - Ông Lộc vừa băng vừa ôn tồn

"Hừm..." - Hoắc Tur Vĩ vẫn nhắm mắt, chỉ gật đầu nhẹ một cái thay câu trả lời

"Vi chuyện của Chu tiểu thư?" - nụ cười khẽ nở trên khuôn mặt phúc hậu

"Cô ấy với người đàn ông khác đang sống rất vui vẻ, họ rất hạnh phúc." - Hoắc Tur Vĩ chán nản, khẽ nhếch mép cười khổ

"Sao cậu không nghĩ đó chỉ là một người bạn bình thường?" - ông Lộc băng xong, quay sang dọn đồ trên bàn

Hoắc Tur Vĩ nhìn ông Lộc, rồi lắc đầu cười: "Bạn? Bạn mà đưa đi ăn, mà còn rất thân với con trai của....cô ấy...cô ấy...." - Hai chữ Cô Ấy được anh nhắc lại, nhấn mạnh trong đau khổ

"Thiếu gia, tình yêu cần có sự tin tưởng. Nếu cậu thật lòng với cô ấy hãy tin cô ấy một lần. Sẽ có ngày Chu tiểu thư sẽ tự mình nói hết tất cả cho cậu." - Ông Lộc dọn xong, vỗ nhẹ vai Hoắc Tur Vĩ cười rồi bước ra

Hoắc Tur Vĩ đưa ánh mắt về những vì sao xa xôi kia, biết bao suy nghĩ rối bời rồi cảm điện thoại trên bàn lên bấm số

"Alo, cậu tìm hiểu tất cả các người bạn bên Mỹ của Tiểu Hà. Đặc biệt là người gần đây Tiểu Hà thường xuyên gặp. "

Tất máy anh đặt điện thoại xuống bàn, bất giác nói nhỏ

"Tiểu Hà thằng nhỏ có phải con của tôi?"

Hoắc Tur Vĩ một lần nữa nhắm nghiền mắt thả mình vào không gian rộng lớn với những mớ rối chưa được gỡ

Màn đêm cứ thế buông xuống rồi trôi qua lặng lẽ, yên tĩnh...

.....

Hôm nay không giống như mọi ngày, Alan đến đón hai mẹ con đi học đi làm

"Mama chú Alan lại đến ăn vạ gì rồi kia." - Tiểu Minh hai tay giữ hai bên quai cặp sách, bĩu môi ngó vào bên trong

Alan nghe vậy liền đi lại gần véo mũi thằng bé: "Thằng nhóc này, ta đến đón mi đi học mi lại nói ta đến ăn vạ. "

Tiểu Minh bị tấn công liền méo máo kêu to: "Huhuuu... Mama chú Alan bắt nạt Minh Minh... Huhuuuu! "

Alan bị đòn lật lại liền giữ mồm thằng quỷ sứ này lại: "Im im Minh Minh ngoan chú thương Minh Minh lắm, chú có mang đồ cho con. Minh Minh muốn xem không?" - Alan đánh dưng chiêu phòng bị

"Đâu, chúng ta đến xem." - Tiểu Minh liền ngừng khóc, ngó nghiêng rồi kéo tay Alan đi về hướng xe

Alan xoa đầu bỏ tay lùi thui đi theo sau

Tiểu Hà chuẩn bị xong đi ra thấy hai chú cháu đang cúi đầu vào cốp liền cười tươi: "Hai người có đi hay không? Tôi cho đi bộ bây giờ!" - Tiểu Hà mặt căng đi thẳng lên xe

Alan và Tiểu Minh bốn mắt nhìn nhau

"What? Xe tui mà... Riết sau bị hai mẹ con nhà này đè đầu cười cổ mắt! Mà cũng không sao, để "Vợ" ngồi lên đầu mà cung phụng cũng không đến nỗi nhục nhả..." - Alan trầm nghĩ

Tiểu Minh bên cạnh nhìn điệu cười của Alan liền lắc đầu, bĩu môi: "Haizzz có ngày bị lây bệnh tự kỉ của ông này!!! "

Alan nghe được câu của Tiểu Minh mà đen mặt...

Tiểu Hà trên xe đợi ngó ra: "Có đi không hả? "

"Rời rời! "

Sau khi đưa Minh Minh đến trường thì Alan đưa Tiểu Hà đến công ty

Tại Nk, mới sáng sớm mà ai đó đã vác "Mặt mòng" đến chực sẵn trên phòng Tổng giám đốc

"Này Hoắc Tổng anh không lo chuyện công ty bên đó, mới sáng sớm chạy qua đây làm gì? " - Thiên Quốc Tùng nhìn bộ dạng sốt ruột cứ ngó qua ngó lại từ cửa kính phòng xuống dưới mà không khỏi nực cười

"Tôi qua đây là muốn bàn chuyện quan trọng với anh." - Hoắc Tư Vĩ vẫn ngó xuống dưới, tay phẩy phẩy

Thiên Quốc Tùng cười khò: "Thế anh qua đây bàn chứ đứng đó làm gì? " - Nhìn về hướng con người cứ loăng quăng như con nòng nọc mới đầu thai....

"Ừ anh cứ suy nghĩ một mình trước, lát tôi vào" - Hoắc Tư Vĩ phẩy tay, ánh mắt vẫn hướng xuống bên dưới, căng mắt nhìn cặp đôi dưới kia nói chuyện gì đó

Thiên Quốc Tùng bắt lực thờ dài: "Này ông Hoắc thiết nghĩ anh nên đi hẳn xuống đó mà nhìn, trên này không rõ đâu."

Hoắc Tư Vĩ gật đầu: "Ừ, tôi cũng nghĩ vậy. Tôi đi đây." - Hoắc Tư Vĩ bước đi về phía cửa ra vào

Thiên Quốc Tùng to mắt: "Này, anh vừa bảo muốn bàn gì với tôi mà." - lấy ấm trà trên bàn rót vào ly đưa lên hộp một ngụm

Hoắc Tư Vĩ đang đi thì dừng lại: "À đúng rồi, Lão Thiên tôi với anh đổi công ty, tôi đổi NK với anh, anh về CY và quản lý thêm một công ty bên Pháp nữa." - Hoắc Tư Vĩ nói rồi nhanh chân bước đi

Thiên Quốc Tùng vừa hộp ly trà liền phun hết ra ngoài, nhìn con người đã đi ra ngoài: "Này lão Hoắc anh vì gái mà không cần tiền đồ luôn hả?" - Thiên Quốc Tùng lắc đầu "đau khổ"

Hoắc Tư Vĩ xuống đến nơi thì Tiểu Hà cũng đã vào trong

Quê xệ...!!!

Hoắc Tư Vĩ quay trở lại, đi qua phòng Marketing thì chậm dần thoáng liếc Tiểu Hà vài cái rồi đi thẳng lên phòng Tổng giám đốc

Vừa thấy Hoắc Tư Vĩ bước vào Thiên Quốc Tùng lại thờ dài: "Ủa sao Hoắc Tổng quay lại sớm vậy? " - cười đắc ý

"Tôi xuống xem lễ tân làm việc tốt không thôi." - Hoắc Tư Vĩ lảng tránh nhún vai rồi thả mình xuống chiếc sofa

Thiên Quốc Tùng đi lại ngồi xuống ghế đối diện: "Hoắc Tổng đã suy nghĩ kỹ?"

Hiểu ý liền gật đầu chắc chắn: "Cậu có thể chuyển đồ sang CY bất cứ lúc nào."

Thiên Quốc Tùng cười lắc đầu: "Không ngờ có một ngày lão Hoắc nhà ta lại chết dờ về một cô gái như vậy! " - Thiên Quốc Tùng rót hai ly trà rồi cầm một ly lên uống

Hoắc Tư Vĩ phản kháng: "Của vợ tôi."

Thiên Quốc Tùng sặc x2: "Rời rời, của vợ cậu."

"Cậu nghĩ xem, làm sao để tôi giành lại cô ấy? " - Hoắc Tư Vĩ mặt căng đét

Thiên Quốc Tùng lắc đầu cười: "Cách thì không phải không có nhưng không biết Hoắc Tổng..." - Ánh mắt mờ ám nhìn Hoắc Tư Vĩ

Hoắc Tư Vĩ gật đầu ghé đầu gần Thiên Quốc Tùng hơn nghe ngóng

"Đẹp trai không bằng trai mặt! " - Thiên Quốc Tùng nói nhỏ

Hoắc Tur Vĩ ngả người ra sau khoanh tay trước ngực: "Chẳng lẽ trước giờ Hoắc Tổng tôi chưa đủ mặt dày sao? " - Giọng hậm hực

Thiên Quốc Tùng cười: "Cần phải thêm vài cm nữa. "

Hoắc Tur Vĩ suy nghĩ một lúc rồi gật đầu: "Được, Hoắc Tur Vĩ này ngoài giàu ra thì vô sỉ cũng có thừa!" - Cười sáng khoái

"Còn việc chuyển sang CY thì khỏi đi." - Thiên Quốc Tùng nói rồi trở lại bàn làm việc

Hoắc Tur Vĩ nhếch mép cười rồi trầm tư suy nghĩ

Tinh - Tin nhắn được chuyển tới

Hoắc Tur Vĩ lấy điện thoại ra xem: " Thiếu ra đây là thứ anh cần." - đối phương gửi tin kèm theo ảnh hồ sơ của những người bạn của Tiểu Hà

Hoắc Tur Vĩ nhìn vào điện thoại xem từng hồ sơ của mỗi người

Tiểu Hà cũng có khá ít bạn nên cũng nhanh để Hoắc Tur Vĩ xem hết: "Alan - Vương Khải Phong " - Hoắc Tur Vĩ đen mặt, tay nắm chặt chiếc điện thoại

Thiên Quốc Tùng thấy vậy liền từ bàn làm việc xuống: "Hoắc Tổng có tâm tư? " - Thiên Quốc Tùng ngồi đối diện cười chừ

Hoắc Tur Vĩ lười đáp chỉ vút điện thoại qua chỗ Thiên Quốc Tùng, Thiên Quốc Tùng đỡ lấy: "Cậu lại giận cá chém thớt gì đây? " - Nói đoạn Thiên Quốc Tùng mở điện thoại ra xem, Hoắc Tur Vĩ hừ lạnh rồi quay đầu nhìn sang hướng khác

Thiên Quốc Tùng xem xong chỉ cười chế giễu: "Hóa ra Hoắc Tổng là đang nghĩ Chu tiểu thư có đàn ông khác." - thuận tay thả chiếc điện thoại sang bên cạnh

Hoắc Tur Vĩ trừng mắt nhìn Thiên Quốc Tùng, Thiên Quốc Tùng chỉ nhún vai bĩu môi: " Chuyện này cũng khó trách. Cậu bỏ rơi hai mẹ con họ như vậy mà! "

Hoắc Tur Vĩ nghe đến "hai mẹ con họ" thì đập tay xuống bàn: "Tôi đang nghĩ đứa bé kia không phải con tôi."

Thiên Quốc Tùng chau mày: " Sao có thể. Trước khi đi Tiểu Hà là đang mang thai mà."

Hoắc Tur Vĩ nhìn Thiên Quốc Tùng vẻ nghiêm túc: "Cũng có khả năng cô ấy phá thai."

Thiên Quốc Tùng chống tay xoa cằm gật gù: "Cũng có lý, nếu phá thai rồi đưa thêm một loài nòng nọc khác vào..."

Hoắc Tur Vĩ nhìn Thiên Quốc Tùng: "Mé nó! "

"Nhưng trước khi chuyện này xác thực thì cậu cũng đừng nên động tay động chân với tên kia." - Thiên Quốc Tùng nghiêm túc

Hoắc Tur Vĩ nhăn mặt: "Tại sao? "

"Chẳng phải cậu muốn có được cô ấy sao? Bây giờ cậu động đến anh ta chẳng phải càng khiến Tiểu Hà hận cậu. Như thế thì công cốc rồi. " - Thiên Quốc Tùng kiên nhẫn giải thích

Hoắc Tur Vĩ ngẫm một chút rồi gật đầu: "Có lý, vẫn nên cẩn thận thì hơn."

"Được rồi bây giờ thì mời Hoắc Tổng trở về, anh biết ngoài kia đồn thổi tôi với anh có nghi vấn tình cảm không hả?" - Thiên Quốc Tùng đứng dậy trở về bàn làm việc

Hoắc Tur Vĩ nhếch mép cười: "Ai dám tôi cho nó triệt sản! "

(1) Ông Lộc là quản gia tại biệt thự riêng của Hoắc Vĩ. Ông chăm sóc Hoắc Vĩ từ nhỏ nên chuyện gì về anh ông cũng biết. Ông Lộc rất tâm lý và cẩn thận nên nhà họ Hoắc rất tin tưởng và tôn trọng ý kiến của ông.

Chỉ riêng Hoắc Tur Vĩ và Thiên Quốc Tùng gọi là Ông Lộc.

Mọi người sẽ gọi là Quản gia Lộc.

*Ngoc đạo này có rất ít thời gian viết truyện nên sẽ ra chap chậm. Xin lỗi mọi người(((

Chương 17

Thiên Quốc Tùng nghe xong thì cười khoái chí: "Ồ hóa ra Hoắc Tổng lại dùng thủ đoạn tiểu nhân." - ánh mắt đùa cợt nhìn Hoắc Tư Vĩ

Hoắc Tư Vĩ cười nhạt:

"Có được vợ yêu thì bị gọi là tiểu nhân cũng không tồi."

"À mà còn Thiên Tổng ngày ngày chôn vùi vườn hồng đã có "tiểu thịt quay" nào lọt vào mắt xanh của Thiên Tổng?" - Hoắc Tư Vĩ cười chế giễu

Thiên Quốc Tùng liền thờ dài: "Chưa gì Hoắc Tổng đã nóng lòng muốn nhận thiệp mời của tôi rồi sao? "

Hoắc Tư Vĩ nhìn Thiên Quốc Tùng cười: "Không phải là nóng lòng nhận thiệp mời mà là nóng lòng muốn bông "con nòng nọc lớn" của anh! " - Hoắc Tư Vĩ phá lên cười

"Cậu! Tôi còn muốn bông "nòng nọc đứt đuôi " nhà cậu hơn đó." - Thiên Quốc Tùng nói lại

Cả hai nhìn nhau phá lên cười

Người khác nhìn vào còn tưởng hai ông lớn này bị điên...

Sau khi tán ngẫu ở phòng Quốc Tùng xong thì Hoắc Tư Vĩ đi ra đúng lúc giờ trưa

Đi ngang phòng Marketing thấy một mình Tiểu Hà vẫn say sưa với đồng công việc bộn bề Hoắc Tư Vĩ bước vào, không quên khóa cửa, kéo rèm

"Hèm... " - Hoắc Tư Vĩ gây sự chú ý

Tiểu Hà thoáng nhìn rồi quay đầu lại rồi giật mình nhìn lại: "Á, sao anh ở đây? "

"Tôi ở đây rất lạ sao? " - Hoắc Tư Vĩ dựa vào bàn Tiểu Hà nụ cười mà mị

"Đây là công ty, xin anh tự trọng! " - Nói đoạn Tiểu Hà quay lại với công việc đánh máy

Hoắc Tư Vĩ vẫn không buông tha một tay gấp lại laptop Tiểu Hà một tay nâng cằm cô lên giữ để mắt cô nhìn thẳng mắt anh: "Nếu tôi vẫn không tự trọng thì sao? "

Hoắc Tư Vĩ nói tiếp:

"Em là người của tôi, ở cạnh em tự trọng của tôi tan thành mây khói rồi. Em phải chịu trách nhiệm."

Nói rồi Hoắc Tư Vĩ cúi xuống một tay giữ ót một tay ôm chặt eo Tiểu Hà mà quấy phá

Tiểu Hà tay đẩy, tay đập mạnh vào lồng ngực Hoắc Tư Vĩ nhưng đều vô dụng. Liền cắn môi anh khiến nó bật máu

Hoắc Tư Vĩ cảm nhận vị tanh liền thả Tiểu Hà ra: "Em đúng là con mèo đen ngang ngược mà! " - Hoắc Tư Vĩ tay quệt vào vết thương trên môi rồi nhếch mép cười

Tiểu Hà lấy tay lau môi đôi mắt kiên quyết: "Hoắc Tổng xin anh đừng làm phiền cuộc sống của tôi nữa. Tôi đang rất hạnh phúc khi không có anh! " - Tiểu Hà cố gồng mình đáp lại

Hoắc Tư Vĩ như muốn bốc lửa, tay nắm quyền, anh quát lớn: "Hạnh phúc với tên khốn kiếp kia? "

Tiểu Hà vẻ mặt khó hiểu nhìn Hoắc Tư Vĩ, Hoắc Tư Vĩ nhếch mép cười: "Vương Khải Phong chính là ba của đứa bé kia? " - Ánh mắt đỏ ngầu nhìn Tiểu Hà

Tiểu Hà nhìn Hoắc Tư Vĩ rồi quay mặt đi cười nhạt chính bản thân rồi cứng giọng: "Đúng thì sao? Mà không đúng thì sao? Dù đúng hay không đúng thì xin lỗi tôi đã tước bỏ quyền làm cha con tôi của anh vào 5 năm trước tại phòng giáo viên rồi. Hoắc Tổng anh không quên chứ? " - Tiểu Hà ánh mắt căm

phần nhìn Tư Vĩ ánh mắt ấy như chứa bao sự căm ghét bấy lâu dồn nén

Hoắc Tư Vĩ chờ người một lúc lâu. Cả căn phòng im bất cho đến khi những người nên ngoài đập cửa: "Có ai trong đó không? Cửa bị làm sao vậy? " - Vài nhân viên đã ăn xong cơm trưa trở lại phòng làm việc

Tiểu Hà quay lại bàn làm việc bình tĩnh nhất có thể để anh không thể nhìn thấy khóe mắt ngập nước, bàn tay đang run rẩy khó chịu. " Mời Hoắc Tổng ra ngoài, tôi cần làm việc."

Hoắc Tư Vĩ nhìn cô luyến tiếc rồi bước ra

Vừa mở cửa đám nhân viên đã ò rầm rộ, ngó vào bên trong: "Hoắc Tổng và Tiểu Hà làm gì trong đó chứ? "

"Chắc họ đang..."

Vài tiếng bàn tán xung quanh, Dĩ Lộ tay cầm hộp cơm trừng mắt nhìn người đàn ông lạnh lùng bước ra rồi vội vã chạy vào: "Tiểu Hà anh ta bắt nạt cậu sao? " - Dĩ Lộ đặt hộp cơm lên bàn rồi kéo ghế ngồi cạnh Tiểu Hà

Tiểu Hà cười lắc đầu: "Không làm gì có chuyện đó chứ."

Dĩ Lộ đưa tay lau đi dòng nước mắt mới trào ra khỏi: "Đừng khóc. Cậu phải kiên cường lên, đừng để anh ta nắm được điểm yếu." - Dĩ Lộ ôm lấy Tiểu Hà để cô ngã vào vai mình mà an ủi

Mọi người xung quanh cứ chăm chăm nhìn về phía Tiểu Hà, Dĩ Lộ liền trừng mắt với họ

Thiên Quốc Tùng trên phòng không khỏi tò mò mà mở camera lên xem từ đầu chí cuối. Nhìn hai cô gái đang ôm nhau Thiên Quốc Tùng thoáng cười gọi trợ lý Tống vào: " Cô gái bên cạnh Chu Tiểu Hà là ai? " - Tay chỉ vào màn hình

Thư ký Tống nhìn rồi nói: "Đây là Dĩ Lộ hình như rất thân với cô Chu. Hai người họ thường đi chung với nhau."

Thiên Quốc Tùng dừng đoạn video quay rõ mặt Dĩ Lộ nhất: " Cũng không tồi." - Nụ cười bí ẩn hiện lên trên khuôn mặt đường nét hoàn mỹ

Tiểu Hà được Dĩ Lộ an ủi liền lấy lại tinh thần ăn hết hộp cơm Dĩ Lộ mang lên cho mình rồi tiếp tục với công việc

Hết giờ làm Dĩ Lộ về trước còn Tiểu Hà nán lại công ty một chút

Dĩ Lộ xuống bãi xe của công ty vào nhà vệ sinh thay đồ từ một cô nhân viên lịch thiệp chuyển sang cô nàng cá tính, Dĩ Lộ diện trên mình quần bó sát, áo crotop trắng, khoác ngoài áo bò, đeo giày da cao cấp, tóc cam xõa xuống kèm mũ lưỡi trai đen đơn giản. Lấy chiếc Ramaha YZF-R3 cam

Combo hút hồn mấy thánh mê sự bí ẩn, cá tính... (Kéo lên trên để xem Dĩ Lộ bí ẩn~)

Thiên Quốc Tùng từ lúc xem camera ở phòng Marketing đã chú ý đến cô nên hiện tại đang xem camera dưới bãi đỗ. Mắt không rời màn hình.... (Công việc đồ dồn lên thư ký Tống!!!)

Bỗng Thiên Quốc Tùng vỗ nhẹ tay, ngả người ra sau nụ cười nửa miệng thoáng hiện: "Một cô gái thú vị! "

.....

Tiểu Hà sau khi xong việc thì ra về, vừa từ sảnh công ty bước xuống thì đập ngay vào mắt là hai chiếc xe sang trọng, bên cạnh là hai người đàn ông, xung quanh là đám "chích chòe hoa" đang xúm lại trầm trồ, ca thán..

Một diện đồ thoải mái, năng động điểm nhấn là đôi giày và chiếc xe thể thao (Alan)

Một bên diện vest đen sang trọng, (Combo đen) xe BWM đen bóng loáng, tay đeo đồng hồ, gương mặt bị che nửa bởi chiếc kính... (Hoắc Tổng)

Tiểu Hà chờ người, nhìn chăm chăm hai con người trước mắt, bước đi ngập ngừng:" Hai người làm gì vậy? "

Mọi người xung quanh nhìn Tiểu Hà ngưỡng mộ, vài người ghen ăn tức ở chỉ trỏ thấy ghét!!!

"Tiểu Hà anh đưa em qua đón bảo bối" - Alan cười rạng rỡ khiến biết bao con tim đang xao xuyến..

"Bảo bối?" - Hoắc Tư Vĩ đen mặt nhưng rồi chỉ nhếch mép cười: "Tiểu Hà em có cần tôi vác em lên xe? " - Hoắc Tư Vĩ bá đạo tay đút túi quần trước tự gục đổ của mấy cô nàng bên ngoài

Tiểu Hà đỏ mặt hỏi hột nhìn hai người, môi giật giật: "Hai anh uống thuốc chuột hả? Hai ăn bà chó? " - Tiểu Hà không tiếc lời xỉ nhục...

Hai con người ấy vẫn mặt dày đầu đá

Tiền đó có một bác tài đi qua, Tiểu Hà liền giơ tay vẫy: "Bác tài! "

Bác tài tạt xe vào, Tiểu Hà nhanh chóng chui lên xe.

"Tiểu Hà/ Chu Tiểu Hà" - Hai người đồng thanh

Một người nhanh chân chạy đến nhảy vọt vào ngồi bên cạnh Tiểu Hà, nhìn cô nở nụ cười khả ái. Người kia cũng không thua nhảy lên ghế trước, quay đầu xuống cười khả ái lần 2

Bên ngoài không khỏi những lời bàn tán xôn xao về 3 bạn trẻ gây sốt cộng đồng hôm nay:

Một là Chủ tịch tập đoàn Hoắc Thị lớn nhất Châu Á, một là chàng trai trẻ mang dòng máu lai với tiền đồ sáng lạn và vài công ty lớn bên Mỹ đang tạo dựng cơ sở ở Việt Nam.

Còn cô gái kia chỉ với ngoại hình và nhan sắc tuyệt mỹ đã khiến hàng loạt đàn ông chạy theo.

Thật khiến người khác ngưỡng mộ đến ghen ghét!!!

Tiểu Hà nhìn hai con người " mặt mông " này muốn ói máu nhưng vẫn đành nhìn bác tài mặt ủ rũ

"Bác tài phiền bác đưa con đến Nors School."

"Tôi cũng vậy./ Cháu cũng thế" - Cả hai đồng thanh, bốn mắt nhìn nhau "Tóc lửa tình".

Tiểu Hà vò đầu bứt tai liếc xéo hai con người phiền toái

Bác tài nhìn qua gương chiếu hậu chỉ cười lắc đầu: "Tuổi trẻ tài cao! "

.....

Mấy bạn ship cặp nào?

A: Tiểu Hà - Alan (Vương Khải Phong)

B: Tiểu Hà - Hoắc Tư Vĩ (Hoắc Tổng)

≡≡≡

Fb: Nguyễn Ngọc ♥

Ngoc

Bạn đang đọc truyện *Ông Bó Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

*Ai cũng ship cặp Hà - Vĩ...thấy thội cho Alan (Vương Khải Phong ghê ^^.

Cùng xem tiếp diễn biến câu chuyện nha!

Fb: Nguyễn Ngọc

"Đề tôi/ Có tôi rồi! "

Bác tài lái xe đến trước cổng Nors school thì Hoắc Tư Vĩ từ ghế sau mở cửa đi ra, Alan cũng không thua từ ghế phụ xuống cả hai chạm tay nhau, mắt trừng mắt giành mở cửa cho Tiểu Hà

Bác tài nhìn mà cười thành tiếng, Tiểu Hà thở dài, trả tiền xe rồi đi nhích người qua bên kia mở cửa: "Hai anh có thôi đi không! " - Tiểu Hà quát, cùng lúc cả hai buông tay ra còn bác tài cười rồi lái xe đi

Ngay lúc đó Tiểu Minh chạy lon ton phía xa xa ra ôm chân mama: "Mama hôm nay đúng giờ ha! " - Tiểu Minh tí mắt cười

Thấy có điều lạ Tiểu Minh quay đầu sang bên cạnh hai ông chú cao lớn:

"Ủa đó là bạn chú Alan sao mama?" - Tiểu Minh tròn mắt hỏi

Tiểu Hà không biết giải thích sao thì Hoắc Tur Vĩ đã đi đến, ngồi xỏm xoa đầu thẳng bẻ:

"Chú tên Hoắc Tur Vĩ, tương lai cháu là con chú, mama cháu là vợ chú!" - Hoắc Tur Vĩ bá đạo tuyên bố

Tiểu Minh chăm chú nghe rồi nhìn mama lại nhìn Tur Vĩ nghĩ: "Hoắc Tur Vĩ? A chẳng phải ông bố họ Hoắc biến thái sao? Ấy za mama khô rồi đây!!!"

"Chú Hoắc à, chú có biết con là ai không?" - Tiểu Minh mặt gian nhìn Hoắc Tur Vĩ

Alan đứng đó đã lâu nhưng vẫn không lên tiếng chờ Minh Minh nói tiếp

"Xin tự giới thiệu con tên Chu Tiểu Minh, 6 năm trước con ở trong bụng mama đại nhân đây. Và 8 năm trước con vẫn trong người papa biến thái!" - Tiểu Minh đồng dạng tuyên bố, cái cặp to làm bước đi của thằng bé có chút nghiêng ngả

Tiểu Hà nghe con giới thiệu xong thì bật miệng cười, Alan không nhịn được mà cười thành tiếng còn Hoắc Tur Vĩ tấm tắc gật gù:

"Quả là một con "hồng ngọc quý"!"

Tiểu Minh không hiểu cho lắm nhưng vẫn vênh mặt tự đắc

Alan lúc này mới lên tiếng: "Bảo bối, chúng ta về thôi." - Alan nhắc lấy cặp của Minh Minh cho thằng bé nhẹ bớt rồi quay sang Tiểu Hà cười

Tiểu Minh gật đầu đi theo, Hoắc Tur Vĩ lại nắm tay Minh Minh: "Con có muốn đến nhà chú Hoắc chơi không? Nhà chú có rất nhiều đồ chơi." - Hoắc Tur Vĩ đưa lời dụ dỗ

Tiểu Hà định từ chối thì Minh Minh đã gật đầu nắm lấy tay Hoắc Tur Vĩ: "Bây giờ chúng ta đi luôn hả chú?"

Alan tiếp lời: "Chú có thể mua cho con cả ô tô đồ chơi."

Tiểu Minh mắt sáng lên gật gù, chạy lại về phía Alan

Cả hai ông cứ tranh cãi nhau cuối cùng Tiểu Hà mới quát lên: "Hai anh thôi đi, Tiểu Minh lại đây với mama" - Nói rồi Tiểu Hà dắt tay Minh Minh đi

Minh Minh mặt xị xuống tiếc nuối...còn hai ông kia cứ trừng mắt, xô đẩy...trẻ con!

Về đến nhà Tiểu Hà nằm vật ra giường, còn Minh Minh ra phòng khách ăn trái cây và xem phim

Thấy mama không ra khỏi phòng Minh Minh liền chạy vào: "Mama chú Hoắc là papa sao?" - Miệng chum chím nhai miếng quýt

Tiểu Hà nhìn con trai, xoa đầu thằng bé: "Con không giận mama vì không cho con gặp papa sớm hơn chứ?"

"Không ạ!" - Minh Minh lắc đầu rồi ôm cổ Tiểu Hà cười tít mắt

Hai mẹ con chơi đùa thì có tiếng chuông cửa

"Mama đợi Minh Minh ra mở cửa." - Nói rồi Minh Minh xỏ dép đi trong nhà chạy tót ra ngoài

Vừa mở cửa Minh Minh đã đỡ người, miệng nở nụ cười duyên

"Xin chào, cậu còn nhớ mình chứ? Mình là Ruby mẹ mình nói cậu thích Susu nên bảo mình mang nó sang nhà cậu chơi. Susu nhà mình cũng rất thích cậu." - Ruby nở nụ cười tươi rói, diện chiếc váy trắng thuần khiết bên cạnh là Susu đang quấy đuôi tung bưng

"Cậu ơi.../ Ai đó Tiểu Minh?"

Tiểu Minh lúc này mới giật mình vẫy tay đáp lại: "Mời...mời cậu vào nhà!"

Tiểu Minh chạy lại phòng khách, xếp lại gối trên sofa rồi chạy vào bếp mở tủ lấy trái cây mang ra ngoài để lên bàn: "Cậu ngồi đi, ăn trái cây này."

Tiểu Hà thấy con trai như vậy liền cười ním bước ra: "Ruby hả con? Hôm trước bác với Tiểu Minh có sang nhà mà không gặp con. Thật tiếc."

"Dạ con chào bác. Con mới từ Úc với ba về." - Ruby lễ phép đứng lên chào

"Rồi con ngồi đi." - Tiểu Hà lại gần ôm nhẹ Ruby

Tiểu Minh loảng qua loảng quảng rồi ngồi ghé bên cạnh: "Cậu ăn dẫu đi, ăn nhỏ nữa này." - Tiểu Minh tay run run, miệng lập bập

Tiểu Hà nhìn vừa thương vừa buồn cười

Ngồi nói chuyện với Ruby một lát thì Tiểu Hà bảo có chút việc vẫy Minh Minh vào theo nói nhỏ: "Món quà hôm trước, con mang ra tặng bạn đi."

"Sao sao mama biết con...? "

"Nhanh lên kéo bạn về mất! " - Tiểu Hà cười nhìn con trai

Minh Minh gạt đầu rồi vào phòng lấy hộp quà nhỏ hôm trước mua ở khu thương mại, chậm rãi bước ra, đến gần Ruby thì giơ lên trước mặt nói: "Tặng cậu!" - hai má Minh Minh bắt đầu đỏ ửng

Ruby cười nhìn Minh Minh rồi nhận lấy hộp quà: "Thật đẹp, cảm ơn cậu!" - Ruby ngấm nghĩa hộp quà nhỏ

Tiểu Minh nhìn Ruby thích liền ngồi kế bên nhìn Ruby cười, còn Susu bên cạnh không được tặng quà cứ nhảy cẫng cẫng đuôi quẫy rộn ràng

Tội cho con chó!!!

Sau khi Ruby về Minh Minh cứ đi qua đi lại:

"Không biết cậu ấy có ấn tượng gì với mình không?"

"Chắc không đâu, ăn mặc xấu xí thế kia lại còn loảng quảng như thế ai mà thích cho nổi" - Ác quỷ

"Cậu ấy chắc rất thích Minh Minh, cậu ấy thích món quà Minh Minh tặng vậy mà. Minh Minh đẹp trai sẵn rồi..." - Thiên thần

"Đúng rồi chắc cậu ấy có thích mình. Không được vẫn phải hỏi ý kiến hai ông chú kia."

Nói rồi Minh Minh yên tâm ngồi ăn trái cây. Hôm nay Tiểu Hà phải thức tìm tài liệu mấy năm trước nên hai mẹ con ăn sớm hơn mọi ngày, một ngày của hai mẹ con cũng theo đó mà kết thúc.

.....

Tại nhà Hoắc Tư Vĩ, sau khi rời công ty Hoắc Tư Vĩ điện ngay cho Thiên Quốc Tùng:

"Alo, lão Hoắc à cậu phá tôi cả sáng đến tối rồi cậu vẫn không tha cho tôi sao? " - Quốc Tùng bắt máy

"Cả ngày nay tôi đều bám theo cô ấy nhưng bị tên mặt dày kia phá đám "

~Chả biết ai mặt dày hơn ai...

"Hừm...vậy thì cậu phải nhanh chóng lấy lòng được thằng nhóc kia. Có câu: Muốn cưa bà mẹ phải chiều thằng con." - Thiên Quốc Tùng cười

"Được. Tôi phải thu phục cả hai mẹ con cô ấy." - Hoắc Tư Vĩ gạt đầu rồi ngả người xuống giường cười ma mị

Mở máy lên xem video con chít thu thập được...lại bộ da người nóng bỏng quyến rũ

...

Bỗng Hoắc Tư Vĩ chợt nhớ ra điều gì đó, bấm điện thoại: "Alo"

"Chủ tịch, anh cần gì? " - Thư ký Lâm đáp

Thư ký Lâm cả ngày nay đều phải lo hết công việc ở công ty cho Hoắc Tư Vĩ cứ tưởng anh gọi là hỏi công việc ai ngờ...

"Cậu chuẩn bị cho tôi riêng một phòng rộng sắp đồ chơi cho một thằng nhóc nghịch ngợm " - Hoắc Tư Vĩ lãnh đạm nói

~Đúng là lấy quyền chèn ép nhân viên mà... Ông Hoắc xấu tính!!!!

Thư ký Lâm thờ dãi nhưng cuối cùng vẫn làm theo nhưng gì anh nói

Tắt máy Hoắc Tư Vĩ nhếch mép cười:

"Chu Tiểu Hà em trốn tôi 5 năm sau này tôi chỉ cho em nằm trên giường tôi nửa đời còn lại "

....

~Lần này ai sẽ thắng đây??

≡Hoắc Vĩ hay Khai Phong≡

Ngooc

Bạn đang đọc truyện *Ông Bố Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Một ngày trôi qua yên bình, hôm nay lại hai chiếc xe đôi đầu đang dừng ngay trước cổng nhà Tiểu Hà....

Hai mẹ con làm vệ sinh cá nhân, ăn sáng xong vừa bước ra ngoài thì hai người đàn ông tranh nhau bước đến

"Này hai anh không biết gì là ngại hả? Đứt dây thần kinh xấu hổ à?" - Tiểu Hà khó chịu

Tiểu Minh nhìn hai ông kia không ngừng thích thú, chạy đến nắm lấy hai tay hai người: "Sao đâu, Minh Minh thấy rất vui mà mama. "

"Đúng rồi rất hay mà./ Đúng là con trai ta có khác." - Cả hai đồng thanh

Tiểu Hà nhăn mặt trừng mắt nhìn Hoắc Tư Vĩ: "Ai nói đó là con anh!"

Alan đặc ý: "Nhận vor! "

Hoắc Tư Vĩ liếc xéo Alan rồi xoa đầu Tiểu Minh nói:

"Sau này em là vợ anh, dù là con ai thì cuối cùng trên giấy tờ anh vẫn là cha nó! Đúng không nào Tiểu Minh Minh"

Tiểu Minh cười cười nhìn hai người đàn ông gặp là đầu rồi kéo tay hai người xuống. Alan và Hoắc Tư Vĩ cũng cúi đầu hợp tác:

"Hai chú muốn lấy lòng mama thì phải giúp con một việc."

"Việc gì?"- Cả hai cùng đồng thanh rồi cúi đầu, chạm cái *Cộp* nhưng vẫn chăm chú nghe Minh Minh

Tiểu Hà nhìn ba con người đối diện mà không khỏi tức mình: "Hai anh có tránh ra để tôi đi làm không hả? Minh Minh qua đây! "

Tiểu Minh thấy mama giận liền vội vàng nói nốt câu cuối: "Tối nay chúng ta hẹn nhau trên Zalo chuyện này rất chi là quan trọng, không để người thứ 4 biết. "

Nói rồi thằng bé chạy lại về phía mama hai người đàn ông đối diện cứ trừng mắt nhìn nhau muốn mết!!!!

Cuối cùng Tiểu Hà cũng chẳng lên xe của ai liền dắt tay Minh Minh đi bộ, hai ông kia cũng mặt dày bỏ của chạy theo.

Thật ra thì vẫn có người của hai ông đến vác xe về!!!

Trên đường đi ai ai cũng nhìn 4 người ngưỡng mộ, Minh Minh nhìn cũng phát cười: "Mama có khi nào người ta tưởng mình quý sò tộc nên thuê vệ sĩ bảo vệ không? "

Tiểu Hà quay lại nhìn hai người đàn ông mặt mông kia lườm một cái rồi cúi xuống nhìn Minh Minh:

"Hai tên điên ý thuê làm vệ sĩ có mà tốn cơm tốn gạo, thà để hai con cún theo sau còn dễ yêu hơn! "

Hoắc Tư Vĩ tai thính như... Nghe được cuộc thì thầm không mình mạch của hai mẹ con thì đen mặt "Hèm..", lấy điện thoại ra bấm bấm rồi tự cười một mình

Điên nhẻ!!!

Tiểu Hà nhận được tin nhắn, mở điện thoại lên đọc: "Nếu em không muốn tôi cưỡng bức em ngay bây giờ thì ngoan ngoãn im lặng cho đến khi yên vị trong phòng làm việc!"

Tiểu Hà thoáng giật mình rồi quay xuống liếc xéo Tư Vĩ, Alan bên cạnh cứ tưởng hai người liếc mắt đưa tình liền xen vô giữa nhìn Tiểu Hà cười, "không may" giẫm cái "Aaaaa... " vào chân Tư Vĩ:

"Vương Khải Phong mất anh mợ trong lỗ mũi hả? " - Hoắc Tư Vĩ kéo Alan sang một bên mặt nhăn nhó quát

"Hơ xin lỗi Hoắc Tổng nha, tôi không cố ý! " - Alan cười giấu cợt

Tiểu Hà nhìn Hoắc Tư Vĩ có chút xót nhưng cũng kệ, Tiểu Minh nhìn hai ông chú cứ đầu đá nhau liền nắm tay mama lay lay: "Mama kệ hai ông chú thần kinh ý đi, chúng ta đi thôi Minh Minh sắp trễ học rồi! "

Tiểu Hà gật đầu rồi hai mẹ con đi mất, hai ông kia cãi nhau, đấm đá mất hết hình tượng chợt quay nhìn thì chẳng còn bóng dáng ai chỉ có vài cô gái đang cầm điện thoại giờ lên chụp chụp rồi cười. Bất giác hai ông nhìn nhau:

"Aaaaa... / Á!" - Cả hai đồng thanh hét rồi bật dậy

"Vương Khải Phong anh biến thái hả? " - Hoắc Tư Vĩ ôm người

Alan ôm người quát lại: "Anh mới biến thái đó! Tự nhiên nằm dưới thân tôi làm gì? "

Thế là hai ông lại đấm đá nhau xứt đầu mẻ trán!!!

Tiểu Hà vừa bước vào phòng làm việc thì đã thấy vài đám nhân viên bàn tán xôn xao cười nói: "Tin hot thế này chắc Hoắc Tổng và cái anh con lai kia không có chỗ mà chui mất!! "

Tiểu Hà nghe đến Hoắc Tổng thì vội lại vào kéo Dĩ Lộ lại hỏi: "Chuyện gì vậy Lộ Lộ? "

Dĩ Lộ cũng đang xem tin thì quay sang Tiểu Hà cười phá lên: "Này cậu xem đi, lão Hoắc nhà cậu với tên đàn ông khác..."

Tiểu Hà giật máy xem: "Hai cái tên khủng này! " - Tiểu Hà đập tay xuống bàn quát khiến bao ánh nhìn chuyển về hướng cô

Tiểu Hà bị nhìn đến đỏ mặt vội cười chừ xua tay

Nghĩ lại cũng buồn cười Tiểu Hà không nhịn được vẫn hòa theo Dĩ Lộ cười một pha đến đau bụng

CAPTION GIẬT GÂN: Chủ tịch tập đoàn Hoắc Thị; Hoắc Tư Vĩ cùng doanh nhân trẻ Vương Khải Phong (Con lai Mỹ Việt) "ÂN ÁI" trên đường

Kèm hình ảnh thật 99.99%: Hoắc Tư Vĩ bị Vương Khải Phong "đè" ngay giữa đường

Trời ơi con đâu là hình tượng cả hai ông????

Thiên Quốc Tùng vừa nhận tin liền gọi cho Hoắc Tư Vĩ:

"Chuyện gì? " - Hoắc Tư Vĩ vừa ầu ẩu với Alan bị gián đoạn do Quốc Tùng gọi liền hùng hăng

"Cậu xem báo chưa? Tin hot đến 50 độ. " - Thiên Quốc Tùng cười cười

Hoắc Tư Vĩ khó chịu: "Chuyện gì nói! "

"Này lão Hoắc hàng ngày nếu cậu bị Tiểu Hà đối xử tệ bạc quá muốn tìm niềm vui mới thì cũng nên tìm nơi kín đáo chút đằng này. Giữa thanh thiên bạch nhật lại... Đàng này cậu không nằm trên thì thôi lại còn bị đè. Xấu mặt xấu mặt! " - Thiên Quốc Tùng chẹp chẹp

Hoắc Tư Vĩ nghe chẳng hiểu quần què gì định chờ tới tập thì Alan đã cập nhật được tin tức liền quay sang Hoắc Tư Vĩ:

"Mẹ kiếp! Anh nhìn đi! " - Alan đưa điện thoại cho Hoắc Tư Vĩ, Hoắc Tư Vĩ nhìn mà nghiêng răng kèn kẹt:

"Mé nó!" - Nói rồi Hoắc Tư Vĩ chạy đi

Alan thấy Hoắc Tư Vĩ chạy liền gọi lớn: "Anh đi đâu? "

"Còn đứng đó làm gì, mau theo tôi về xử lý tin lá cái chết tiết này. Anh muốn nửa đời còn lại sống mà không có vợ làm ấm giường hả?

...

*Mặc dù chap này hơi ngắn (1.1k từ) nhưng chất lượng thì chắc không làm m.n thất vọng chứ?

≡ Hí hí không biết Lão Hoắc và Khải Phong sẽ xử lý tin HOT này ra sao đây...

Ngooc cũng hóng Chap 20 quá:))

Đừng quên fl và thả sao cho Ngooc nhaa!!

Fb: Nguyễn Ngọc

_ Ngooc cuté _

Bạn đang đọc truyện *Ông Bó Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

*Cần đây Ngooc rất bận nên thời gian ra chap sẽ không đều, và lượng từ cũng sẽ giảm bớt. Xin lỗi m.n rất nhiều!

Ngooc sẽ cố gắng ra chap thường xuyên hơn ≡

Cảm ơn đã ủng hộ truyện của Ngooc≡

"Ồ..ờ..ơ... " - Alan gật gật rồi cũng chạy theo

Hai người phi xe về CY, trên đường Hoắc Tư Vĩ đã gọi điện cho thư ký Lâm đóng băng toàn bộ các bài báo đăng tin về anh và Alan. Còn Alan cũng gọi điện cho quản lý xử lý

Vừa đến CY cả hai đều đi thẳng lên phòng Chủ tịch trước sự trầm trồ của nhân viên.

Đặc biệt là mấy bà mê troai đẹp...

"Sao rồi? " - Hoắc Tư Vĩ và Alan vừa ra khỏi thang máy thì gặp thư ký Lâm

"Thưa chủ tịch đã đóng băng toàn bộ các bài báo lớn, còn vài bài báo và trang nhỏ xót thì đang trong quá trình xử lý" - Thư ký Lâm cúi chào rồi nói

Hoắc Tư Vĩ gật đầu, Alan cũng tiếp lời: "Bên tôi cũng đang xử lý trong khoảng 5 phút nữa mấy tin lá cải ý đều liệt cả! "

"Ừ! "

.....

Công ty NK

Thiên Quốc Tùng bị Hoắc Tư Vĩ tắt máy giữa chừng cũng không lấy làm lạ chỉ cười sáng khoái một trận rồi quay sang nói gì đó với thư ký Tống, sau đó tiếp tục làm việc

Nhân viên trong công ty vẫn đang xôn xao về tin HOT tròn ngày này thì tiếng phát thanh trong công ty vang lên:

"Alo, tôi là Tổng Minh thư ký Tổng giám đốc - Thiên Tổng. Tôi thay mặt Thiên Tổng và Hoắc Tổng đính chính lại tin đồn nhảm nhí mà mọi người đang xem. Hoắc Tổng và anh Vương Khải Phong không hề có quan hệ gì. Đề nghị mọi người không bàn tán và quay trở lại làm việc. Cảm ơn! "

Vừa nghe xong toàn bộ nhân viên đều tán loạn trở lại bàn làm việc, Dĩ Lộ và Tiểu Hà cũng chỉ nháy nhau cười rồi quay lại làm việc

Cuối cùng thì cái tin giật gân cũng chỉ nổi lên chưa đầy 1 tiếng..

Sau khi giải quyết xong tin nhảm nhí này thì Alan cũng chuẩn bị về Mỹ do một vài rắc rối

"Alan, bao giờ anh bay? " - Đang là giờ trưa, vừa nhận được tin nhắn của Alan Tiểu Hà liền gọi lại ngay

"Tôi nay, chuyến bay lúc 10 giờ. " - Alan âm thầm nói

"Anh vừa về Việt Nam lại trở về Mỹ ngay Tiểu Minh sẽ rất buồn. " - Tiểu Hà cười cười

Alan thoáng cười trêu chọc: "Tiểu Minh buồn vậy em có buồn không? "

"Alan! "

Thấy Tiểu Hà có chút không vui nên Alan liền ngừng lại không nói chuyện đó nữa

"Được rồi anh về Mỹ sẽ quay lại đây nhanh thôi. Anh không để tên ngang ngược kia có cơ hội tiếp cận em lâu đâu. "

"Ừ, vậy hẹn gặp lại vào tối nay ở sân bay nha."

"Cảm ơn em."

"Tôi có việc bận, gọi lại sau."

"Ừ bye"

"Nói chuyện vui nhì? "

"Cũng bình thường à. "

Tiểu Hà quay lại nhìn thì "Á, sao anh lại ở đây? "

Nhìn xung quanh, Dĩ Lộ đã chuyển sang bàn ăn khác, biết bao ánh mắt đổ dồn về phía Tiểu Hà và Hoắc Tư Vĩ

"Sao tôi lại không thể ở đây? "

"Anh và Alan vừa.... xong đã chạy đến đây? Chẳng lẽ để tìm.. " - Tiểu Hà đưa ánh mắt nghi vấn nhìn Hoắc Tư Vĩ

Tư Vĩ nhún mắt: "Tìm ai? "

"Không lẽ tìm Thiên Tổng để thỏa mãn nhu cầu? "

Tiểu Hà không chút do dự nói "Rất nhỏ" khiến bao ánh mắt chuyển toàn bộ về hướng Hoắc Tư Vĩ, Dĩ Lộ bên kia cũng tấm tắc, không ngờ Hà Hà nhà ta lại mạnh mẽ như vậy...haizzz.....

"Ồ hóa ra em cũng rất hiểu tôi.." - Hoắc Tư Vĩ không chút ngại ngùng ghé sát mặt Tiểu Hà nói

Tiểu Hà có chút rùng mình, nuốt nước bọt...: "Tất nhiên..."

"Vậy thì có phải em nên giúp tôi "hạ hỏa" không? "

"Anh...đây là nơi làm việc...anh tự trọng!" - Tiểu Hà đẩy Hoắc Tư Vĩ ra lấp bắp

Hoắc Tư Vĩ nhìn hai gò má ửng hồng của Tiểu Hà mà nhếch mép cười, không chần chừ bế thốc cô lên:

"Em làm nó ngọc đầu thì phải làm nó tụt xuống!"

Hoắc Tư Vĩ ghé sát tai cô nói

"Á bỏ tôi xuống tên biến thái, dâm tặc nhà anh! " - Tiểu Hà không ngừng giãy giụa, la hét

Mọi người xung quanh chỉ biết tròn mắt, nuốt nước bọt húng cẩu lương rót vung vãi khắp phòng ăn...

Hoắc Tư Vĩ cứ thản nhiên để Tiểu Hà cào cấu, đánh đập, kêu la

Phía trên tầng cao kia có một ông Tổng giám đốc ngồi ung dung xem màn phát cẩu lương vừa buồn cười vừa tức đến ói máu!!!

Vẫn đang trong giờ làm việc của công ty dám đến đây làm loạn!

Hoắc Tư Vĩ thuận lợi thả Tiểu Hà xuống xe:

"Em ngoan ngoãn chút đi, lát nữa tôi sẽ nhẹ nhàng! "

Hoắc Tư Vĩ thắt dây an toàn cho Tiểu Hà rồi cúi xuống hôn cô

Tiểu Hà trừng mắt nhìn:

"Nhẹ nhàng cái quần, mau thả tôi ra!"

Hoắc Tư Vĩ không nói gì đi sang ghế lái, mở cửa ngồi xuống, lái xe thẳng đến khách sạn Trung Phan

Hoắc Tur Vĩ không ngần ngại vác cô lên thẳng phòng riêng

"Anh đừng có giờ trò đòi bại, tôi sẽ không tha cho anh! "

Tiểu Hà ôm người nhìn Hoắc Tur Vĩ có chút lo sợ

"Ngồi xuống!" - Hoắc Tur Vĩ hất mặt xuống ghế bên cạnh anh ngồi

"Là...m gì...?" - Tiểu Hà chân chừ

"Bảo em ngồi em cứ ngồi đi. "

Tiểu Hà chầm chậm ngồi xuống, đặt túi sách lên bàn

Hoắc Tur Vĩ đứng dậy, đi đến bàn nhỏ cạnh giường mở ngăn tủ ra lấy một cái kim bỏ tui đa năng (Kéo lên trên để xem cái kim ^^ / Nguồn ảnh: Google)

Tiểu Hà đang loay hoay ngó nghiêng xung quanh thấy Hoắc Tur Vĩ cầm chiếc kim sợ đến tái mặt:

"A...nh...anh định làm gì? "

.....

Ps: Không lẽ Hoắc Tur Vĩ là tra nam???

Bạn đang đọc truyện *Ông Bó Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

"Bê răng em! " - Hoắc Tur Vĩ đưa chiếc kim lên đung đưa lại gần Tiểu Hà

Tiểu Hà nuốt nước bọt, lùi ra sau một chút:

"Này anh đừng có làm điều dại dột! "

Tiểu Hà đưa tay lên che miệng

Hoắc Tur Vĩ nhìn Tiểu Hà nhếch mép cười:

"Hay là thay vì bê răng, tôi sẽ...." - Hoắc Tur Vĩ lại gần nhìn xuống khe ngực Tiểu Hà thả kim xuống bàn

"Cút ra tên biến thái! " - Tiểu Hà lấy tay che ngực

"Đâu phải là lần đầu? "

"Dâm tặc! "

"Hình như có người rất thích bộ dạng đó của tôi! " - Hoắc Tur Vĩ nâng cằm Tiểu Hà lên cười vô si

"Biến! "

Hoắc Tur Vĩ cười rồi ngồi sang ghế bên cạnh, chân bắt chéo

"Được rồi không giỡn với em nữa, vào chuyện chính. Tôi muốn hai mẹ con em về Hoắc Gia ở."

"Nếu tôi nói tôi không đồng ý vậy Hoắc Tổng có thôi ý định đó không? "

"Tôi.. "

Tiếng chuông điện thoại của Tiểu Hà

Tiểu Hà lấy điện thoại ra nhìn rồi che lại định vào nhà tắm nghe thì bị Hoắc Tur Vĩ giữ tay lại hất mặt xuống ghế Tiểu Hà đành ngồi xuống mở máy nghe:

"Alan. "

"Tiểu Hà bây giờ em rảnh không? Anh muốn đưa em và bảo bối đi chơi coi như lời tạm biệt. "

"Bây giờ tôi rất rảnh." - Tiểu Hà trả lời dứt khoát khiến Hoắc Tur Vĩ bên cạnh tức đến đen mặt

"Vậy em ở đâu, anh đến đón em?"

"À không cần đâu, lát nữa tôi đến đón Tiểu Minh, anh đến điểm hẹn trước là được rồi."

"Vậy thì gặp ở công viên Hoàng Gia."

"Được, bye! "

Tiểu Hà tắt máy rồi nhìn sang Hoắc Tur Vĩ: "Xin lỗi anh tôi có việc quan trọng, tạm biệt, không mong gặp lại! " - tay với lấy túi xách trên bàn

Hoắc Tur Vĩ nhếch mép cười rồi đứng lên đi theo

"Anh đi theo tôi làm gì? " - Tiểu Hà thấy anh đi theo thì quay lại lườm

Hoắc Tur Vĩ nhún vai, mặt vô tội: "Đường này đâu của riêng em? "

"Không tự trọng! " - Tiểu Hà lườm thêm cái nữa thì cứ thế bước đi, xuống đến trước cửa khách sạn thì chẳng thấy Hoắc Tur Vĩ đâu thì lại vùng vằng bừa bãi ra vẫy taxi

Vừa đưa tay ra thì bị ai đó nắm lại:

"Tôi đưa em đi! "

"Không cần! " - Tiểu Hà giật tay mình ra

"Nghien còn ngại!"

"Anh! " - Tiểu Hà nhăn mặt nhìn Hoắc Tur Vĩ

"Được rồi lên xe tôi đưa em đi! " - Nói rồi Hoắc Tur Vĩ nắm lấy cổ tay Tiểu Hà kéo đi

Trên xe cả hai chẳng ai ngỏ lời nói trước, không khi trở nên ngột ngạt nhưng vẫn cứ như vậy cho đến trước cổng Nors School

Tiểu Hà đi vào trường còn Hoắc Tur Vĩ đợi ngoài cửa. Sau khi xin phép giáo viên bộ môn và cả Hiệu trưởng Tiểu Hà được đón Tiểu Minh về trước.

Vừa ra đến cổng thấy Hoắc Tur Vĩ đang đứng đợi Minh Minh lay lay tay Tiểu Hà: "Mama sao mama bảo là đi chơi với chú Alan? "

"Tên chết tiệt kia cứ đòi đi theo, mama hét cách! " - Tiểu Hà lắc đầu kể khổ

"Không sao, như vậy Minh Minh sẽ dễ chọn papa. "

Minh Minh gật gù rồi rời tay mama chạy đến giật giật vạt áo Hoắc Tur Vĩ: "Chú Hoắc chú cứ theo đuôi mama cháu như vậy không sợ người ta nói chú là cú sao? "

Hoắc Tur Vĩ bị hỏi liền nhăn mặt rồi lại cười thân thiện: "Cún rất đáng yêu mà phải không nào?"

Tiểu Minh thấy có lý cũng gật đầu rồi lại nói tiếp:

"Cún thì đáng yêu thật nhưng mama con ghét Chó lắm, ghét cay ghét đắng. Gặp chó là phi dép oánh cho nó đến tắt thở kêu oăng oăng... " - Nói rồi Minh Minh lắc đầu mor cửa chui vào trong xe cười khúc khích

Hoắc Tur Vĩ bị chơi tức muốn ói máu, mặt đen xì muốn bốc khói Tiểu Hà đi lại nhìn vẻ mặt khó coi của Hoắc Tur Vĩ rồi ngó vào trong xe thấy vẻ mặt thích thú của Tiểu Minh cũng chỉ bật miệng cười

Ba người đến trước cổng công viên Hoàng Gia thì hai mẹ con vào trước còn Hoắc Tur Vĩ đỗ xe

"Bảo bối! " - Alan ở đằng xa vẫy vẫy tay

Hai mẹ con theo tiếng gọi quay ra, Minh Minh khoanh tay trước ngực lắc đầu: "Ông chú này không biết bao giờ mới lớn đây. Thế này làm sao mà bảo vệ được mama! Haizzz!!! "

Tiểu Hà nhìn con trai lăm bằm mà không nhận được cốc đầu nó:

"Thằng nhóc này, chỉ giỏi nói linh tinh. "

"Hai mẹ con nói chuyện gì mà không qua vậy? " - Alan đi lại gần

"À không có gì." - Tiểu Hà cười chừ

Tiểu Minh vừa bị cốc đầu thì ôm đầu xoa xoa, bĩu môi: "Chú Alan hành vi bạo hành trẻ em là bị ngồi tù đúng không chú? "

"Tùy theo mức độ bạo hành, sao vậy bảo bối? Ai ăn hiếp con để chú trừ gian diệt ác? " - Alan gồng tay lên mặt nghiêm nghị

"Ai dám ăn hiếp con trai cưng của tôi? " - Hoắc Tư Vĩ tay đút túi quần thân nhiên đi lại gần

"Sao anh lại ở đây?" - Alan nhăn mặt

"Sao tôi lại không được ở đây? " - Hoắc Tư Vĩ nhếch miệng cười

"Tôi không thích! "

"Ồ vậy thì tôi càng muốn ở đây hơn! "

"Hai anh có thôi ngay không? " - Tiểu Hà im lặng nãy giờ cũng lên tiếng

Cả hai người đàn ông đều hướng mắt về cô, Minh Minh bên cạnh cứ khúc khích từ nãy đến giờ, nói nhỏ:

"Mama cứ để hai chú diễn màn "Ân Ái" chúng ta được xem miễn phí không tốt sao? "

"Minh Minh" - Cả hai người đàn ông đều trừng mắt nhìn Minh Minh khiến Minh Minh có chút giật mình, mặt mếu:

"Oa oa oa hai người lớn già đầu còn ăn hiếp con nít.... Huuuuu!!! "

Mọi ánh mắt trong công viên đều hướng về bốn con người

"Con ngoan, nín nín lát papa sẽ mua đồ chơi cho con."

"Bảo bối ngoan ta sẽ mua đồ ăn ngon cho con."

Cả hai ra sức dỗ dành, cuối cùng Minh Minh cũng nín hắt ôm lấy chân mama:

"Mama chúng ta đi thôi, mặc xác hai người họ. Không có chọn papa gì nữa!" - Tiểu Minh vùng vằng

Hai người đàn ông nghe đến câu cuối thì chạy dэнд người ôm bụng, người giữ chân:

" Hà Hà em đợi ở đây, anh đưa sẽ nhận nhiệm vụ chăm sóc con trai cưng thật tốt."

"Anh sẽ bảo vệ bảo bối!"

"Aaaa thả con xuống, ngã vỡ đầu bây giờ. Rót giày con bây giờ. Mau thả con xuống! " - Minh Minh thì không ngừng la hét

Mọi người xung quanh nhìn 4 người mà cười tùm tùm với nhau khiến Tiểu Hà không biết chui lỗ nào, đành ngồi tạm xuống bồn hoa nhìn 3 người lắc đầu:

"Ba người này mà ở chung mấy mà phá sản! "

Tiểu Hà nói chí phái^^

Đừng quên fl và thả sao cho Ngooc nhaaa!!!

Bạn đang đọc truyện *Ông Bó Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

"Hai ông chú này có thả con xuống" - Tiểu Minh không ngừng giãy giụa

Hoắc Tư Vĩ và Alan nhìn nhau gật đầu rồi thả thẳng bé xuống:

"Bây giờ con chọn đi, ta hay hấn! "

"Đúng con chọn đi. "

Hai ông chú khoanh tay trước ngực nghiêm nghị nhìn Minh Minh

Minh Minh bị dồn vào thế bí đưa tay lên xoa cằm: "Để xem biểu hiện của hai chú ra sao đã!"

"Bây giờ nhóc/ cháu muốn sao?" - Cả hai đồng thanh

"Hai chú phải làm cháu hài lòng thì may ra cháu mới nói giúp hai chú với mama đại nhân!"

"Được/ Ok! "

.....

Tại NK

Giờ tan làm Dĩ Lộ vẫn như mọi ngày đều vào nhà vệ sinh dưới chỗ bãi xe thay đồ rồi mới ra về

"Á! Biến thái! " - Vừa từ nhà vệ sinh ra Dĩ Lộ đã thấy một "tên biến thái" tựa lưng vào tường cạnh nhà vệ sinh nữ

"Suýt! Tôi còn chưa vào tận nơi nhòm mà em la cái gì? "

Người đàn ông bịt miệng Dĩ Lộ nhìn ngó xung quanh rồi quay sang nhìn

Dĩ Lộ lúc này mới hoàn hồn: "Thế nếu tôi không la thì Thiên Tổng nhảy vào à? "

"Bây nào, em đi cả cái đất nước này cũng không tìm ra người đàn ông có tự trọng như tôi đâu! "

Thiên Quốc Tùng khoanh tay trước ngực tự đắc

"Ồ vậy hả? Vậy thì tạm biệt Thiên Tổng tôi đi!" - Nói rồi Dĩ Lộ cúi chào bước đi

Được vài bước thì bị Thiên Quốc Tùng nắm lấy cổ tay giữ lại:

"Em không định mời tôi đi uống nước hả? " - Nụ cười tỏa nắng

"Hihi..." - Dĩ Lộ cười khà ái rồi rút tay mình ra: "Xin lỗi Thiên Tổng tôi rất bận! " - nói đoạn Dĩ Lộ quay lưng bước đi

Thiên Quốc Tùng nhìn cô rồi lại chạy theo: "Vậy em có thể cho tôi đi nhờ về nhà chứ? "

"Xe của anh đâu? " - Dĩ Lộ dừng lại quay lưng, khoanh tay trước ngực

Thiên Quốc Tùng nhún vai, bĩu môi: "Tôi không biết! "

Dĩ Lộ nhìn biểu cảm tức cười của Thiên Quốc Tùng thì đi lại gần, nắm lấy cà vạt của anh ghé sát tai: "Anh không biết hay là giả vờ không biết? " - Nói rồi thả tay ra quay lưng đi về phía xe

Thiên Quốc Tùng nhếch miệng cười rồi bình thân lại gần tựa người vào xe Dĩ Lộ: "Cả hai! " -nói đoạn Thiên Quốc Tùng với lấy mũ bảo hiểm phía sau xe đội lên cho Dĩ Lộ rồi lấy mũ lớn đội lên cho mình rồi giật lấy chìa khóa trên tay Dĩ Lộ

"Lên xe! " - Thấy Dĩ Lộ đứng đờ người một lúc thì Thiên Quốc Tùng lên tiếng

"Ừ! "

Bắt được mùi thơm tất nhiên Thiên Quốc Tùng phải lợi dụng một chút. Lúc đang nhanh sẽ thắng gấp, lúc đang chậm lại tăng tốc... Dù cũng là một tay lái không vừa nhưng theo quán tính Dĩ Lộ vẫn phải "vô tình" trong cố ý ôm lấy Thiên Quốc Tùng

Xe dừng lại ở biệt thự riêng của Thiên Quốc Tùng:

"Em vẫn nên vào uống cốc nước chứ? "

"Tôi còn rất nhiều việc. Thiên Tổng chắc cũng không có nhiều thời gian, hẹn gặp lại. " - Dĩ Lộ đưa tay lên chào rồi quay xe đi

Thiên Quốc Tùng khoanh tay nhìn bóng xe của Dĩ Lộ khuất dần thì mới quay lưng vào trong, vào đến cửa thì Thiên Quốc Tùng lắc đầu: " Quên mất! "

Nói rồi Thiên Quốc Tùng lấy điện thoại ra bấm số gọi cho ai đó:

"Tổng giám đốc anh có việc gì sao? " - Đầu dây bên kia trả lời

"Gửi tôi số điện thoại của cô nhân viên phòng marketing Dĩ Lộ."

"Vâng."

Tất máy Thiên Quốc Tùng vui biết mấy cứ hí hửng vào trong, người làm cũng thấy lạ cứ bàn tán xôn xao

.....

Sau khi chơi chán rồi ba chú cháu dắt tay nhau ra chỗ mama:

"Mama Minh Minh đói rồi! " - Minh Minh xoa bụng mặt xị ôm lấy cổ Tiểu Hà

Tiểu Hà thơm con trai rồi nhìn hai người đàn ông đã bờ phờ hết cả:

"Hay chúng ta đến quán dì An đi, cũng mấy ngày không đến thăm dì rồi. "

"Dạ được. Hai chú có muốn ăn quán dì An không? " - Tiểu Minh vui mừng nhìn sang hai người đàn ông đối diện

"Được được, bây giờ em cho tôi đi đâu tôi cũng đi. " - Hoắc Tư Vĩ mệt mỏi đáp, Alan cũng gật đầu

Thế là cả bốn người cùng đến quán dì An

Dì An thấy Tiểu Hà và Tiểu Minh đến thì vui mừng ra đón: "Hai đứa trẻ này sao lâu vậy không đến đây hả? "

"Con xin lỗi đi mấy ngày nay con bận quá. "

"Con chào bà ạ! "

"Chào cô/ Chào cô"

"Đây là...?" - Dì An nhìn hai người đàn ông đi cùng hai mẹ con hỏi

"À đây là bạn của con." Tiểu Hà quay qua nhìn hai người đàn ông phía sau giới thiệu

"Chào cô, cháu là Vương Khải Phong "

"Ừ ừ"

"Cháu là Hoắc Tư Vĩ, chồng tương lai của Tiểu Hà! "

Cả bốn người đều nhìn về phía Hoắc Tư Vĩ, Tiểu Hà thấy bất thường liền cười chừ: "Được rồi chúng ta vào trước đã! "

Mọi người vào thì Tiểu Hà bị dì An kéo lại: "Con với cậu ta? "

"Dạ không phải đâu dì đừng nghe anh ta nói bậy! "

"Vậy thì đó có lẽ là cha của Minh Minh rồi! " - Dì An nhìn Tiểu Hà cười phúc hậu

Tiểu Hà cũng chỉ gật đầu rồi đi vào ngồi cùng mọi người

Dì An thì vào phụ A Bảo nấu thức ăn đem ra bàn, A Bảo từ trong bếp nghe dì An nói Tiểu Minh đến thì chạy ra ngoài liền:

"Minh Minh quên chú A Bảo rồi à? "

Minh Minh nghe tiếng A Bảo liền quay lại rồi nhảy xuống chạy đến ôm chân A Bảo:

"Chú A Bảo con nhớ chú lắm! "

A Bảo bế Minh Minh lên rồi đi lại gần bàn:

"Chị Hà. "

"A Bảo ngồi xuống đi. "

Tiểu Hà chỉ tay về phía ghế còn trống, A Bảo thả Minh Minh xuống ghế bên cạnh Tiểu Hà rồi qua ghế trống ngồi: "Hôm nay chị còn dẫn bạn đến à? "

"Chồng tương lai cũng được xếp vào hàng bạn bè bình thường sao? "

Bạn đang đọc truyện *Ông Bô Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

"Chồng tương lai? Chị anh ấy tính lại rồi sao? " - A Bảo mặt vui mừng nhìn Tiểu Hà

"Tính lại? " - Alan và Hoắc Tư Vĩ đồng thanh

Tiểu Hà nghe xong thì ho sặc:

"À không không có gì, mọi người ăn đi. " - Tiểu Hà xua tay lắc đầu gượng cười

Hoắc Tư Vĩ nhìn thái độ của Tiểu Hà quay sang nhìn A Bảo đang không hiểu gì rồi nhìn sang Tiểu Minh vẫn ngồi uống nước dừa dĩa An vừa mang ra:

"A Bảo có phải cậu biết chuyện gì không? "

Hoắc Tư Vĩ nhìn chăm chăm A Bảo

A Bảo có chút rùng mình, liếc Tiểu Hà. Tiểu Hà lắc nhẹ đầu ngay lập tức bị Hoắc Tư Vĩ trừng mắt liếc rụt cổ...

"Thì là hai hôm trước em có nói chuyện với chị Hà. "

Dòng hồi tưởng

"Alo chị à, em nghe mẹ nói rồi. Anh ta thật đáng trách lại để hai mẹ con chị chịu khổ suốt năm năm trời. "

Tiểu Hà nghe xong có chút chưa hiểu lắm định hỏi lại thì A Bảo nói tiếp:

"Chị, bây giờ anh ta đang ở đâu. Em giúp chị trả thù. "

"Hà, trả thù??? " - Tiểu Hà làm rơi cái thìa nhỏ trên tay, kem còn dính chút ít trên miệng, đứng bật dậy há hốc

"Anh ta làm chị chịu nhiều mất mát như vậy, em phải trừng trị giúp chị. "

"Đừng đừng...anh ta thật ra thì cũng rất....à rất đáng thương. "

A Bảo bên kia gãi đầu: "Sao lại đáng thương? "

Tiểu Hà mặt buồn ngồi xuống ghế sofa kể khổ:

"Em không biết chứ gia cảnh anh ta rất đáng thương. Năm 10 tuổi đã phải đi bán vé số phụ gia đình, 15 tuổi lại phải bán bánh mỳ còn đánh giày dạo.... Bây giờ khi hoàn cảnh đã khá khá hơn thì lại bị tai nạn, đã nằm viện cả 6 tháng rồi mà vẫn chưa tỉnh lại....hic hic... " - Tiểu Hà sụt xùi

A Bảo nghe xong câu chuyện bi thương cũng thở dài buồn bã: "Thật đáng thương. Mong rằng anh ta sẽ sớm tỉnh lại. "

"Chị cũng mong vậy. Thôi chị đang nấu canh chị cúp máy trước. "

"Vâng, chị giúp em gửi lời chào đến anh ấy. "

"Ừ, bye. "

Tất máy Tiểu Hà nhảy lên sofa cười hí: "Hô za... Tiểu Hà à Tiểu Hà mày nên thi diễn xuất mới phải, quá giỏi đi!!!"

Minh Minh từ trong phòng mắt nhắm mắt mở, miệng mớ: "Mama nửa đêm rồi mama còn quậy gì vậy? Mai Minh Minh còn phải đi học nữa."

"À à mama đói nên ăn chút kem. Con trai ngoan vào phòng ngủ tiếp đi, mama sẽ giữ yên lặng." - Tiểu Hà nhẹ nhàng, phẩy phẩy tay

Minh Minh gật gù rồi quay lại phòng ngủ. Minh Minh vừa vào phòng Tiểu Hà lại nhảy cẫng lên vui mừng

.....

"Ồ Tiểu Hà hóa ra em có một người chồng rất bất hạnh. Tội nghiệp! " - Hoắc Tư Vĩ nhìn Tiểu Hà cười khá ái

Alan bên cạnh cười nửa miệng: "Tiểu Hà anh vẫn mong người Bạn Trai kia của em không tỉnh lại. Như vậy anh sẽ sống yên ổn hơn." - Alan cố nhấn mạnh hai từ "Bạn trai" khiến Hoắc Tư Vĩ đen mặt trừng mắt nhìn

A Bảo nói xong nhìn Tiểu Hà biết có gì đó không ổn nên đứng dậy lùi lại:

"Mọi người, mọi người cứ ăn tự nhiên, em vào giúp mẹ làm đồ ăn." - nói đoạn A Bảo phi thẳng vào bếp

Tiểu Hà từ đầu đến cuối đều cúi gằm xuống thì Tiểu Minh ghé sát tai nói nhỏ: "Mama con sẽ giải vây giúp mama nhưng mama phải hứa lát nữa ăn xong sang nhà Ruby chơi. "

"Thành giao! " - Tiểu Hà không chần chừ mà gật đầu đồng ý luôn

Minh Minh đạt được mục đích thì cười ním, nhìn về phía hai người đàn ông đang chăm chăm nhìn Tiểu Hà:

"Hai chú muốn bắt mama con đi bán sao mà cứ nhìn mama chăm chăm vậy? " - Minh Minh khoanh tay bữu môi nói

Alan cười cười: "Thực sự chú rất muốn bắt mama con về nhà."

"Chú muốn ăn tươi nuốt sống mama con ngay bây giờ. Con có cho không? " - Hoắc Tư Vĩ ngả người về sau, khoanh tay nhếch miệng cười nhìn Tiểu Hà

Minh Minh đập tay xuống bàn, đứng lên ghé: "Con không cho. Mama là của con ai dám đụng?"

Tiểu Hà lo Minh Minh trượt chân nên đỡ lấy người thẳng bé bé xuống:

"Thời nào, mọi người mau ăn đi. Thức ăn vừa mang ra còn nóng ăn mới ngon. Tay nghề của di An không kém gì mấy nhà hàng 5 sao đâu nha."

Nói rồi Tiểu Hà gấp thức ăn vào đĩa của Minh Minh

Hai người đàn ông kia cũng thôi nhìn cô, tập trung ăn uống

Ăn xong Minh Minh nhất quyết không lên xe của Hoắc Tư Vĩ, Tiểu Hà đánh cùng con trai lên xe Alan. Ngồi trong xe Minh Minh còn không quên lẻ lười trên người Hoắc Tư Vĩ.

Hoắc Tư Vĩ bị thẳng nhóc trên chộc không nhưng không tức còn đi lại về phía xe Alan, ngồi xuống ghế sau cùng Tiểu Hà. Minh Minh thấy vậy liền tức giận:

"Sao chú lại ngồi gần mama? "

"Tại chú thích! "

"Chú! "

"Anh không ngại đưa tôi về nhà chứ? " - Hoắc Tư Vĩ không nhìn thẳng bé mà quay sang nhìn Tiểu Hà, miệng lại hỏi Alan

Alan cũng không ngần ngại đáp: "Xe của Hoắc Tổng kia sao lại muốn đi xe rẻ tiền của tôi? "

"Ồ thật trùng hợp xe tôi hỏng rồi." - Hoắc Tư Vĩ vẫn nhìn Tiểu Hà cười khá ái

Đang nhìn no say thì bị Minh Minh kéo tay ra:

"Chú lên ghế trên ngồi. Con đói muốn bú sữa! "

"Con mấy tuổi rồi còn muốn sữa mẹ? "

"Con còn bé! " - Minh Minh tay chống hông bấu môi hất mặt

Cuối cùng Hoắc Tư Vĩ vẫn phải lê lét lên ghé trên ngòai...buồn ghê!!!

Xe đỗ trước cổng nhà Tiểu Hà, Minh Minh nhảy tót xuống chạy lại phía mẹ nói nhỏ: "Mama vậy chúng ta có sang...? "

"Con đã giúp được mama đâu? " - Tiểu Hà cười cười nhìn con trai

Minh Minh xì mặt: "Vâng! "

"Được rồi mau vào nhà tắm rửa thay đồ mama sẽ đưa con sang nhà bạn chơi." - Nói rồi Tiểu Hà xoa đầu con trai mở cửa bước vào

"Dạ được ạ." - Minh Minh hí hửng gật đầu chạy vọt vào trong

Được vài bước thì bị Hoắc Tư Vĩ kéo lại nói nhỏ: "Con thích bé hàng xóm?"

"Đúng thì sao ạ?"

"Chú sẽ giúp con cura đồ bé đó." - Hoắc Tư Vĩ đưa lời dụ dỗ

"Thật sao? " - Minh Minh tròn mắt

"Nhưng con phải gọi chú là papa, còn nữa phải nghe lời chú, giúp chú đón mama về nhà."

"Được ạ! " - Minh Minh gật đầu cười khúc khích

"Hèm, anh định chơi lê à? "

Minh Minh lại có trò gì vui đây?

- Ngooc-

Bạn đang đọc truyện *Ông Bó Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Ngooc thành thật xin lỗi mọi người vì đã up truyện chậm trễ.

Do mấy hôm nay wattpad của Ngooc bị lỗi Ngooc không thể up truyện được.

Bây giờ Ngooc sẽ up 2chap trước, hẹn mọi người tối nay 1 chap nữa nha!!!

Cảm ơn m.n thời gian qua đaz ủng hộ Ngooc ≡

"Này anh nói gì vậy hả? " - Hoắc Tư Vĩ nhau mày nhìn Alan

Alan nhếch miệng cười khinh rồi quay sang xoa đầu Tiểu Minh:

"Tiểu bảo bói chú Alan có thể giúp con và không cần điều kiện gì hết."

Tiểu Minh tròn mắt, miệng cười chum chím: " Thật sao? "

"Thật, chú có bao giờ nói dối tiểu bảo bói đâu."

"Được ạ." - Minh Minh gật đầu hí hửng

Hoắc Tư Vĩ bị phá hỏng kế hoạch thì đen mặt: "Chú cũng giúp con không công luôn."

"Vậy thì...cả hai chú đều phải giúp con nhiệt tình đồ nhen, thôi bái bai hai chú ngốc con vào nhà đây." - Nói đoạn Minh Minh lè lưỡi chạy vào nhà để lại hai ông đứng nhìn nhau gãi đầu rồi lại quay đi

Vì bị Alan phá hỏng kế hoạch nên Hoắc Tư Vĩ giận dữ không thèm lên xe Alan, Alan cũng không "dễ dàng":

"Vậy thì Hoắc Tổng chịu khó chờ người đến rước, tôi đi trước. Bye! " - Alan để chìa khóa vào tay nắm cửa và ngón giữa ra lắc lư trên người rồi phi xe đi

Hoắc Tư Vĩ bị bỏ rơi..

.....

"Alo, ai đó? " - Đầu dây bên kia trả lời

Bên này người đàn ông một tay nói lời cà vạt một tay giữ điện thoại ngả người xuống ghế sofa, nụ cười tà mị:

"Em đoán xem "

Người bên kia vừa bước ra từ nhà tắm một tay giữ chiếc khăn vò vò tóc, bước lại gần bàn pha chế mini trong phòng khách lấy ly nước cam đã để sẵn trên bàn uống:

"Nhà mạng? Hay bên bắt động sản? Vậy thì tôi không có nhu cầu. Cảm ơn. Tạm biệt! " - Thả điện thoại xuống bàn thủy tinh trong suốt, tiện tay mở loa ngoài, ung dung uống nước cam

"Áy đừng, tôi đây. Thiên Quốc Tùng "

"Thiên Tổng, đã là 5 rưỡi chiều rồi, anh tính bắt tôi làm việc ngoài giờ nữa sao? " - Dĩ Lộ nhìn vào điện thoại chán nản nói

"Đâu có, chỉ là muốn cùng em ra ngoài một chút." - Thiên Quốc Tùng cười khoái chí

"Xin lỗi Thiên Tổng tôi không có thời gian cùng anh rong chơi." - Dĩ Lộ uể oải để ly nước xuống bàn, cầm điện thoại đi lại chiếc ghế sofa bật tivi lên

"Chỉ là..."

Đang định nài nỉ Dĩ Lộ thì Thiên Quốc Tùng nhận được tin nhắn, ngả điện thoại ra xem dòng tin nhắn ngắn ngủi: Đón tôi (Hoắc Tư Vĩ)

Thiên Quốc Tùng quay lại nói chuyện với Dĩ Lộ: "Em bận thì để hôm khác vậy. "

"Ừm, bye."

"Tạm biệt."

Tắt máy Thiên Quốc Tùng gọi ngay cho Hoắc Tư Vĩ: "Địa chỉ? "

"Tôi gửi định vị cho cậu."

Nhận định vị Thiên Quốc Tùng lấy xe phi thăng đến đón Hoắc Tư Vĩ, vì không muốn lộ địa chỉ nhà Tiểu Hà nên Hoắc Tư Vĩ đã tản bộ một đoạn khá xa...

Bíp bíp - Tiếng còi xe Thiên Quốc Tùng

"Sao cậu lâu la vậy? " - Hoắc Tư Vĩ nhăn mặt

"Tắc đường. Lên xe đi. " - Thiên Quốc Tùng cười chừ hást mặt

Thật ra thì có người cố tình đi chậm chứ chẳng có tắc đường gì...

"Hôm nay Hoắc Tổng lại chịu khó vận động xương cốt? " - Thiên Quốc Tùng cười chế giễu

Hoắc Tư Vĩ ngồi ghế sau nhìn lên nheo mắt:

"Vận động xương cốt chỉ để giành khi lên giường. Còn đây gọi là sự cố."

Thiên Quốc Tùng lắc đầu chèm chẹp, một tay giữ vô lăng, một tay để bên cửa xe xoa xoa cằm:

"Hóa ra là sự cố. Vậy thì Hoắc Tổng có thể thuật lại lý do gặp sự cố này cho tôi mở mang tầm mắt?"

"Lười kể." - Hoắc Tư Vĩ quay mặt ra hướng cửa nhìn xa xăm

Được một lúc sau thì Hoắc Tur Vĩ lên tiếng: " Cậu nghĩ xem làm thế nào để tôi đá tên Vương Khải Phong kia đi đây? "

Thiên Quốc Tùng nhìn qua gương bản mặt khó coi của Hoắc Tur Vĩ thì cười phì: " Cậu thì thiếu cách bi ỏi?"

"Này, cậu nghĩ con người tôi toàn dùng mấy chiêu trò bi ỏi đấy hả? "

"Gần vậy! "

"Cậu..." - Hoắc Tur Vĩ đen mặt

Thiên Quốc Tùng nhìn mà muốn trêu thêm " Được rồi, cậu biết nấu ăn đúng không? "

"Sao lại nấu ăn? Tôi đang muốn đá tên kia đi, ý cậu là nấu cho hán một bữa ngon rồi bảo hán rút lui? " - Hoắc Tur Vĩ đưa bộ mặt nghi ngờ kèm khó hiểu hướng về Quốc Tùng

Quốc Tùng muốn lao vào cột điện chết quách mắt: "Này Hoắc Tổng anh có phải là rất thiếu ỉt không? Suy nghĩ người lớn tí đi!!! "

"Ý cậu là sao? " - Sức chịu đựng có hạn

"Cậu phải dậy sớm làm bữa trưa cho cô ấy, đến đón cô ấy đi làm rồi đưa hộp cơm tình yêu kiểu gì cũng chết mê chết mệt cậu. Yên tâm, gì chứ thứ nhanh nhất để tiếp cận phái nữ là cái bao tử." - Thiên Quốc Tùng nói chắc như đinh đóng cột

"Làm bữa trưa? Cũng được. Nhưng tôi không biết nấu ăn."

" Tôi nhớ không nhầm năm 12 tuổi tôi bị ốm ba má tôi bên Singapore giúp việc thì vừa hay xin về quê, cậu chăm tôi cả tuần mà."

"Cậu còn nhớ thiếu một vài chi tiết nhỏ. " - Hoắc Tur Vĩ cười chừ

"Thiếu? "

"Hôm đầu tôi nấu cháo cho cậu ăn...rồi cậu phải nhập viện rửa ruột! Mấy ngày sau đồ tôi mang đến viện đều là đồ mua ngoài tiệm " - Hoắc Tur Vĩ gãi đầu cười khả ái

"Sao tôi lại không nhớ gì nhỉ? Haizz...trước đây tôi luôn cảm kích cậu bây giờ sự thật quá phũ phàng.." - Thiên Quốc Tùng chẹp miệng lắc đầu

"Đi lối rồi!" - Hoắc Tur Vĩ nhau mày

"Hả ờ..." - Thiên Quốc Tùng nhìn lại rồi lùi một chút dừng trước CY

Hoắc Tur Vĩ không nói không rằng mà thân nhiên mở cửa bước xuống đi thẳng lên. Thiên Quốc Tùng thấy vậy liền ngó đầu ra gọi lớn: "Này, cậu chưa cảm ơn người quân sư này mà đã đi rồi à? " - cười khả khả

Hoắc Tur Vĩ không quay đầu chỉ đưa tay lên hất hất ý đuổi đi

Thiên Quốc Tùng cười lắc đầu rồi phi xe đi

.....

Sau khi tắm rửa thơm tho Tiểu Minh diện bộ đồ thể thao năng động kèm đôi bitishutter màu cam nổi bật trông bảnh trai lắm..

"Mama chúng ta đi thôi." - Minh Minh đứng ngoài hỏi

Tiểu Hà diện chiếc váy voan xòe trắng đơn giản tóc xoắn ngang lưng bước từ trong phòng ra: "Từ từ nào, sao con nóng vội vậy? " - Tiểu Hà laik gần Minh Minh cười rồi lại gần tủ giày lấy một đôi cao gót trắng đính hạt nhỏ lấp lánh, tiện tay lấy chiếc túi xách nhỏ trên tay Tiểu Minh

"Xong rồi đi thôi, nãy mama có mời mẹ của Ruby đi ăn rồi."

"Yeah, mama tuyệt nhất! " - Minh Minh nhảy cẫng lên rồi chạy vù ra ngoài

Hai mẹ con đến nơi đã thấy Phùng Lan và Ruby đang chọn món rồi. Tiểu Hà tươi cười lại gần: "Xin lỗi do kẹt xe quá nên tôi đến hơi trễ, để hai mẹ con chị đợi lâu rồi."

Minh Minh "bẽn lẽn" ló ra từ sau mẹ khoanh tay cúi chào: "Con chào bác ạ." - không quên liếc cô bé mặc váy công chúa hồng, mái tóc bện gọn điểm bằng bông hoa nhỏ sát vành tai. Minh Minh đưa tay lên vẫy chào Ruby

Vốn là cô bé hoạt bát Ruby cười tươi đáp lại: "Con chào cô ạ, mình chào cậu."

"Được rồi, hai mẹ con ngồi đi." - Phùng Lan cười rồi đưa tay về hướng đối diện mời

Tiểu Hà gật đầu rồi ngồi xuống. Minh Minh mặt đã đỏ ửng nhẹ nhàng ngồi lên ghế, hơi chút lại liếc Ruby...

Con trai tui nhát gái quá!!!

Mọi người đang nói chuyện vui về thì chiếc váy của Ruby bị dính nước sốt: "Váy con dơ rồi, mẹ con muốn vào nhà vệ sinh."

Phùng Lan cười gật đầu định đứng lên thì Tiểu Minh cản lại:

"Bác cứ để con, con sẽ đi theo bảo vệ bạn. " - Tiểu Minh vỗ ngực chắc giọng nói

Phùng Lan nhìn Tiểu Hà, Tiểu Hà cười rồi gật đầu tin tưởng Phùng Lan cũng gật đầu đồng ý thế là hai đứa trẻ cùng nhau ra nhà vệ sinh

"Ruby cậu vào đó đi, mình sẽ ở ngoài canh. Nếu có chuyện gì bất trắc, cứ gọi anh hùng Minh Minh mình sẽ có mặt." - Tiểu Minh mặt nghiêm nghị

"Được, cậu ở ngoài đợi mình nha." - Nói rồi Ruby đi vào trong

Tiểu Minh đứng ngó nghiêng xung quanh, khoanh tay nghiêm mật quan sát hiện tượng, một tiếng "A!! " phát ra từ nhà vệ sinh nữ, Minh Minh lo sợ chạy vào: "Ruby cậu đâu rồi? Cậu có sao không?" - Minh Minh lo lắng

"O, cậu bé đáng yêu này ở đâu ra vậy? "

"Bé cưng bé đi lạc mẹ sao? "

"Cục bột nhỏ con bao nhiêu tuổi rồi? "

Hóa ra là một cô bị trượt té, Minh Minh vừa chạy vào là mấy cô xung quanh xúm lại nựng má, véo mũi, thom má, vỗ mông... Toàn mấy trò biến thái không

Ruby vừa lau xong áo bước ra thì thấy Minh Minh bờ phờ, đầu tóc rối bời, mặt toàn những vết son đỏ hồng cam đủ cả....: "Ủa Minh cậu bị sao vậy? "

"Mình không sao, cậu xong chưa? Chúng ta mau rời khỏi chốn địa ngục này mau..." - Tiểu Minh day day mặt tẩy mấy vết son trên mặt

"Mình ban nãy mình nghe hình như có ai gọi tên mình?" - Vừa đi Ruby vừa hỏi

Minh Minh thần thờ, mắt lơ đãng lắc đầu: "Chắc cậu nghe nhầm rồi."

Hai đứa trẻ cùng trở lại chỗ mama ngồi, bốn người nói chuyện ăn uống xong thì về nhà.

Về nhà cũng đã 8 giờ tròn, còn 2 tiếng nữa là Alan bay, Tiểu Hà cũng đã nói với Minh Minh, thằng nhóc về nhà cái là lăn ra ngủ để lát có thể dậy tiễn chú Alan. Còn Tiểu Hà thì về phòng tắm rồi ra làm việc lúc sáng do tên Hoắc biến thái bắt cô đi giữa lúc ăn trưa vẫn chưa làm xong.

.....

Hoắc Tư Vĩ làm việc ở CY cũng nhận được tin từ thư ký Lâm là Alan đêm nay sẽ bay nên sắp xếp công việc xong sớm hơn rồi gọi điện cho Tiểu Hà

"Alo, anh gọi tôi có chuyện gì?" - Tiểu Hà trả lời

"Cứ có chuyện mới được gọi cho vợ à?" - Hoắc Tư Vĩ không chần chừ mà đáp lại

"Không có chuyện gì thì tôi cúp máy."

Tiểu Hà đang định tắt máy thì Hoắc Tư Vĩ kêu lại

"Khoan đã, lát tôi đến đón em. "

"Làm gì?" - Tiểu Hà chán nản thả điện thoại xuống bàn mở loa ngoài, tay vẫn bấm bàn phím laptop

"Lát em sẽ biết! "

Cùng lúc đó một tin nhắn gửi đến Tiểu Hà: Hà Hà cậu lên bảng tin báo hôm nay đi, cậu lên trang bìa luôn kìa.

Tiểu Hà ghé nhìn đọc tin nhắn, tròn mắt: "Rồi rồi, tôi có việc cúp máy trước." - Không để Hoắc Tư Vĩ nói thêm lời nào Tiểu Hà liền cúp máy luôn

Không chần chừ Tiểu Hà lên ngay trang báo hàng ngày, caption khiến cô ngà ngửa: Chủ tịch CY Hoắc Tư Vĩ đưa bạn gái vào khách sạn Trung Phan.

Kèm theo tấm ảnh cô bị anh vác đi vào khách sạn

"Chết tôi rồi..."

Tiểu Hà đập đầu xuống gối nước mắt ngấn dài, thoát ra gọi cho Hoắc Tư Vĩ:

"Vợ nhớ anh hả? " - bên kia vô sỉ cười ngạo nghễ

Tiểu Hà bất lực cúi đầu, than thở: "Anh đọc báo chưa? "

"Anh còn không có thời gian ngắm em khỏa thân thì làm gì có thời gian xem mấy tin nhảm nhí."

.....

Ồ anh nhà rất TỰ TRỌNG!!!

Ngooc

Bạn đang đọc truyện *Ông Bó Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Hoắc Tư Vĩ không ngần ngại buông câu khiến Tiểu Hà muốn độn thổ: "Mau xem ngay cho tôi. Trang bìa!"

Nghe Tiểu Hà nói xong Hoắc Tư Vĩ gạt gù rồi mở laptop lên xem, đọc caption anh thoáng nở nụ cười ma mị: "Ồ! "

"Ồ? Anh đùa đấy hả? Mau xử lý đồng tin này đi. " - Tiểu Hà tức giận

"Vợ yêu là muốn anh cho người làm chúng gỡ xuống hay là muốn nó nổi hơn? " - Hoắc Tư Vĩ cười sáng khoái thỏa sức trêu đùa cô

Tiểu Hà ngay lúc này đây muốn một phát cắn nát anh cho thỏa giận: "Tất nhiên là gỡ rồi."

Hoắc Tư Vĩ vẫn cứ không tha: "Nếu anh không làm vậy thì sao? "

"Hoắc Tư Vĩ dốt cuộc anh muốn thế nào? " - Tiểu Hà hét lên

May mà nhà có cách âm không thì Minh Minh lại tỉnh giấc vài lần...

"Tất nhiên là muốn em về nhà rồi! " - Hoắc Tư Vĩ cười nửa miệng

"Đừng hòng! " - Nói rồi Tiểu Hà cúp máy

Hoắc Tư Vĩ bên kia bị cắt ngang lần hai thì không chút giận giữ lại còn cười rất mãn nguyện, xem tiếp đoạn video được con chip lưu lại: "Mấy ngày không nhòm mà vợ yêu đã gây như vậy rồi. Sau này chắc anh phải tắm rửa cho vợ nhiều hơn." - Cứ vậy Hoắc Tư Vĩ thỏa mắt trước cảnh xuân đầy đặn

Tiểu Hà cúp máy xong thì tức giận, cô không muốn nhờ Alan vì Alan cũng sắp bay hơn nữa cô biết Alan có tình cảm với mình về chuyện này e là không tiện.

Ngồi đây vô bút óc một lúc thì Tiểu Hà nhận được một cuộc gọi từ papa đại nhân - Chu Tiêu Phú

"Dạ, ba! " - Tiểu Hà chần chờ một lúc rồi cũng bắt máy gượng cười đáp

"Tiểu Hà con đang ở đâu? " - Chu Tiêu Phú hỏi, bên cạnh bà An Tuệ Mẫn (Mama đại nhân) cũng ngồi nghe

"Dạ, con đang con đang làm bữa sáng. Hôm nay con làm ca chiều nên ngủ nướng một lúc.hi hi " - Tiểu Hà cười trong lo sợ

"Vậy à? Bao giờ con về? " - Chu Tiêu Phú gặng hỏi

"Dạ chắc tháng sau ạ, ba má yên tâm con sẽ về sớm với hai người. Chết rồi trứng răn của con...con tắt máy trước nha..."

Đang định tắt máy thì bà Chu nói: " Con có quan hệ gì với người tên Hoắc Tư Vĩ? "

Tiểu Hà thoáng giật mình, đỏ mặt hỏi: "Dạ...dạ đâu có...con có quen ai tên như vậy đâu...cái tên gì mà kêu...không có con làm gì có bạn như thế mà..."

"Ta chỉ hỏi có quan hệ gì thôi sao con trả lời nhiều vậy?" - ông bà Chu có vẻ nghi ngờ

"Dạ không có, con tưởng ba má nghĩ con với anh ta có gì nên con mớ..."

"Được rồi, con ăn sáng đi..." - bà Chu nhìn ông Chu rồi trả lời

Tiểu Hà thoát nạn thì thở phào nhẹ nhõm định chào câu cuối thì Tiểu Minh mở cửa chạy vào nói lớn: "Mama, bây giờ là mấy giờ rồi? Con hẹn với ông bố Hoắc và chú Alan mà quên mất."

"Ai đó Tiểu Hà? Con có con từ bao giờ vậy hả?" - Bà Chu nói lớn

"Chu Tiểu Hà, ngày mai con về nhà ngay nếu không ta không có đưa con như con..." - ông Chu tức giận rồi cúp máy

Tiểu Hà khóc ròng nhìn con trai mà đập đầu xuống gối "tự vẫn"

"Mama nói chuyện với ai vậy? Sao người ta lại mắng mama. Mama yên tâm con sẽ đến đâu không trượt phát nào, dám quát mama đại nhân..." - Tiểu Minh nhìn điện thoại Tiểu Hà rồi mặt vênh lên, tay chống hông bĩu môi

"Huuuuu nhà người giết mama rồi..." - Tiểu Hà nước mắt ngấn dài kêu than

Minh Minh không hiểu chuyện gì xảy ra rồi ngồi bên cạnh mama an ủi: "Mama sao vậy? Có phải ông bố Hoắc kia bắt nạt mama? Mama yên tâm con sẽ không để mama thiệt thòi. Mai con sẽ đòi trợ cấp, nhiều con mới cho rước mama về..." - Minh Minh gạt gù, khoanh tay trước ngực

Tiểu Hà chỉ biết thút thít, nằm vật ra giường. Minh Minh bất lực đành chạy về phòng lấy iPad rồi chạy lại phòng Tiểu Hà: "May quá mới có 9 giờ 15."

Thằng bé ngồi lên giường Tiểu Hà mặc kệ cô khóc lóc thảm thương, nó cho chân vào trong chăn ấm, mở iPad lên rồi vào Zalo nhắn tin cho hai ông chú:

"Hello hai ông chú biến thái!"

"Tiểu Minh Minh con trẻ giờ rồi nha!" - Hoắc Tư Vĩ nhắn lại

"Vẫn đúng giờ. Mà chú Alan đâu rồi?"

Hoắc Tư Vĩ thả icon khó chịu, nhắn mặt: "Con thích tên Vương Khải Phong đó lắm hả?" - Hoắc Tư Vĩ nhắn

"Tất nhiên, chú Alan rất tốt với con, còn rất tốt với mama nữa..." - Minh Minh thả icon vênh mặt

"Chú Hoắc không tốt với con sao?" - Hoắc Tư Vĩ thả icon hỏi chấm

"Cũng tốt nhưng không bằng chú Alan đâu..." - Minh Minh thả icon lè lưỡi

Hoắc Tư Vĩ bên kia đen mặt: "Con trai ta dám nói ta không bằng tên kia. Sau này ta sẽ xử lý con sau, bây giờ ta phải bắt mama con về trước đã."

"Vậy Minh Minh hôm nay hẹn hai chú có chuyện gì?"

"Hai chú giúp con tán đồ em hàng xóm!" - Minh Minh thả icon ngượng ngùng

"Đơn giản..." - Hoắc Tư Vĩ trả lời

"Vậy chú chỉ con đi..." - Minh Minh hào hứng, cười tủm tỉm, Tiểu Hà cũng đã ngừng than thở ngó sang con trai rồi nhìn vào màn hình iPad đọc tin nhắn mới từ Hoắc Tư Vĩ:

"Ngày mai con đến nhà bạn ý đặt một bó hoa trước nhà rồi nhắn chuông xong trốn đi..."

Tiểu Hà và Tiểu Minh đọc xong cũng gạt gù tán thưởng

"Ngày thứ hai con đặt một con gấu bông to trước cửa rồi lại nhắn chuông trốn đi..."

Hai mẹ con cứ gạt gù nhìn nhau cười

"Ngày thứ ba con đặt một hộp socola trước cửa rồi trốn đi..."

Tiểu Hà đồng ý với cách tán gái này: "Mama đồng ý, con có thể làm được!"

Minh Minh được sự ủng hộ của mama thì tít mắt cười: "Dạ..."

Tin nhắn mới hai mẹ con lại chăm chú vào màn hình:

"Ngày thứ tư này, đây mới là ngày quan trọng. Lần này con không trốn nữa, cứ bám chuồng rồi đứng trước cửa dang hai tay ra khi nào bạn gái đó mở cửa ra thì con tụt quần xuống nói: Minh tặng cậu đủ thứ rồi bây giờ con mỗi thằng em bé nhỏ của mình. Minh trao nốt cho cậu!"

"Cách này kiểu gì cũng thành công! "

Hoắc Tư Vĩ nhắn xong ngồi cười tủm tỉm

Tiểu Hà đọc xong tin nhắn thì đen mặt gọi cho Hoắc Tư Vĩ quát xối xả: "Này anh đừng có mà dạy bậy bạ cho trẻ con. Anh nghĩ ai cũng biến thái như anh hả? "

"Vợ yêu anh có làm gì đâu? " - Hoắc Tư Vĩ tỏ vẻ vô tội

"Không làm gì, anh tự kiểm điểm xem bản thân làm gì. Đồ vô liêm sỉ!" - Nói rồi Tiểu Hà tắt máy

Ngay lúc đó có tiếng chuông cửa, Tiểu Hà hạ hỏa rồi ra mở cửa: "Ai đó? "

"Vợ yêu! " - Hoắc Tư Vĩ cười khả ái nhìn Tiểu Hà

Thấy Hoắc Tư Vĩ Tiểu Hà liền đóng cửa thì bị anh giữ lại: "Vợ yêu không định mời anh vào nhà uống nước? " - Cười thân thiện

"Nhà hết nước! " - Tiểu Hà định đóng lần hai nhưng lại bị chặn: "Vậy thì anh vào nhà ăn trái cây cũng được. Trái cây cũng bổ sung nước! " - nói rồi Hoắc Tư Vĩ không ngần ngại bước vào

"Mama ai mà vô ý thức đến vào giờ này vậy? " - Tiểu Minh từ trong phòng bước ra miệng không ngừng lầu bầu

"Là ta đây con trai cưng. " - Hoắc Tư Vĩ cười tươi nhìn Tiểu Minh nhưng nhận lại là ánh mắt khinh khỉnh từ thằng oắt: "Chú Hoắc định đến bám váy mama con hay ăn trực nữa vậy? " - Không quên lè lưỡi trêu người

Hoắc Tư Vĩ tức giận nhưng vẫn phải kìm nén: "Vậy con muốn chú đến đây làm gì? "

"Chú đến làm osin cho nhà con chắc cũng không vấn đề gì đâu ha! " - Minh Minh tít mắt cười

Tiểu Hà nhìn hai người đầu đá nhau mà không ngừng cười: "Hai người các người có muốn ra đường không hả? "

"Không ạ/ Ồ với vợ yêu ra đường làm gì cho lạnh! " - cả hai đáp

Tiểu Hà bắt lực...

"Hai mẹ con chuẩn bị đi, anh đưa hai người đến sân bay."

Tiểu Hà và Minh Minh có chút bất ngờ nhưng rồi vẫn vào thay đồ. Cả ba cùng đến sân bay thì cũng là 9 giờ 40 phút, Alan đang ngồi chờ hai mẹ con đến

"Alan" - Tiểu Hà vỗ tay gọi

Alan cười đi lại, thấy Hoắc Tư Vĩ Alan có vẻ bất ngờ: "Sao anh lại ở đây? "

"Canh xem anh có làm gì vợ tôi không?" - Hoắc Tư Vĩ tay đút túi quần ánh mắt đùa cợt

"Nếu có thì sao? " - Alan cười

"Tôi không ngại đưa anh lên trang đầu tin ngày mai về vụ máy bay "Chết máy giữa trời" " - Hoắc Tư Vĩ cười nửa miệng

"Thôi nào, hai chú muốn đầu đá thì vào Wc nữ." - Minh Minh chẹp miệng

"Tại sao? " - Cả hai đồng thanh

"Vì hai chú chắc chắn không phải giống đực! " - Minh Minh tít mắt cười, lè lưỡi trêu

Hai ông bị chọc quê đành thôi.

Nói chuyện vài câu thì Alan cũng tạm biệt mọi người đi ra tàu bay. Hoắc Tư Vĩ sau khi đưa hai mẹ con Tiểu Hà về thì cũng trở về nhà làm việc...

.....

"Alo Di Lộ hôm nay mình không đến công ty được, cậu thay mình đi xã giao với trưởng phòng Hà được không? "

"Tiểu công chúa, hôm nay Chủ nhật mà..." - Dĩ Lộ ngập dài

"Đi mà Lộ Lộ, Lộ cô nương... Hôm nay mình phải về nhà, giúp mình đi mà." - Tiểu Hà nài nỉ

Dĩ Lộ bất đắc dĩ đành gật đầu đồng ý: "Được rồi, lịch mấy giờ? "

"Lịch hẹn là 8 giờ tại quán rượu Mai Phương phòng 27"

"Được."

Tắt máy Tiểu Hà ra ngoài dọn dẹp nhà cửa rồi chuẩn bị bữa sáng

Dĩ Lộ lúc này mới rời khỏi cái giường đáng yêu lè lết vào nhà tắm đánh răng, xuống nhà thì đã có vú nuôi làm bữa sáng. Ăn xong cô lên thay đồ rồi bắt taxi đến điểm hẹn.

"Xin chào quý khách, quý khách cần gì?" - Cô nhân viên cúi đầu chào hỏi

"Xin chào, tôi là nhân viên của công ty NK, tôi có hẹn với khách hàng ở đây phòng 27"

"Dạ cô là cô Chu? "

"À đúng rồi." - Dĩ Lộ gật đầu

"Vâng mời cô đi thang rẽ phải, phòng cuối cùng là phòng 27 VIP. "

"Được cảm ơn."

Dĩ Lộ theo chỉ dẫn của cô nhân viên đi thang đến phòng 27, mở cửa bước vào thì thấy một người đàn ông đang ngồi quay lưng lại

"Xin chào, tôi là nhân viên của NK, tôi có hẹn với bên anh để bàn..."

Chưa nói xong thì người đàn ông quay lại:

"Sao lại là anh/cô? " - Cả hai đồng thanh

"Tiểu Hà đâu? / Khách hàng của tôi đâu? " - Cả hai nhìn nhau

Sau một hồi trả lời câu hỏi thì Dĩ Lộ và Hoắc Tư Vĩ đều hiểu mọi chuyện:

"Bây giờ cô đi đâu? " - Thấy Dĩ Lộ quay lưng đi Hoắc Tư Vĩ hỏi

"Đi về chứ đi đâu? " - Dĩ Lộ có chút tức giận

Dĩ Lộ mở cửa ra ngoài, Lúc này điện thoại Hoắc Tư Vĩ reo lên: "Alo! "

"Sao rồi? "

"Sao chẳng con khi, Tiểu Hà không đến Dĩ Lộ đến thay cô ấy."

"Dĩ lộ? "

"Ừ! "

"Cô ấy đâu? "

"Đi rồi? "

"Lâu chưa? "

"Vừa xong! "

Vừa trả lời thì đầu dây bên kia tắt khiến Hoắc Tư Vĩ đen mặt thả điện thoại xuống ghế sofa rồi mở chai rượu lên uống một hớp nửa chai

Hỏi dồn dập xong thì tắt?!!!!

~Khổ ghê!!!

_Nguyễn Ngọc _

Bạn đang đọc truyện *Ông Bó Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Thiên Quốc Tùng dập máy lao xuống như tên lấy xe đi

Dĩ Lộ đi ra khỏi quán rượu vừa đi bộ vừa chửi rủa: "Mấy tên khùng mà! Muốn gặp thì hẹn nhau luôn đi, phá giấc ngủ của bà. Tiểu Hà cậu phải bồi thường tổn thất cho mình! "

"Mà cũng lạ, hai người này sao không gặp nhau nói chuyện rõ ràng luôn đi cứ mập mờ. Chắc Dĩ Lộ này phải đích thân ra tay mới gao nấu thành com được."

Đang vùng vằng chân quơ lung tung thì một chiếc xe mui trần từ phía sau chậm chậm đi song song, theo quán tính Dĩ Lộ quay sang nhìn thì đập ngay vào mặt "Quý ông lịch lãm!":

"Thiên Tổng?"

Thiên Quốc Tùng dừng xe, tay chống lên cửa bỏ kính mắt xuống, nháy mắt:

"Còn ai ngoài tôi! "

"Cuối tuần Thiên Tổng cũng có nhã hứng dắt chó đi dạo nhỉ? " - Dĩ Lộ nhìn một lượt chiếc xe, cười khả ái rồi quay gót bước đi

Thiên Quốc Tùng nghe xong muốn đập đầu xuống vô lăng luôn: Chó???

Thấy Dĩ Lộ quay đi Thiên Quốc Tùng nhanh chóng phi xe lên: "Em đang rảnh sao? Hay là giúp tôi một chuyện được không? "

"Xin lỗi tôi đang rất không rảnh! " - Dĩ Lộ không dừng lại, vẫn cứ đi thẳng

Tất nhiên người "mặt mỏng" như Quốc Tùng cũng gọi là hiếm:

"Thật ra thì tôi có một người anh em đang rất buồn, anh ấy vừa bị vợ đá thẳng ra đường ở nên tôi muốn em tư vấn giúp anh ấy với vợ anh ấy bình yên trở lại." - Thiên Quốc Tùng vẫn lái xe đi song song Dĩ Lộ, thờ dài kể khổ

(" Ất xì...! Mé thằng nào nhắc mình?" - Hoắc Tư Vĩ vẫn ngồi trong quán vuốt cằm suy nghĩ kế hoạch B thì liên tục hắt hơi)

Dĩ Lộ nghe đoạn nhếch miệng cười dừng lại quay sang nhìn Thiên Quốc Tùng: "Ồ vậy hả? Bạn của anh cũng tội nghiệp quá ha."

"Vậy em giúp tôi chứ? " - Thiên Quốc Tùng ánh lên tia hy vọng

Dĩ Lộ nghĩ ngợi: "Thiên Tổng có thể lấy một lý do hợp lý hơn không? Tôi nghĩ Hoắc Tổng cũng không đến nỗi tương lai bị vợ đuổi ra khỏi nhà đâu! Trí tưởng tượng của anh hơi phong phú rồi! "

Thiên Quốc Tùng bị Dĩ Lộ nhìn trúng vẫn cười khả khả: "Muốn tìm lý do mời em đi chơi cũng khó vậy sao? "

"Đơn giản lắm, tôi là người thần thần! " - Nói rồi Dĩ Lộ mở cửa xe ngồi vào trong

Thiên Quốc Tùng thấy Dĩ Lộ yên vị trên xe thì cười, đưa tay khép lại lên cao: "Tuần lệnh! "

Dĩ Lộ nhìn động tác của Quốc Tùng thì phì cười: "Tôi không muốn lên trang bìa hôm nay đâu! "

....

Tại nhà họ Chu, ông bà Chu đang ngồi bắt đơi hai mẹ con Tiểu Hà về ngoài phòng khách

Tiểu Hà với con trai cũng vừa đến cổng lớn, Tiểu Hà giữ con lại dặn: "Lát nữa gặp ai cũng phải chào, bảo phải dạ vâng nghe chưa. Mà nhớ giúp mama

lấy lòng ông bà ngoại?"

"Vậy thì mama phải cho con dùng Ipad." - Minh Minh bĩu môi, tay chống hông quay ngoắt mặt làm giá

"Không được, ông chú Hoắc dạy con mấy cái vớ vẩn. Mama không đồng ý." - Tiểu Hà nghiêm nghị

"Vậy thì thôi... Con đi về!" - Tiểu Minh bĩu môi, hai tay giữ lấy dây yếm bò quay lưng bước đi

"Được rồi được rồi, về nhà mama sẽ cho con chơi. " - Tiểu Hà bắt lặc, tay vỗ vỗ trán gật đầu đồng ý

"Dạ được ạ. Mama là Nhất! " - Minh Minh cười tít mắt ôm chân mama

Di quán gia nghe tiếng trẻ con liền đi ra, thấy hai mẹ con Tiểu Hà thì vui mừng: "Tiểu Hà con về rồi đó à. Ông Chu bà Chu Tiểu Hà về rồi. " - Di quán gia cười phúc hậu đón lấy hai vali của hai người

Tiểu Minh được mama dặn dò tất nhiên khoanh tay cúi đầu chào lớn: "Con chào bà ạ! "

"Ồi thằng bé dễ thương quá. " - Di quán gia được Tiểu Minh chào thì cười xoa đầu, dặt tay nó vào trong: "Được rồi hai mẹ con vào đi."

Ông bà Chu nghe tiếng gọi từ cổng liền đi ra, đến sân nhà thì Tiểu Hà nhanh chân bước đến ôm bà Chu thút thít: "Ba má."

"Con ngoan." - Bà Chu xoa đầu vỗ về

Ông Chu hướng mắt nhìn đứa nhỏ kháu khỉnh phía dưới, chưa kịp nói gì thằng nhóc đã khoanh tay cúi chào:

"Con chào ông bà ngoại ạ! "

Bà Chu thấy thằng bé ngoan ngoãn liền đến ôm, thơm má: "Cháu của bà ngoan quá"

Di quán gia đã mang vali của hai mẹ con vào trong rồi gọi mọi người vào: "Được rồi, mọi người vào nhà nói chuyện."

Tất cả vào nhà, bà Chu rất thích đứa nhỏ này nên luôn ôm nó trong lòng

"Bà thả thằng bé xuống, nó muốn ra rồi." - Ông Chu lãnh đạm nói

Bà Chu tất nhiên không bỏ Tiểu Minh ra: "Ông này, làm thằng bé sợ. Cháu ngoan của bà, cháu ăn táo đi, hay ăn nho này." - Bà Chu dùng đĩa lấy táo, nho cho Minh Minh

Bà lấy miếng nào là Minh Minh ăn hết khiến cả bà và Tiểu Hà đều rất hài lòng riêng chỉ có Ông Chu vẫn một sắc mặt từ đầu đến cuối:

"Dì bế thằng bé lên trên phòng chơi trước." - Ông Chu quay sang nói với di quán gia đang đứng bên cạnh

Di quán gia gật đầu rồi lại nắm tay Minh Minh: "Con ngoan, theo bà lên phòng chơi nha."

Minh Minh ngoan ngoãn tròn khoi người bà Chu: "Dạ."

Sau khi di quán gia đưa Minh Minh lên phòng ông Chu mới nói tiếp: "Con có gì muốn nói?" - Ông nghiêm nghị nhìn Tiểu Hà

Tiểu Hà có chút lo lắng: "Con...là do con sai! "

"Sai chỗ nào? "

"Con..."

Thấy Tiểu Hà có chút bối rối bà Chu lên tiếng: "Được rồi, con vừa về ông đừng có dọa con bé."

"Vậy còn tin trên báo? " - Ông Chu đặt mạnh tờ báo lên bàn

Dù đã được Hoắc Tư Vi xử lý nhưng không may rằng nhà họ Chu nắm bắt tin tức không hề chậm trễ.

"Là...là... thật ạ! Nhưng con đảm bảo hôm ý con và anh ta không làm chuyện gì, con và anh ta chỉ nói rõ mọi chuyện thôi. Con xin đảm bảo! " - Tiểu Hà mau chóng giải thích

"Vậy con và cậu ta quyết định thế nào? " - Ông Chu hạ giọng

"Con và anh ta sẽ không có bất cứ mối quan hệ nào cả. Anh ta, anh ta cũng đã có vợ rồi, họ có con rồi. Chính mắt con nhìn thấy hai người họ trong quán cafe."

"Thằng bé? "

"Tiểu Minh sẽ do con nuôi, thằng bé cũng mang họ Chu chứ không liên quan gì đến nhà họ Hoắc. "- Tiểu Hà có chút rung rung

"Được rồi, con lên phòng trước đi. "

Thấy ông Chu không còn nói gì nữa bà Chu mới nhẹ nhàng đến gần vỗ vai Tiểu Hà

"con xin phép." - Tiểu Hà gật đầu rồi đi lên phòng

Bên dưới hai ông bà Chu chỉ biết nhìn nhau thở dài: "Ông đừng làm khó con bé."

"Tôi là một Hiệu trưởng mà dạy con, để nó chưa chồng đã có con như vậy, bà, nghĩ xem sau này người ta còn ai dám giao con của họ cho tôi dạy dỗ."

"Thôi ông để con bé bình tĩnh đã."

"Ừ."

"Mà ông cũng đừng để bộ mặt khó tính đó trước Tiểu Minh. Thằng bé còn nhỏ, trẻ con vô tội. "

"....."

Trước khi vào phòng Tiểu Hà vỗ vỗ mặt để cho bản thân tươi tỉnh nhất có thể: "Minh Minh của mama có quậy đi quán gia không vậy?" - Tiểu Hà mở cửa bước vào cười tươi

Tiểu Minh nhìn khoe mắt có chút đỏ của mama liền biết chuyện nhưng vẫn bĩu môi: "Hừ, mama đừng có khinh thường Minh Minh nha." - Thằng bé đưa tay dụi mũi mình

Di quán gia cũng cười xoa đầu thằng nhóc: "Đúng rồi, Minh Minh của bà rất ngoan. Nhìn này thằng bé còn rất thông minh biết xếp rất nhiều hình thù ngộ nghĩnh."

Di quán gia chỉ vào những con vật đáng yêu được Tiểu Minh xếp bằng mô hình được bà Chu chuẩn bị sẵn cho thằng bé

"Minh Minh giỏi quá ta. Lát nữa mama sẽ dẫn Minh Minh đi chơi để thưởng nha."

"Dạ được ạ." - Tiểu Minh vui mừng nhảy cẫng lên

Tiểu Hà nhìn Tiểu Minh vui cũng vui lây

Reng reng reng- Tiếng chuông điện thoại của Tiểu Hà

"Minh Minh chơi ngoan với bà nha, mama nghe điện thoại lát sẽ vào chơi với Minh Minh."

"Dạ."

Nói rồi Tiểu Hà ra ban công nghe điện thoại:

"Alo. Anh gọi tôi có việc gì? "

"Xin chào, tôi là nhân viên của quán rượu Mai Phương. Chủ điện thoại này đã uống say, tôi thấy số của cô nên phiền cô đến đưa anh ấy về."

"Được rồi, anh gửi số phòng cho tôi tôi đến luôn."

"Vâng."

Cúp máy Tiểu Hà vội đi vào trong lấy áo khoác được di quán gia đặt trên giường, với lấy túi xách: "Tiểu Minh con ở đây chơi ngoan, mama ra ngoài có chút việc lát mama về sẽ dẫn con đi chơi."

"Dạ." - Tiểu Minh gật đầu

Tiểu Hà mở cửa đi ra thì gặp bà Chu bung bánh và sữa vừa được người làm làm xong: "Con lại đi đâu? Vừa về ăn gì đã rồi đi."

"Con, Hoắc Tư Vĩ anh ta uống say, nhân viên quán rượu vừa gọi cho con. " - Tiểu Hà nói vội

"Sao lại gọi cho con? Vợ cậu ta đâu? "

Tiểu Minh: Ông ngoại hình như không thích con thì phải....!!

Cảm ơn mọi người đã theo dõi Ngooc suốt thời gian qua ≡

_ Ngooc _

Bạn đang đọc truyện *Ông Bố Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Tiểu Hà nghe đến đây mới chợt nhận ra điều kỳ lạ nhưng vẫn giải thích cho bà Chu: "Chắc là nhân viên gọi cho cô ấy không được, lại thấy số con nên gọi "

"Ừ, vậy con đi đi. À mà...dù gì cậu ta cũng đã có vợ con rồi, con cũng liên lạc với cậu ta ít lại. Tránh gẫu rắc rối cho bản thân."

"Vâng. Con cảm ơn mẹ. Con đi đây." - Tiểu Hà gật đầu rồi nhanh chóng đi ra bắt taxi

Ông Chu nhìn con gái chỉ biết lắc đầu thờ dãi

Đến nơi Tiểu Hà được nhân viên dẫn lên một phòng VIP khác

Tiểu Hà vừa mở cửa bước vào thì bên trong một cánh tay kéo cửa khóa lại. Theo quán tính Tiểu Hà quay lưng lại thì bị người đàn ông giữ chặt lấy eo, tay còn lại đặt lên cửa. Chưa kịp phản ứng gì thì bị đối phương hôn mãnh liệt cho đến khi không thở nổi nữa mới buông:

"Tên khốn kiếp, làm gì bà vậy?" - Tiểu Hà thở hổn hển quát lên

"Sao em không đến?" - Đối phương nhếch miệng cười

"Đến?"

"Phòng 27 quán rượu Mai Phuong." - Đối phương lãnh đạm nói

"Là anh? May mà tôi không đến." - Tiểu Hà thoát khỏi vòng tay của Hoắc Tư Vĩ

"Chẳng phải em đã đến rồi sao?" - Hoắc Tư Vĩ không ngăn ngại vòng tay qua ôm lấy Tiểu Hà

Tiểu Hà chợt nhận mình bị lừa liền kéo tay Hoắc Tư Vĩ khỏi cơ thể mình: "Lại là anh giờ trò? Hoắc Tổng xin anh buông tha cho tôi."

"Buông tha? Đâu có dễ như vậy? Ít ra em cũng nên cùng tôi tạo thêm một tiểu quý nữa chứ?" - Hoắc Tư Vĩ cười gian

Tiểu Hà đen mặt, giờ tay lên thì bị Hoắc Tư Vĩ giữ lại:

"Hoắc Tổng xin anh tự trọng. Chẳng phải anh đã có vợ, có con rồi sao? Sao anh cứ mãi bám theo chúng tôi vậy? Tôi và anh đã không còn bất cứ quan hệ nào rồi, đừng kéo tôi vào vòng xoáy của trò chơi này nữa."

Tiểu Hà đôi mắt đỏ rực nhìn Hoắc Tư Vĩ đầy căm phẫn, gỡ bàn tay của mình ra quay lưng lại bước đi

Hoắc Tư Vĩ chưa hiểu chuyện gì liền giữ cô lại: "Có vợ? Có con?"

"Anh dám làm mà không dám nhận? Hay anh vẫn chứng nào tật nấy? Giống như năm đó anh vứt bỏ hai mẹ con tôi? Tôi không ngờ anh lại là loại người....."

Không để Tiểu Hà nói thêm Hoắc Tư Vĩ giữ lấy Tiểu Hà áp môi hôn ngẫu nhiên khiến cô không tài nào thở nổi. Sau vài phút nếm vị ngọt đôi môi hồng đào của Tiểu Hà thì Hoắc Tư Vĩ buông cô ra:

"Tôi không vứt bỏ mẹ con em, chỉ là lúc đó em còn quá nhỏ. Tôi sợ em sẽ hối hận."

Tiểu Hà òa lên khóc: "Điều tôi hối hận nhất chính là đêm đó cùng với anh!"

Hoắc Tư Vĩ đưa tay lau đi hàng nước mắt đang lăn chã rơi: "Em ghét tôi vậy sao?"

"Đúng tôi rất ghét anh. Ghét anh không giữ tôi lại. Ghét anh suốt 5 năm trời không tìm tôi. Ghét anh xuất hiện trong cuộc sống của tôi lần nữa. Tôi rất ghét anh!!! " - như đứa con nít Tiểu Hà cứ thế òa khóc

Hoắc Tư Vĩ nhìn mà đau, ôm cô vào lòng, cúi xuống hôn trán cô: "Xin lỗi, xin lỗi, anh sẽ không bao giờ làm em tổn thương nữa. Về nhà với anh được không? "

Tiểu Hà đưa tay lên giữ chặt lấy Hoắc Tư Vĩ, giữ thật chặt như sợ rằng anh sẽ đi mất.....

.....

"Tiểu Minh Minh ngoan của bà, bà mang bánh lên cho con này." - Bà Chu đặt đồ ăn lên bàn quay qua nựng má thằng bé

"Dạ." - Tiểu Minh ngừng chơi chạy lại bàn giờ tay định lấy bánh ăn thì ông Chu đi vào:

"Rửa tay trước khi ăn chứ? "

"Ông này làm thằng bé sợ. Tiểu Minh Minh vào trong rửa tay rồi ra đây ăn ha" - bà Chu đánh nhẹ ông Chu rồi quay qua tươi cười nhìn Minh Minh

"Dạ." - Minh Minh gật đầu rồi chạy vào nhà tắm rửa tay

Bà Chu thấy Minh Minh vào trong rồi mới kéo ông Chu lại nói nhỏ: "Ông này, làm thằng nhỏ sợ. Với trẻ con phải cung chiều. Mặt hầm hầm như ông tui nhỏ có chạy mất dép! "

Ông Chu hừ lạnh thay cho câu trả lời

"Con xong rồi ạ." - Minh Minh đi ra rồi nhìn lên ông Chu: "Con được ăn chưa ạ? "

Ông Chu nhìn xuống thằng bé, nở nụ cười có chút gượng gạo, tay nhẹ đặt lên đầu thằng bé, xoa xoa: "Được, con ăn đi."

Bà Chu và dì quản gia thấy động tác miễn cưỡng của ông Chu không chịu được mà phì cười thì bị ông Chu ném qua ánh mắt đầy sát khí

Minh Minh ăn ngon lành rồi lăn ra ngủ, dì quản gia cũng đã xuống lầu từ lâu

Ông Chu nhìn thằng bé thoáng mỉm cười rồi nhìn bà Chu: "Sao bây giờ Tiểu Hà vẫn chưa về? "

Bà Chu nhìn lên đồng hồ cũng đã hơn 11 giờ trưa: " Chắc chút nữa con nhỏ sẽ trở về thôi. "

Ông Chu không nói gì chỉ quay lưng về phòng

Bà Chu ngồi nhìn Tiểu Minh một lúc lâu thì cũng xuống lầu xem có gì phụ dì quản gia

Ông Chu trên phòng nhìn qua cửa kính thì thấy một chiếc xe hơi đang đỗ ngay trước cổng cũng ngờ ngợ phần nào

Trong xe

" Anh có muốn vào chào hỏi ba mẹ em một chút không? " - Tiểu Hà quay sang nhìn Hoắc Tư Vĩ

"Thôi để hôm khác, hôm nay anh uống hơi nhiều sợ là... Với cả nhìn bộ dạng này của anh còn ai dám giao con gái cưng cho anh! " - Hoắc Tư Vĩ nhìn xuống mình, rồi nhìn Tiểu Hà cười

Tiểu Hà hôn má Tư Vĩ rồi vẫy tay chào: "Vậy em vào trước đây. Bye! "

"Ừ." - Hoắc Tư Vĩ đưa tay lên

Sau khi thấy Tiểu Hà vào trong Hoắc Tư Vĩ mới lái xe đi

Tiểu Hà vừa bước vào nhà thì ông Chu cũng vừa hay xuống lầu: "Con đi đâu vậy? "

"Dạ, con đi gặp bạn một chút."

Bà Chu nghe tiếng Tiểu Hà thì vội bước ra: "Được rồi mau lên thay đồ xuống ăn cơm. Ta đói sắp ngất rồi đây! "

"Dạ." - Tiểu Hà gật đầu rồi lên lầu

Bữa cơm vẫn diễn ra rất bình thường thì Tiểu Hà có chút chần chừ: "Ba mẹ, con... "

"Con muốn nói đến ba của Tiểu Minh? "

"Ba..., anh ấy muốn đến thừa chuyện với ba mẹ."

"Cậu ta đã có gia đình rồi còn muốn đưa con về sao? " - Bà Chu vẻ mặt lo lắng

"Chuyện đó chỉ là hiểu lầm thôi ạ. Đó là em họ của anh ấy. Hôm đó cô ấy mới về nước nên anh ấy mới.... "

"Tôi ăn no rồi." - Ông Chu vẻ mặt có chút không vui đứng dậy lên lầu

Tiểu Hà nhìn về hướng ông Chu chỉ biết cúi đầu không nói một lời. Bà Chu thấy vậy liền đặt tay lên tay Tiểu Hà an ủi: "Ông ấy từ lúc con đi du học đều vậy, con đừng trách ông ấy."

"Con hiểu mà." - Tiểu Hà gượng cười

"Thôi ăn đi rồi lên nghỉ ngơi, chiều còn dẫn Minh Minh đi chơi nữa."

"Dạ."

Sau bữa cơm Tiểu Hà trở về phòng nghỉ cùng Tiểu Minh, còn bà Chu thì lên phòng mình.

"Ông sao vậy?" - Bà Chu khẽ nói

"Bà xem đứa con này đúng là hết thuốc mà." - Ông Chu khó chịu

"Ông bình tĩnh, dù gì tụi nhỏ còn trẻ. Chúng nó tự giải quyết được."

"Nhưng cậu ta trước kia từng bỏ con gái mình để nó một thân nuôi Tiểu Minh lớn. Bây giờ cậu ta lại muốn đưa nó về. Còn chuyện cậu ta có vợ, Tiểu Hà chưa xác minh rõ ràng đã tin lời cậu ta. Nhờ con gái mình về nhà họ không được chồng yêu thương, và lại gia đình bên đó cũng đâu phải bình thường nhờ họ không chấp nhận con bé. Rồi sau này Tiểu Hà nó sống sao. "

Bà Chu ngồi kế bên nghe ông Chu mà nở nụ cười đầy hạnh phúc: "Không ngờ ông lại nghĩ cho con bé nhiều như vậy. " - Bà Chu đặt tay lên tay ông Chu

"Nó là đứa con gái duy nhất của tôi tất nhiên tôi phải lo rồi."

"Được rồi, tôi biết là ông lo cho nó. Nhưng con mình đã lớn rồi. Ông xem nó nuôi Tiểu Minh lớn như vậy, lại còn đáng yêu như vậy nên ông phải tin tưởng con bé chứ? "

Ông Chu không đáp lại, chỉ thờ dãi suy nghĩ

"Thôi tôi mệt rồi. Ông cũng nghỉ đi." - Nói rồi bà Chu nằm lên giường nhắm mắt lại

Ông Chu suy nghĩ rồi mở cửa bước ra thì thấy Tiểu Hà đang đứng ngoài ban công ông mới lại gần:

"Sao không nghỉ trưa? "

"Ba. Con không ngủ được." - Tiểu Hà cười

"Về chuyện của ba Tiểu Minh..." - Ông Chu chần chừ một hồi lâu thì lên tiếng

Tiểu Hà nhìn ông Chu cười đáp:

"Ba yên tâm, nếu ba không muốn thì con sẽ không liên lạc với anh ấy nữa. "

~~Ông Hoắc nhà mình sắp phải đối mặt với "Ban hội đồng thẩm phán Ba Má Vợ!!! " thật đáng sợ!!!

_Ngooc _

Bạn đang đọc truyện *Ông Bó Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

"Ý ba là...cậu ta có thể đến nhà mình." - Ông Chu nhìn con gái

Tiểu Hà thoáng mừng cười nhìn ông: "Ba..."

"Con gái ba vui là được. " - Ông Chu cười phúc hậu

Tiểu Hà vui mừng ôm lấy ông: "Con cảm ơn ba nhiều lắm. Cảm ơn ba."

.....

"Không ngờ em đồng ý đến nhà anh." - Thiên Tổng vừa check thẻ phòng vừa quay qua nhìn Dĩ Lộ cười

"Rượu ngon đâu chỉ để riêng mình." - Dĩ Lộ thoáng cười rồi bước vào trong

Thiên Quốc Tùng theo sau đóng cửa lại lắc đầu: "Hóa ra là vì rượu của tôi chứ không phải..."

"Thiên Tổng nghĩ xa rồi." - Dĩ Lộ lướt nhìn xung quanh gật đầu: "Nhà Thiên Tổng cũng không tôi."

Dĩ Lộ thoáng nhìn từ kính đối diện bàn tiếp khách: "Rượu ngon! " - Dĩ Lộ lại gần quầy pha chế rồi nhìn Thiên Quốc Tùng. Thiên Quốc Tùng không chán chừ nhún vai chìa tay ra ý mời

"Tôi không khách sáo đâu đó." - Nói rồi Dĩ Lộ mở tủ kính ra lấy một chai Johnnie Walker một chiếc ly rồi lại bàn ngồi mở chai rượu ra rót vào ly, nâng lên ngửi: "Hảo! " - nói rồi Dĩ Lộ hớp một ngụm nhỏ thưởng thức: "Tuyệt thật! "

Thiên Quốc Tùng nhìn hàng động của Dĩ Lộ chỉ biết lắc đầu cười, một lúc mới lấy một ly khác lại gần chỗ cô: "Rượu ngon không thể uống một mình. "

"Tôi có thể thử thêm vài chai nữa? " - Dĩ Lộ tròn mắt nhìn Thiên Quốc Tùng

Thiên Quốc Tùng không chán chừ đáp lại: "Của em hết!"

Dĩ Lộ cười rồi đặt ly xuống bàn đi lại từ kính lấy thêm vài chai thương hiệu khác nhau đặt lại bàn rồi lại lấy thêm vài chiếc ly nữa trở về bàn

Thiên Quốc Tùng nhìn mà phì cười: "Tư lượng của em cũng khá quá nhỉ! "

"Yên tâm tôi chỉ thử thôi không say tại đây đâu."

"Tôi lại mong em say tại đây lắm. " - Thiên Quốc Tùng ánh mắt tà mị nhìn Dĩ Lộ

Dĩ Lộ cười nham hiểm đáp lại: "Ồ nếu Thiên Tổng không muốn bị tổ ép nhân viên lên giường thì cứ tự nhiên."

"Vậy thì cứ thử xem em hay tôi cao tay hơn."

Thế là cả hai cùng thưởng thức rượu ngon...

~Thật ra thì chỉ có Dĩ Lộ thưởng thức Thiên Quốc Tùng toàn...

Chị Lộ nguy hiểm cận kề!!!

.....

"Minh Minh bây giờ con có muốn gặp papa không? "

"Con muốn ở nhà papa hay ở nhà mama?"

Tiểu Hà ngồi bên cạnh con trai vừa nhìn vừa xoa đầu cười mỉm

Reng reng reng - Tiếng điện thoại trên bàn, Tiểu Hà vội lấy điện thoại tránh để Tiểu Minh thức giấc rồi ra ngoài ban công nghe

"Alo."

"Chiều nay em làm gì? "

"Chiều nay à, em đưa Minh Minh đi chơi."

"Vậy để anh qua đón hai mẹ con." - Hoắc Tư Vĩ ngả người sau ghế

"Hoắc Tổng anh không lo chuyện công ty sớm có ngày phá sản. " - Tiểu Hà khoanh tay cười mỉm

"Vậy thì em nuôi anh cũng không tồi đấy chứ."

"Ồ... Rất chào đón người làm như anh. "

Cốc Cốc

"Vào đi"

"Thôi anh làm việc đi, bye! "

"Này..." - Chưa kịp dứt lời thì Tiểu Hà bên kia đã tắt máy. Cay thật!

"Chuyện gì? "

"Hoắc Tổng bên Dony gửi bản hợp đồng, anh xem "

"Ừ"

...

.....

Thoáng đó cũng xế chiều, theo lời hứa thì Tiểu Hà xin phép ông bà Chu dẫn Minh Minh ra ngoài chơi. Hai mẹ con diện đồ đôi năng động combo "Đỏ bùng cháy"

"Mama dẫn Tiểu Minh đi đâu vậy? "

"Mama dẫn Minh Minh đến trường cũ của mama nha, nhiều trò hay lắm!" - Tiểu Hà nháy mắt với con trai

Minh Minh nghe vậy thích liền gật đầu tuân lệnh theo sau

"Trường của mama cũng đẹp ghê."

"Trường Quốc Tế hồi đó mama thi gần thủ khoa luôn đó. Ghê chưa! " - Tiểu Hà tự hào vỗ ngực cười khoái chí

Minh Minh bĩu môi chống hông: "Chứ không phải mama thi rớt tận hai lần sao? "

"Sao con biết? " - Tiểu Hà tròn mắt

"Bà nội kể cho con nghe hết rồi, nào thì trốn học đi ăn bánh tráng xong còn quên tiền phải gọi ông nội đến vác về, còn đi học làm trộm trường vài lần lên uống nước chè với giám thị, à còn đi học trễ.... "

Tiểu Hà bị bôi xấu mặt liền bịt miệng con trai: "Im đi thằng nhóc này, đây là hồi cấp hai thôi. Lên THPT là mama hơi bị Pro đấy! "

Hai mẹ con "hí hứ" ngoài cổng trường hồi lâu thì bảo vệ đi ra. Tiểu Hà thấy liền chạy đến chào hỏi: "Bác Bình phải không? Con chào bác, bác nhớ con không. Con là Tiểu Hà hay đi học trễ bác chả giúp con mấy lần."

Bảo vệ ngơ ngác nhìn Tiểu Hà rồi nhìn Minh Minh: "Ủa cô là ai? "

"Ông cháu rất cảm ơn ông vì đã chiếu cố mama con. Nếu không chắc bà cô này cũng phải mời phụ huynh lên uống nước chè vài lần." - Tiểu Minh cúi đầu thành khẩn

"Hai người này sao vậy? "

"Anh không phải bác Bình à? "

"Bác Bình là ba của tôi. Tôi là Bình."

"Vậy à, xin lỗi anh ban nãy tôi quá nên.... " - Tiểu Hà ngượng ngùng kéo con trai lại

"Không sao, cô về thăm trường à? "

"Vâng, cũng lâu rồi tôi không về đây. Thay đổi nhiều quá." - Tiểu Hà nhìn ánh mắt đầy hoài niệm

"Vậy hai mẹ con vào đi."

"Cảm ơn anh."

Tiểu Hà dẫn Minh Minh đi quanh những nơi mình thường đến khi còn học ở trường. Minh Minh khoái lắm chạy nhảy lung tung thì chợt thấy một căn phòng bên trong trưng bày những tác phẩm nghệ thuật của học sinh các khóa: "Mama trong này nhiều tranh quá. Còn có cả mô hình, tượng nữa kia. "

"Con muốn vào không? " - Tiểu Hà nháy mắt

"Nhưng khóa rồi..."

"Đừng lo có mama ở đây."

Nói đoạn Tiểu Hà dẫn Minh Minh ra phía sau trường nơi tụ tập của đám quậy phá như Tiểu Hà

"Mama định làm gì? "

"Chẳng phải con muốn vào đó xem hay sao?" - Tiểu Hà hát đầu lên phía đóng hộp phía sau

"Mama tính treo cửa sổ hả? Té đó!" - Minh Minh lắc đầu

"Yên tâm mama sẽ đỡ con."

Không chần chừ Tiểu Hà lại gần đóng hộp, hai tay vịn vào vách tường chân theo đó mà đạp lên hộp vrom người lên phía trước cuối cùng cũng ngồi vững lên cái tường liền sát cửa sổ

"Không ngờ em từng có một quá khứ huy hoàng như vậy! "

Tuổi thơ dữ dội đây mà... ~

Ngoc

Bạn đang đọc truyện *Ông Bố Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

"Á anh làm gì ở đây vậy? " - Tiểu Hà ngoảnh đầu lại nhìn

"Không ở đây thì sao mà biết được em từng là "một bà trùm khét tiếng" " - Hoắc Tư Vĩ nhìn bộ dạng của cô chỉ phì cười khiến cô ngượng đỏ chín mặt

Tiểu Minh nhìn Hoắc Tư Vĩ rồi nhìn biểu cảm ngượng ngùng như gái mới yêu kia của mama thì tức xì khói tay chống hông bĩu môi hỏi: "Ông chú làm gì ở đây? Tính bắt cóc mẹ con hay gì? "

Hoắc Tư Vĩ bị Tiểu Minh hỏi vậy liền cúi xuống bứt nhẹ mũi thằng bé: "Chú là muốn bắt cả hai mẹ con con luôn! "

Tiểu Minh hất mũi sang bên bĩu môi: "Thế thì phải xem năng lực của chú đến đâu đã."

"Đơn giản thôi con cứ ra bài chú đây đã sẵn sàng" - Hoắc Tư Vĩ cười tự tin

"Được thôi. Tiểu Minh đây sẽ không để chú thắng dễ dàng đây." - Tiểu Minh lè lưỡi chế giễu

"Được."

Hai chú cháu quay ngoắt đi được vài bước thì bị gọi lại: "Này hai con người kia, ít nhất cũng phải đỡ tôi xuống chứ! "

"... / Để con." - Hoắc Tư Vĩ định ra đỡ thì Tiểu Minh đã chen lên trước

Hoắc Tư Vĩ không nói gì chỉ gật gật cười.

"Minh Minh con được không đó? " - Tiểu Hà bắn khoăn

"Mama yên tâm, mama cứ xuống mấy cái hộp này Minh Minh giữ cho mama. " - Tiểu Minh trả lời chắc chắn

Tiểu Hà nhón chân xuống nhưng lại chẳng với tới cái hộp nào liền chuyển ánh mắt sang Hoắc Tư Vĩ. Hoắc Tư Vĩ nhìn bộ dạng đáng thương của Tiểu Hà

chỉ biết cười rồi nhìn Minh Minh

Tiểu Hà hiểu ý liền nói khéo với con trai: "Minh Minh hay là con để chú Hoắc đỡ mama xuống. Minh Minh không muốn mama bị thương đúng không nào."

Nghe Tiểu Hà nói Minh Minh nghĩ ngợi một lúc thì tự lùi lại để Hoắc Tư Vĩ đi lên đỡ Tiểu Hà. Thấy cảnh Hoắc Tư Vĩ ôm lấy eo Tiểu Hà mà Minh Minh bĩu môi hậm hực: "Rõ là lợi dụng mà! "

"Bây giờ thì con muốn chu làm gì? " - Hoắc Tư Vĩ thả Tiểu Hà xuống nhìn thẳng bé đầy tự tin

Tiểu Minh hất mặt rồi quay gót đi thẳng về phía sân thể thao

"Chú biết chơi bóng rổ không? " - Tiểu Minh chạy đến phía rổ bóng lấy một quả ôm lấy hỏi lớn

"Chỉ là ném bóng vào rổ thôi mà." - Hoắc Tư Vĩ cười rồi đến lấy một quả bóng tiện tay hú bóng lên cao

Bốp - Quả bóng từ trên cao rơi xuống qua rổ bóng

Tiểu Hà nhìn cũng không mấy ngạc nhiên dù gì trước đây Hoắc Tư Vĩ vừa vào trường làm không lâu thì đã nổi lên với môn này

"Con còn trò gì thú vị hơn không? "

Tiểu Minh hậm hực nhìn xung quanh rồi với lấy cái vợt cầu lông kèm một hộp cầu nhìn Hoắc Tư Vĩ thách thức: "Chú chơi chứ? "

"Tất nhiên! " - Hoắc Tư Vĩ nhún vai

Tiểu Hà từ ghế cỏ vỗ nói lớn: "Minh Minh từng đạt giải quán quân môn cầu lông nhí đó nha! "

Hoắc Tư Vĩ nghe xong thì cười phấn khích:

"Vậy thì Tiểu Minh Minh phải nhường tay với chú rồi! "

"Được! "

.....

"Lalala...một tình yêu nồng nàn...lala..." - Dĩ Lộ tay chân cứ múa lộn bậy cả lên

"Tửu lượng của em cũng mạnh thật! " - Thiên Quốc Tùng nhìn một bàn toàn là rượu mà chỉ biết lắc đầu cười khổ

"Nào uống tiếp nào, zô zô zô... Lên là lên nóc nhà..." - Dĩ Lộ cầm ly rượu giơ lên cao, đứng lên bàn nhảy múa

Thiên Quốc Tùng nhìn thôi cũng bất lực đành bế Dĩ Lộ xuống lấy ly rượu để lại bàn rồi vác cô vào phòng

"Bỏ bà ra cái tên biến thái này. Bà báo cảnh sát bắt bùm...cho mày chết này! " - Dĩ Lộ vừa mắng vừa cào cấu, giãy giụa.. Bập cái hai hàm răng giữ lấy phần thịt ở cổ Thiên Quốc Tùng: "Heo quay, gà quay... Đợi tao đừng chạy!! "

Thiên Quốc Tùng bị cắn mặt nhăn lại, nghiêng răng chịu đựng tay từ từ đẩy nhẹ Dĩ Lộ ra: "aizzz...em tính làm thịt tôi luôn hay gì! "

"Hơ hơ đẹp thế hơ hơ..." - Dĩ Lộ ánh mắt mơ hồ tay sờ từ mặt xuống ngực Thiên Quốc Tùng miệng cứ thế nở nụ cười ngây ngốc

"Tôi còn tưởng em không nhận ra điều này."

Thiên Quốc Tùng đặt Dĩ Lộ xuống giường thì lại bị kéo lại: "Oe..oe..mẹ kiếp thằng nào ngực rõ đẹp... mà mặt xấu thế....!" - Dĩ Lộ cố thán nốt câu cuối rồi buông tay ra ngã lăn xuống giường ngủ ngon lành

"Hả! "

Và rồi...Thiên Quốc Tùng nhà ta lại vác xác đi dọn

.....

Quả cầu cứ bay qua lại trên không trung. Sau ba hiệp chơi liên tiếp cả hai chú cháu đã mệt bỏ hơi tay: "Chú thắng rồi nhé! "

"Không chơi nữa." - Tiểu Minh bĩu môi quay ngoắt đi lại chỗ mama...

Tiểu Hà nhìn hai người từ nãy tới giờ muốn ngủ luôn rồi...: "Được rồi không chơi nữa, chúng ta về thôi." - Tiểu Hà xoa đầu nịnh Tiểu Minh

"Đúng rồi đó, chơi nữa chú vẫn thắng thôi." - Hoắc Tư Vĩ đằng sau khoanh tay tự luyến

"Hừ, chú cứ đợi đó lần sau cháu sẽ không để chú thắng dễ dàng vậy đâu." - Tiểu Minh lè lưỡi

Hoắc Tư Vĩ trở hai mẹ con về tất nhiên Tiểu Minh chen lên ghế phụ ngồi để Tiểu Hà ngồi ghế sau nhưng ai ngờ đi được nửa đường là thằng bé lặn ra ngủ no say

"Bao giờ thì bà Hoắc mới chịu về với tôi đây?" - Hoắc Tư Vĩ nhìn Tiểu Hà qua gương cười nói

"Đã lên chức bà Hoắc rồi sao? Có phải nhanh quá không?" - Tiểu Hà cười làm giá

"Ngày mai anh sẽ đến thưa chuyện với hai bác." - Hoắc Tư Vĩ nghiêm túc nói

"Ngày mai sao?" - Tiểu Hà có chút lo lắng

"Ừ, ngày mai. Ngày mai qua nhà em rồi ngày mốt anh dẫn hai mẹ con về với ông bà nội. Rồi sẽ tính chuyện làm đám cưới nư. Chẳng phải rất hợp lý sao?" - Hoắc Tư Vĩ cười thích thú

"Nhanh vậy em sợ em..."

"Không sao anh còn muốn ngay ngày mai tổ chức đám cưới luôn. Như vậy em sẽ là vợ hợp pháp của anh không lo tên Vương Khải Phong kia quấy rối." - Hoắc Tư Vĩ dừng xe lại cũng đến trước cổng nhà Tiểu Hà

"Hóa ra là Hoắc Tổng đang ghen sao?" - Tiểu Hà nhón người lên trên chọc

Hoắc Tư Vĩ xoay người giữ lấy ót của Tiểu Hà môi áp môi cô: "Anh chỉ sợ vợ của anh chạy mất. " - Hai người cứ quấn lấy nhau không rời

"Hèm..."

"Ba!"

Hoắc Tư Vĩ: "Đưa vợ về nhà bị bố chồng tương lai Gank phải làm sao đây mấy đứa? "

Ngooc

Bạn đang đọc truyện *Ông Bố Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Đầu tiên Ngooc thành thật xin lỗi mọi người vì tuần trước không ra Chap mới T.T

Vì Ngooc đã vào học nên không còn nhiều thời gian viết truyện và không có Chap mới dự trữ nên ra Chap chậm.

Ngooc mong rằng m.n sẽ hiểu và thông cảm cho Ngooc ≡

Và nhân đây Ngooc cũng cảm ơn m.n vì đã ủng hộ Ngooc ≡

Bây giờ thì chúc m.n đọc truyện vui vẻ!

Nguyễn Ngọc

"Bác..bác trai..." - Hoắc Tư Vĩ tái mặt buồng Tiểu Hà ra

"Sau có làm gì thì đừng hạ của kính xuống người ta chú ý."

Tiểu Hà nghe xong chỉ biết ôm miệng cười tủm còn Hoắc Tư Vĩ chả biết làm gì cứ luống cuống cuối cùng cũng mở cửa bước xuống đứng nghiêm cúi chào: "Con chào bác. Ban nầy..."

~Tỉnh lấy ấn tượng lần đầu...

"Ta chưa thấy gì!" - Ông Chu tay vất sau ngoảnh đầu hướng khác

Hoắc Tur Vĩ quanh nhìn Tiểu Hà ánh mắt đầy "thương cảm"

Tiểu Hà nhận tín hiệu xuống xe đi lại khoác tay ông Chu: "Ba ngoài này nắng lắm chúng ta vào nhà thôi ba."

"Hừm." - Ông Chu hừ lạnh nhìn Tiểu Hà rồi nhìn Hoắc Tur Vĩ: "Cậu muốn vào? "

Hoắc Tur Vĩ bất ngờ:"Dạ...hôm nay con còn có chút việc nên con xin phép về trước."

"Ừ! " - Ông Chu gật đầu lạnh nhạt rồi quay gót đi

Hoắc Tur Vĩ nhìn vào trong xe thấy Tiểu Minh vẫn ngon giấc thì gọi nhỏ: "Tiểu Hà"

Ông Chu quay lưng lại nhau mày: "Hừ? "

Hoắc Tur Vĩ đỏ mặt hỏi: "Tiểu Minh còn trong xe.." - Hoắc Tur Vĩ nhìn Tiểu Hà tay chỉ vào trong xe

"Con quên mất Tiểu Minh còn đang ngủ..." - Tiểu Hà cười chừ nhìn ông Chu rồi quay lại bế Minh Minh lên không quên nháy mắt với Hoắc Tur Vĩ tay đưa ký hiệu gọi điện. Hoắc Tur Vĩ cũng đáp lại bằng ký hiệu like

Ông Chu nhìn mà muốn đuổi cổ "thằng rể" kia ngay bây giờ cuối cùng vẫn hậm hực mà đi vào nhà. Tiểu Hà theo sau nhưng mắt cứ lưu luyến Hoắc Tur Vĩ ông Chu mới dừng lại trước phòng khách:

"Đi chơi vui nhì! " - Ông Chu nói lạnh

Tiểu Hà nhìn mà cười tủm tỉm: "Ba là đang sợ con gái bị người ta vác đi sao? "

"Hừ..." - Ông Chu hừ lạnh tay cổ tính gạt vạt áo rồi quay lên lầu

Tiểu Hà ngó ra ngoài cổ nhón lên vẫy vẫy tay tạm biệt Hoắc Tur Vĩ. Thấy Tiểu Hà vào hẳn bên trong Hoắc Tur Vĩ mới vào xe thờ phào:

"Có khi nào phải học lớp huấn luyện "đôi phó" với gia đình vợ."

Nói rồi Hoắc Tur Vĩ quay xe đi

.....

Reng reng reng - Tiếng chuông video call

Tiểu Hà vừa đặt Tiểu Minh xuống giường thì vội lấy điện

"Alo. "

"Tiểu Hà, là anh đây"

"Alan. Anh đến nơi rồi sao? Công việc bên đó thế nào rồi? " - Tiểu Hà thoáng mừng

"Ừ, công việc bên này cũng ổn cả rồi em yên tâm " - Alan ngả người xuống sofa tay giữ điện thoại tay nói lòng cả vạt khuôn mặt có chút bơ phờ

"Mà tiểu bảo bối đâu rồi? "

"À Tiểu Minh ban nãy ham chơi quá nên bây giờ ngủ rồi." - Tiểu Hà ngó vào bên trong vẫn thấy thằng bé đang say giấc

"Ừ vậy để anh nói chuyện với bảo bối sau. Công việc bên này cũng ổn thỏa rồi anh sẽ về Việt Nam sớm thôi." - Alan có chút mừng, mỗi lần nghĩ đến ngày được về nước ở bên cạnh hai mẹ con Tiểu Hà là Alan lại cười mừng một mình

"Alan...có chuyện này tôi muốn nói với anh..." - Tiểu Hà có chút chần chừ

"Có chuyện gì sao? Hay là em bị gì có cần anh..." - Alan thoáng lo lắng ngồi bật người lên hỏi gấp

"Alan chuyện không nghiêm trọng như vậy đâu... Thật ra thì tôi...tôi và Hoắc Tur Vĩ...chúng tôi....quay lại rồi" - Tiểu Hà khó khăn nói. Cô biết rằng điều này có lẽ sẽ khiến Alan không vui nhưng chuyện gì đến cũng sẽ đến cô không thể cứ chần chừ để Alan vẫn mãi mang trong mình hy vọng, mãi hy sinh vì cô được.

Alan khựng lại, tay nói lòng, anh thất vọng nhìn về hướng xa xăm ngoài cửa sổ suy nghĩ điều gì đó...

"Alan..anh còn ở đó không? "

"À...anh có việc quan trọng lát gọi lại cho em...Bye! "

"Bye..."

Alan cúp máy, thả điện thoại xuống bàn hai tay vò đầu cúi gằm mặt trong vô vọng

Tiểu Hà ánh mắt phức tạp nhìn về phía xa xôi: "Ai rồi cũng phải chấp nhận từ bỏ một cái gì. Giống Tiểu Hà của năm 18 vậy...cô ấy từng phải chấp nhận từ bỏ tuổi thanh xuân tươi đẹp... Không biết Tiểu Hà của ngày mai sẽ phải từ bỏ thứ gì nữa đây???"

Cứ thế thời gian trôi hoàng hôn xuống bầu trời thật đẹp, thật êm đềm phía xa xôi kia những cánh chim chao lượn

"Mama mama dậy đi. " - Tiểu Minh vừa ngủ dậy dụi dụi hai mắt nhìn ra ngoài thấy Tiểu Hà đang gục trên bàn nhỏ ngoài ban công liền chạy ra lay lay

"Hơ...Tiểu Minh con làm gì vậy? " - Ánh mắt lơ đãng Tiểu Hà nhìn Tiểu Minh khó hiểu

"Sao mama ngủ ngoài này? Mau vào trong bên ngoài lạnh lắm mama sẽ bị cảm."

Tiểu Hà nhìn xung quanh: "Trời! Đã muộn vậy á? "

"Mama vào trong đã. " - Tiểu Minh kéo tay Tiểu Hà đi vào

"Hai mẹ con dậy rồi à." - Đúng lúc di quần gia mở cửa vào

"Dạ." - Tiểu Hà gạt đầu mắt vẫn chưa mở hết

"Vậy chuẩn bị xuống ăn cơm ông bà Chu đang đợi phía dưới. Hôm nay chúng ta làm tiệc gia đình." - Di quần gia cười phúc hậu xoa đầu Tiểu Minh nói

"Tiệc gia đình, mama nhanh lên Minh Minh đang đói lắm rồi đây. " - Tiểu Minh hối Tiểu Hà rồi chạy ngay vào nhà tắm

"Chậm thôi con, té bây giờ." - Tiểu Hà cười khở nhìn thẳng bé rồi quay sang di quần gia: "Dì xuống trước đi ạ, lát con với thằng bé xuống sau."

"Vậy nhanh nha." - Di quần gia ra khỏi thì Tiểu Hà mới vào nhà tắm rửa mặt

.....

Tại một căn phòng nồng nặc mùi rượu đi vào trong là phòng ngủ....

"Úm..." - cô gái nằm kế bên ngo nguậy, đôi mắt lim dim nhắm mở

"Aaaaaaa.....!!!!!!"

Ngooc: Lại có biến gì đây???

Bạn đang đọc truyện *Ông Bó Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

"Em kêu cái gì? " - Thiên Quốc Tùng quay sang mắt vẫn nhắm nhau mảy vòng tay ôm chặt lấy Di Lộ

"Tên cầu biến thái này." - Di Lộ gạt tay Thiên Quốc Tùng ra thẳng chân đạp cái búp. Tay kéo chân chồm lên người

"Em lên con gì vậy!" - Thiên Quốc Tùng nhau mảy khó khăn bò lên giường

"Anh...anh đã làm gì tôi? " - Di Lộ quát lên

"Em không nhớ tối qua...???" - Thiên Quốc Tùng ghé sát mặt Di Lộ về mờ ám từ từ nói

Dĩ Lộ mặt đỏ bừng, nóng ran đầy Quốc Tùng ra rồi chạy thẳng vào nhà tắm: "Tên biến thái! "

"Em yên tâm tôi sẽ chịu trách nhiệm với em! " - Thiên Quốc nói lớn

Dĩ Lộ vào nhà tắm tìm ngay đến bồn rửa mặt xả nước tay liên tục hứng nước tạt vào mặt: "Không có chuyện gì cả, không có chuyện gì!!!" - miệng không ngừng lầm bầm

"Tối qua...?" - Dĩ Lộ nhắm mắt suy nghĩ

"Zô...zô...hôm nay tôi sẽ cho anh biết thế nào là sức mạnh phái nữ! " - Dĩ Lộ giờ cao ly rượu lên miệng nói nhảm đủ thứ

"Em uống say rồi! " - Thiên Quốc Tùng giữ tay Dĩ Lộ lấy ly rượu đặt xuống

Ly vừa đặt xuống Dĩ Lộ liền nâng lên: "Tôi chưa say! Anh thấy có thằng nào say mà tỉnh táo như tôi không? Nào tiếp hôm nay tôi chiến tới cùng với anh...."

"Trời ơi Dĩ Lộ mày làm gì vậy? " - Trở về hiện tại Dĩ Lộ liên tục đập tay lên trán cầu nhàu

"Anh ta đã làm gì mình? " - Trong đầu Dĩ Lộ cứ quanh quẩn câu đó

Dĩ Lộ đi đi lại lại trong nhà tắm không biết bao nhiêu lần thì quyết định mở cửa bước ra sau khi đã chỉnh lại quần áo. Ngó ra ngoài thì chẳng thấy ai Dĩ Lộ liền đi ra phòng khách, ngó vào phòng bếp thì thấy bóng lưng của Thiên Quốc Tùng đang chăm chú làm bữa tối. Dĩ Lộ lại gần ngồi xuống bàn ăn, nhìn lướt qua trên bàn cũng đã bày ra một vài món đơn giản: "Anh cũng biết nấu ăn sao? "

"Em đánh giá tôi thấp vậy sao? " - Thiên Quốc Tùng bưng hai đĩa thức ăn vừa làm xong đặt lên bàn rồi quay lại bưng bát soup

"Tất nhiên!" - Dĩ Lộ thần nhiên buông câu "phũ" rồi cầm đĩa lấy một miếng bò ném thử: "Ừm...cũng ra gì phết! "

Thiên Quốc Tùng nhìn về mặt của Dĩ Lộ mà lòng nở hoa ngồi xuống bàn ăn: "Anh từng có cơ hội hợp tác với một đầu bếp Pháp nên mấy món này cũng biết chút."

Hai người ăn một lúc thì Dĩ Lộ dừng lại mặt nghiêm túc: "Tối qua...tôi...à anh..."

Thấy Dĩ Lộ tỏ vẻ nghiêm trọng mà Thiên Quốc Tùng buồn cười đến sặc: "...hừm...em nhớ kĩ xem " - Thiên Quốc Tùng mờ ám giọng đầy ẩn ý

"Tôi nhớ thì đã không.." - Đầu Dĩ Lộ như một nỏ tung nhớ mãi không ra một chi tiết đặc sắc nào

"Được rồi được rồi, tôi không làm gì em cả. Em yên tâm rồi chứ. " - Thiên Quốc Tùng giờ hai tay lên miệng không ngừng cười

"Vậy sao anh lại ở trên giường? "

"Vì chỉ có một cái giường! " - Thiên Quốc Tùng nhún vai về mặt vô tội

"Anh có thể ngủ ngoài phòng khách."

"Anh cũng muốn chứ bộ nhưng mà lúc đó em cứ bám lấy anh còn nói nếu anh không ngủ cùng em sẽ nhảy lầu. Anh sợ em chết ở nhà anh sau gia đình em kiện anh ngồi tù. Tội lỗi lắm! Haizzz.... "

"..." - Dĩ Lộ cảm nín nhưng trong đầu không ngừng chửi rửa cái tên "biến thái" trước mặt. Tay ấn dao mạnh xuống miếng thịt mà giã vò

.....

Hai mẹ con Tiểu Hà xuống ăn tối cùng ông bà ngoại, mọi người đều nói chuyện rất vui về những kỷ niệm xưa và hỏi về cuộc sống hai mẹ con Tiểu Hà lúc ở Mỹ. Ăn xong mọi người ngồi xem ti vi, ăn trái cây. Tiểu Minh thì chán ngấy mấy kênh thời sự của người lớn nên xin lên phòng chơi không quên làm nũng lấy điện thoại của Tiểu Hà

Vừa lên phòng Tiểu Minh lần ngay lên giường mở điện thoại lên Zalo nhắn tin với hai ông chú:

"Hello! " - Tiểu Minh gửi nhân dân xin chào

"Tiểu Hà em cũng có hứng thú vào đây tán ngẫu sao? " - Alan trả lời kèm icon ngạc nhiên

Hoắc Tư Vĩ ban đầu cũng không định trả lời nhưng ngó lại thấy Alan vào thì nhanh chóng trả lời luôn: "Rảnh thì qua chỗ anh. " - kèm icon nham hiểm

"Đây hai ông chú kia có ý đồ xấu xa gì với mama con hả? " - Tiểu Minh trả lời kèm theo icon về mặt tức giận

"Tiểu Bảo Bối?"

"Tiểu quỷ mama con đâu? "

"Mama đang xem phim cùng một người đàn ông rất đẹp trai" - Kèm icon lè lưỡi

"Ai vậy? / Ai? "

"Bí mật lêu lêu..."

"Tiểu Bảo bối nói cho chú Alan biết đi. "- Icon với ánh mắt long lanh mong chờ

"Con không nói đâu, mama bảo giữ bí mật. "

"Đi nói với chú Alan chú hứa sẽ không nói cho mama con biết. "

"Không! "

Tiểu Minh vừa nhắn tin vừa cười tủm tỉm khoái trí. Bỗng nhận được một tin nhắn riêng của Hoắc Tư Vĩ:

"Con nói cho chú biết tên người đàn ông đó chú sẽ giúp con tán em hàng xóm. "

Tiểu Minh đọc xong suy nghĩ một hồi lâu rồi trả lời lại: "Chú phải chỉ con cách trước đã."

"Được."

"..."

Tiểu Minh chăm chú chờ tin nhắn

"Cảm nang cura gái"

"1: Gây ấn tượng. Con tìm nick chat của bạn gái đó rồi vào nhắn tin làm quen nhưng nhớ tuyệt đối không được nói tên."

"Ồ thế nếu bạn đó không có nick chat thì sao?"

"Vậy thì con tìm một bạn nào đó đóng giả làm một người ngã xe rồi con đến giúp đỡ cho bạn từ xa nhìn thấy."

Tiểu Minh gật gù, nhìn lên trên trần nghĩ:

"Aaa..." - Một cậu bé bị ngã xe

"Bạn có làm sao không? " - Tiểu Minh vội vàng chạy ra đỡ

"Minh không sao, cảm ơn bạn. Bạn thật tốt."

"Không có gì."

"Ồi Minh đúng là một người tốt, Ruby rất thích Minh" - Ruby ngả đầu vào vai Tiểu Minh

"Hí hí hí..." - Tiểu Minh cười khúc khích

tinh - Tiếng tin nhắn kéo Tiểu Minh về hiện thực

"Tiếp này 2: Tạo sự chú ý. Hàng ngày sáng nào con cũng phải viết vào một tờ giấy mấy câu thả thính Crush rồi gấp lại thành máy bay phi sang nhà."

"Nhưng nhờ trời mưa không phi được máy bay thì sao? "

"Thì viết chữ to dán lên cửa sổ để bạn ý nhìn thấy"

"3: Cura đồ rồi thì dựng cây lên. Thấy bạn đó có biểu hiện thích lại con thì con phải tỏ ra không thích bạn đó nữa nhưng lúc nào cũng phải xuất hiện trước mặt bạn đó."

"Hóa ra là như vậy... Được rồi để con bảo mama về nhà ngay mới được."

"Vậy có thể nói cho ta biết ai đang xem phim cùng mama con rồi chứ? "

"Mama đang xem phim cùng ông ngoại."

Hoắc Tư tròn mắt: "Hà? "

"Vâng, thế này nhé, ông ngoại con có phải đàn ông không? "

"Có! "

"Thế ông ngoại có đẹp trai không?"

Tiểu Minh cười khoái trí: " Con lại thách chú dám nói không...hahahah...."

Xong Hoắc Tư Vĩ ăn quả lựu "nhục nhã"

Tiểu Minh cứ ngồi cười khanh khách, cười không thấy mặt trắng luôn. Tiểu Hà cũng đã đứng bên cạnh thằng bé không ít phút liền xéch nhẹ nhàng tai thằng bé lên:

"Tiểu Minh con gan cũng to quá nhỉ! "

- Trăm khôn không bằng một lần dại!)

_Ngooc _

Bạn đang đọc truyện *Ông Bó Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

"Á mama ở đây từ lúc nào vậy? " - Tiểu Minh giật mình tay cầm điện thoại giấu ra sau

"Từ lúc đủ để thấy con nghịch ngợm như nào. " - Tiểu Hà bứt nhẹ mũi thằng bé. Tiểu Minh nhắm mắt tay xoa xoa cái mũi, miệng chu lên: "Mama bứt hoài riết cái mũi con tẹt không thấy chỗ thờ luôn! "

"Nghịch ngợm không hà, mau đưa điện thoại cho ta. " - Tiểu Hà ngồi xuống cạnh Tiểu Minh một tay chìa ra

"Mama đại nhân cho con chơi một lúc nữa thôi." - Tiểu Minh ỉu xiu ngón tay chọt chọt vào tay Tiểu Hà, ánh mắt long lanh

Tiểu Hà quay ngoắt đi tránh những tia sáng từ mắt Tiểu Minh: "Không là không! Mau đưa đây cho ta."

Tiểu Minh xì mặt, "luyến tiếc" nhìn chiếc điện thoại lần cuối, nụ cười thoáng hiện rồi đặt điện thoại úp vào tay Tiểu Hà:

"Hừ! Minh Minh ứ thềm, dù gì cũng lừa được ông chú Hoắc biến thái coi như một chiến tích. Mama là bà cô già xấu xí lêu lêu..." - Tiểu Minh nhảy xuống giường lè lười, lắc mông trên người rồi chạy ra khỏi phòng

Tiểu Hà muốn bốc khói: " Tên nhóc hư hỏng kia đứng lại đó cho ta! "

"Hai mẹ con định chơi trò đuổi bắt à? " - Tiếng Hoắc Tư Vĩ phát ra từ trong điện thoại

5 phút trước

"Mé! " - Hoắc Tư Vĩ đọc xong dòng tin nhắn Tiểu Minh gửi thì buông câu chữ thề

"Tên nhóc, sau này ta sẽ không để mi quấy rối ta. Khi nào đón được Tiểu Hà về là phải nghĩ cách tống cổ nó qua ở với ông bà nội mới được."

Nói rồi Hoắc Tư Vĩ bấm máy gọi cho Tiểu Hà. Lúc đó Tiểu Minh đang bị mama phát hiện liền giấu máy về sau không may nhấn trả lời cuộc gọi

"Á, anh gọi lúc nào vậy? "

Tiểu Hà ngả điện thoại ra nhìn cuộc gọi cũng đã 3 phút 15 giây

"Tiểu Minh lại chọc giận em hả?"

~Biết rồi còn hỏi!

"Thằng bé vốn nghịch ngợm, em cũng quen rồi. " - Tiểu Hà cười duyên

"Ban nãy thằng bé nói "ông chú Hoắc biến thái"? " - Hoắc Tư Vĩ ngả người sau ghế chân bắt chéo tay nâng ly rượu lên đưa đưa

Tiểu Hà không biết giải thích sau liền giữ phần loa máy nói nhỏ:

"Chẳng lẽ lại bảo em dạy nó thế? Tốt nhất im lặng là vàng."

Tiểu Hà cười xuê: " Có sao hơ hơ...."

"Mong là vậy, nếu không thì chẳng biết tên biến thái này đã làm gì em rồi..." - Hoắc Tư Vĩ nở nụ cười thành hình đường cong, giọng nhàn nhạt nói

Tiểu Hà có chút toát mồ hôi, hai cánh môi rung rung: " Không đâu chắc anh nghe nhầm rồi..."

"Được rồi em nghỉ sớm đi mai anh đến xin phép bố mẹ vợ đón em về. "

"Đón em về? Có có nhanh quá không? " - Tiểu Hà vừa mừng vừa lo

"Vậy em còn muốn ở nhà bố mẹ vợ đến bao giờ đây? Không để thời gian để tạo thêm một cục cưng nữa sao? " - Hoắc Tư Vĩ cười tà mị, uống một ngụm rượu thay vì lời chúc mừng chính bản thân làm được điều mà mấy năm qua luôn bỏ lỡ

"Tiểu Minh còn nhớ em chưa...." - Tiểu Hà ngại ngần

"Anh đã cho em 5 năm để sẵn sàng rồi năm thứ 6 em cũng phải cho "con trai" anh giải phóng chứ!! "

"Biến thái! "

.....

"No quá đi mất! " - Dĩ Lộ xoa xoa bụng. Cô nàng ngó nghiêng xung quanh thấy túi xách của mình, cầm lấy chuẩn bị ra về

"Em đi đâu đó? " - Thiên Quốc Tùng thả đĩa vào bồn rửa rồi ngó ra hỏi

"Đi về!"

"Quay lại nhanh! "

"Làm gì? "

"Em uống nhờ, ngủ nhờ, ăn nhờ nhà tôi thì ít nhất cũng phải rửa bát chứ! "

"Nhà anh có máy rửa mà. " - Dĩ Lộ chỉ vào cái máy rửa bát tự động

"Cái máy đó hằng ngày làm nhiều rồi hôm nay tôi cho nó nghỉ ngơi. Em vào rửa xong mới được về. " - Thiên Quốc Tùng ung dung ra ngồi phòng khách chân bắt chéo với lấy tờ báo mở ra đọc

"Há? Còn có cái luật ý nữa sao? " - Dĩ Lộ nhăn mặt

"Đúng rồi, rồi thương nó như thương nhân viên của tôi vậy. Như vậy thì sau này nó mới rửa sạch bát đĩa được." - Thiên Quốc Tùng nhẹ nhàng đáp

~Ông này đầu óc thật là....

Dĩ Lộ tay chống hông nhăn mặt nghĩ: "Rõ ràng là muốn hành xác mình mà! "

Suy nghĩ một lúc thì Dĩ Lộ lại gần Thiên Quốc Tùng cười khả ái:

"Hay anh giúp tôi rửa đi. Cũng muộn rồi, hai đứa con tôi chắc đói muốn xỉu luôn rồi."

Thiên Quốc Tùng ngó người: "Há? Em có con rồi? "

"Tôi có hai con rồi... Anh không biết sao? "

Xin lỗi m.n vì chap này hơi ngắn ≡

Do viết gấp đề up nên có sai sót gì mong m.n góp ý cho Ngooc ≡

THANK YOU SO MUCH!!!

_Nguyễn Ngọc _

Bạn đang đọc truyện *Ông Bó Họ Hoắc Biển Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

"Sao trong hồ sơ của em ghi độc thân?" - Thiên Quốc Tùng nhăn mặt

"Tôi là mẹ đơn thân. Vậy nhé anh giúp tôi dọn đi tôi về trước." - Dĩ Lộ nhanh chân chạy ra thay giày

"Mẹ đơn thân..." - Thiên Quốc Tùng vất tờ báo lên bàn ánh mắt vô vị nhìn Dĩ Lộ

Thay giày Dĩ Lộ ngó vào trong vẫy tay chào: "Cảm ơn anh bữa nay nha, bái bai! "

Không đáp Thiên Quốc Tùng nghe tiếng cạch cửa chỉ hơi nhòm người lên nhưng rồi lại ngồi xuống. Một lúc cảm thấy trong lòng bồn chồn anh lại mở camera của toàn nhà xem dưới sảnh, Dĩ Lộ đang đợi xe. Quốc Tùng cứ nhìn mãi cho đến khi thấy Dĩ Lộ bắt được một chiếc xe thì mới ngưng

Suốt tối đó anh làm bạn với rượu, không biết bản thân nghĩ gì, cũng không biết mình muốn gì... Mọi thứ đều mờ mịt, trống trải

Khỏ thân anhhhh~~~~

.....

Cứ như thế màn đêm trôi qua thật yên bình, những ánh nắng đầu tiên của ngày mới đã le lói qua khung cửa sổ, vài tia nắng len qua chiếc rèm cửa:

"Ư..." - Tiểu Hà chớp chớp mắt, gắng ngồi dậy vươn vai dài: "Một ngày mới thật khỏe!" - Không biết sao đêm qua cô ngủ rất ngon, một giấc mơ rất đẹp, sáng nay Tiểu Hà thấy thật có tinh thần. Cô rời khỏi giường đến bên cửa sổ hai tay kéo rèm, mở cửa ban công bước ra nhìn bầu trời: "Thật đẹp!" - Tiểu Hà hít một hơi dài

Đêm qua Tiểu Minh sang phòng ngủ cùng bà ngoại nên sáng nay cũng dậy rất sớm đi bộ cùng bà: "Bà ơi, bụng con kêu ùng ục từ nãy tới giờ rồi." - Tiếng Tiểu Minh làm nũng từ dưới lầu

Di quán gia thấy thằng bé và bà Chu về thì mừng rỡ ra đón, di xoa đầu thằng bé: "Được rồi, mau lên thay đồ bà chuẩn bị nhiều đồ ngon cho con lắm."

"Dạ." - Tiểu Minh gật đầu rồi nhanh chân chạy lên phòng, bà Chu và di quán gia chỉ biết nhìn thằng nhóc lon ton bước lên cười phúc hậu

"Tôi lên thay đồ trước, chị chuẩn bị đồ ăn." - Bà Chu nhỏ nhẹ nói, di quán gia gật đầu rồi bà Chu mới lên thay đồ

"Mama ông trời lên đến nóc nhà rồi mà còn nằm ườn ra đó hả?" - Tiểu Minh lú lờ từ ngoài vào đến phòng, vừa vào phòng nhìn một lượt chẳng thấy mama đâu liền mò mẫn ra ban công

Vừa bước chân đến cửa thì: "Á...aaa...mama thả con ra đau đau..." - Tiểu Hà néo tai thằng bé khiến nhóc kêu oai oái

"Thằng nhóc này nói ai nằm ườn ra đó hả?" - Tiểu Hà thả tay ra

Tiểu Minh xị mặt tay xoa xoa tai: "Mama chơi xấu. Chơi núp thế! "

"Không núp thì làm sao bắt được mi. "

"Hừ, sau này con lớn lên con sẽ néo tai mama 100 lần, 1000 lần cho bố!" - Tiểu Minh lè lưỡi, tay kéo mặt xấu

Tiểu Hà phì cười: "Vậy sao? Đến khi con lớn sợ là bị một thế lực khác néo tai thay mama rồi..." - Tiểu Hà bứt nhẹ mũi thằng bé cười duyên

"Trên thế giới này con chẳng sợ ai..."

Tiểu Hà tròn mắt: "Hừ? "

Tiểu Minh mới lí dí câu cuối: "Ngoài mama..." - khuôn mặt miễn cưỡng đáng thương

"Được rồi mau thay đồ xuống ăn sáng nào." - Tiểu Hà cười khoái chí, quay lưng vào trong Tiểu Minh lại lùi thui theo sau mặt không chút nào phục...

"Đây đồ ăn đến rồi, mọi người cùng thưởng thức công thức mới của tôi nào." - Di quân gia bung một nồi cỗ vừa đang bốc khói nghi ngút, thơm nức mũi đặt lên bàn ăn đầy dinh dưỡng

"Wow bà giỏi quá đi, thơm quá..." - Tiểu Minh nhón về phía trước hít một hơi dài

"Tiểu Minh không được làm vậy. " - Tiểu Hà nhăn mặt

"Được rồi được rồi, cháu đói rồi thì mau ăn đi." - Bà Chu xoa gấp vào bát Tiểu Minh một miếng thịt vẫn đang bốc khói thơm lừng

"Dạ, con mời ông bà ngoại ăn cơm. Con mời bà quản gia ăn cơm. Con mời mama ăn cơm " - Tiểu Minh mời xong là cầm đĩa xiên thức ăn ăn ngon lành

Ông bà Chu, Tiểu Hà và di quân gia nhìn thôi cũng thấy no rồi

Bữa sáng xong cả nhà cùng ra phòng khách trò chuyện. Tiểu Hà cũng đã gửi mail đơn xin vắng mặt nhưng vẫn gửi tài liệu, cũng như bản báo cáo đầy đủ cho trưởng phòng nên đã được phê duyệt sớm. Tiểu Minh thì được chú tài xế gia đình đưa đến trường.

Nhân lúc mọi người đang ở đây Tiểu Hà mới lên tiếng:

"Ba mẹ, hôm nay ba của Tiểu Minh sẽ đến ra mắt ba mẹ..." - Tiểu Hà nói mà lòng vừa lo lắng vừa hồi hộp

Nhưng sau khi ông bà Chu nghe xong thì không chút tức giận còn rất mừng cho cô: "Nếu con và cậu ta đã quyết định quay lại với nhau thì mẹ sẽ chúc phúc cho hai đứa con."

Tiểu Hà nghe xong thoáng mừng cô liếc nhìn ông Chu nhưng ông không câu kinh lại rất vui: "Ba cũng vậy."

Tiểu Hà vui mừng ôm lấy hai người, giọng như khóc: "Con cảm ơn ba mẹ, cảm ơn hai người rất nhiều..."

"Còn đi nữa, đi sẽ chuẩn bị một bữa tối thật ngon để đón cậu ấy..." - Di quân gia vui mừng bước ra

Tiểu Hà rời vòng ôm của ba mẹ liền chạy đến ôm lấy di quân gia

"Nhưng mà con nên nói cho Tiểu Minh điều này..." - Ông Chu ân cần nói

"Dạ, chiều nay sau đi đón Tiểu Minh con sẽ nói cho thẳng bé biết."

Mọi người nói chuyện một lúc thì ông Chu lên trường còn bà Chu vào bệnh viện, di quân gia cũng làm việc nhà. Tiểu Hà thì lên phòng làm việc

.....

"Dĩ Lộ cô xem bản báo cáo này rồi sửa lại cho tôi, hướng dẫn cô nhân viên mới này." - Hà Trưởng phòng dẫn một cô gái nhỏ nhắn, khuôn mặt thuần khiết

"Xin chào, em là Mộc Lan. Mong được chị chỉ giáo nhiều hơn. " - Mộc Lan đưa tay ra chào

Dĩ Lộ rất hòa đồng nên cũng đưa tay chào lại: "Vi em rất đáng yêu nên chị nguyện nhận em là đồ đệ."

Cả hai cười nhìn nhau vừa quen mà như quen lâu, Hà Trưởng phòng nhìn ra phía ngoài gật đầu với Trương trợ lý rồi quay lại:

"Được rồi cô sẽ ngồi bên trái Dĩ Lộ."

"Vâng."

"Em mau qua đây chị giới thiệu cho một người bạn rất thân với chị." - Chưa gì Dĩ Lộ đã kéo Mộc Lan ngồi xuống ghế rồi mở máy lên gọi video cho Tiểu Hà

"Đang giờ làm sao cậu gọi cho mình vậy?" - Tiểu Hà nói nhỏ

"Tên ten xin giới thiệu với cậu đồ đệ của mình."

"Xin chào, em là Mộc Lan, nhân viên mới của NK" - Mộc Lan cười tươi, tay vẫy chào

"Chào em, chị là Tiểu Hà." - Tiểu Hà hơi ngượng

... Cả ba cứ ngồi tán phét cho đến khi bị Hà trưởng phòng đến nhắc mới thôi.

~Con gái mà chuyện trên trời dưới biển gì cũng buồn được

"Thế nào rồi?" - Thiên Quốc Tùng vẫn chăm chăm nhìn màn hình máy tính

Thư ký Tổng gật đầu: "Cô Mộc đã được xếp ngồi cùng Dĩ Lộ và Dĩ Lộ sẽ kèm cô ấy trong thời gian thực tập."

"Được rồi anh ra ngoài đi có chuyện gì báo ngay cho tôi."

"Vâng." - Thư ký Tổng quay gót ra ngoài

Thiên Quốc Tùng lúc này mới ngả người ra sau, nãy giờ là xem camera phòng Marketing đó mà...

"Em là mẹ đơn thân, anh cũng không ngại nuôi ba mẹ con em. Mộc Lan cho em hai tháng quây phá, tìm hiểu chị dâu tương lai kỹ kỹ một chút..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Bô Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

"Chị làm việc ở đây bao lâu rồi?" - Mộc Lan quay sang hỏi

"Cũng không lâu, chị cũng chỉ vào trước Tiểu Hà 2 tuần tính ra chắc cũng được 1 tháng rồi."

"Trước đây chị làm gì?"

"Chị hả, trước đây làm cho một câu lạc bộ phân khối lớn nhưng bây giờ giải thể rồi." - Dĩ Lộ nói rồi khựng lại nghĩ ngợi sâu xa

Mộc Lan nghe xong cũng gật gù hiểu chuyện

Qua màn làm quen thì hai cô nàng bắt tay vào công việc, Dĩ Lộ giới thiệu sơ qua về công ty và sửa báo cáo của Mộc Lan. Hai cô nàng có vẻ khá hợp nhau lúc nào rảnh lại cười đùa rôm rả

.....

"Đây là cô gái hôm qua cùng Thiên Tổng vào nhà." - Một người đàn ông đặt một tập hình lên bàn, đối diện là người phụ nữ body nóng bỏng ngồi bất chéo, đội mũ che nửa mặt

"Dĩ Lộ?" - Người phụ nữ cầm tấm ảnh lên nhìn, xem hồ sơ của cô gái trong ảnh

"Cô gái này rất thân với cô gái tên Tiểu Hà." - Người đàn ông hút thuốc phả ra làn khói đục

"Tung ảnh hôm qua lên." - Người phụ nữ bật lửa đốt tấm ảnh trên tay rồi thả xuống sàn cho nó cháy rụi. Cô ta đứng lên bước đi uyển chuyển đầy kiêu hãnh

Người đàn ông kia nhìn bóng dáng người phụ nữ nở nụ cười nửa miệng rồi lấy điện thoại ra gọi cho ai đó

.....

Thời gian cứ trôi ai cũng có công việc riêng, từ sáng đến giờ Hoắc Tư Vĩ chưa gọi một cuộc gọi nào đến cho Tiểu Hà khiến cô cũng có chút nhớ nhưng lại sợ phiền anh nên cuối cùng vẫn để chiếc điện thoại bên cạnh, chốc chốc lại liếc nhìn

Reng reng reng

Tiểu Hà từ dưới lầu nghe tiếng chuông là chạy vội lên, đĩa trái cây chưa kịp đặt xuống bàn cũng theo chủ nhân lên phòng. Tiểu Hà lên phòng là vội ngay điện thoại trả lời:

"Alo, anh rảnh rồi sao?" - Tiểu Hà hí hửng

"Là anh." - Đầu dây bên kia là Alan

"Alan hả, xin lỗi ban nãy tôi...." - Tiểu Hà nhìn lại tên, ngại ngừng đáp

"Em đang đợi Hoắc Tư Vĩ gọi sao?" - Alan có chút thất vọng

"À không, anh gọi tôi có chuyện gì không?" - Tiểu Hà đi ra ban công, đặt đĩa trái cây lên bàn ngồi xuống

"Anh muốn chào tạm biệt hai mẹ con em trước khi đi." - Giọng Alan trầm xuống, không khí ngột ngạt bao trùm trong anh, cảm xúc như nghẹn lại...

"Anh đi đâu sao? "

"Anh sẽ qua Pháp, anh sẽ tiếp tục công việc ở đó." - Alan gượng cười, nụ cười này tồn tại trên gương mặt anh đã 5 năm rồi...

"Anh sẽ không về Việt Nam sao? " - Tiểu Hà thấy buồn nhưng đó là cảm xúc của hai người bạn

"Đợi đến khi công việc ổn định anh sẽ về thăm báo bối."

"Vậy tôi và Tiểu Minh sẽ đợi anh về thăm chúng tôi."

"Được. Lúc anh về anh mong rằng sẽ thấy em phải thật hạnh phúc."

"Anh cũng vậy..."

Tất mảy Tiểu Hà nhìn về phía xa nghĩ ngợi điều gì đó, những ánh nhìn phức tạp, cảm xúc hỗn độn... Thật khó chịu biết bao

.....

"Mộc Lan em mới về nước chắc chưa được ăn nhiều món ở đây đúng không? " - Dĩ Lộ khoác vai Mộc Lan nói nhỏ

"Em muốn đi ăn lắm nhưng không biết chỗ nào."

"Bây giờ cũng là giờ nghỉ trưa hay là chị dẫn em đi ăn nha."

Mộc Lan nghe đến được ăn là mừng liền: " Được ạ."

"À quên, để chị gọi Tiểu Hà, nhỏ biết nhiều quán lắm." - Nói rồi Dĩ Lộ lấy điện thoại từ trong túi gọi cho Tiểu Hà

Tiểu Hà hẹn Dĩ Lộ và Mộc Lan tại một quán cafe gần nhà

"Minh đây." - Tiểu Hà thấy Dĩ Lộ và Mộc Lan thì vội gọi

"Chỗ này cũng không tồi nha." - Dĩ Lộ ngồi xuống, nhìn xung quanh gật đầu tán thưởng

"Quán này mình đặt cốc từ hồi trung học luôn đó. Bánh ở đây ăn một lần là nhớ hoài. " - Tiểu Hà nói như quảng cáo, sau đó Tiểu Hà đưa menu cho Dĩ Lộ và Mộc Lan: "Nào nào chọn món đi, ăn nhẹ thôi nha, lát nữa sẽ dẫn em đến quán tú."

"Dạ."

Cả ba gọi ba phần ăn nhẹ. Ngồi một lúc thì Tiểu Hà dẫn Dĩ Lộ và Mộc Lan đến quán thứ hai được gọi là "quán tú" của Hà

"Tên ten... Quán Bà An." - Tiểu Hà vừa đến cửa quán là giơ tay lên bảng hiệu thích thú giới thiệu

"Trời ơi tưởng gì, Lộ Lộ đây cũng là khách quen nha..." - Dĩ Lộ tay vỗ ngực tự hào

Di An thấy Tiểu Hà thì ra đón: "Con nhỏ này sao lâu rồi không đến đây hả? Làm đi nhớ muốn chết." - Di An vỗ nhẹ vào vai Tiểu Hà, nhìn qua Dĩ Lộ: "Ế...Lộ Lộ cũng đến nữa hả."

"Con chào đi ạ." - Cả ba đồng thanh

Di An dẫn ba cô nàng vào quán sau đó vào chuẩn bị thức ăn. Tiểu Hà gọi toàn món Việt để Mộc Lan thưởng thức:

"Tay nghề của di An phải gọi là Xuất Sắc, em sẽ còn đến đây nhiều nhiều đó." - Tiểu Hà nói nhỏ

Mộc Lan cười duyên, Dĩ Lộ cũng tâm đắc tiếp lời: "Chị này, bị dính ngay lần đầu. Bây giờ là khách quen luôn rồi... Đến nhiều đi nhìn muốn mòn mặt luôn hiiii..."

"Vậy em phải ăn thật nhiều mới được."

Cả ba đợi một lúc thì tất cả món ăn cũng lên.

"Ui..." - Mộc Lan bị đổ nước sốt vào váy

"Sao vậy? " - Tiểu Hà và Dĩ Lộ hơi lo

"Em không sao. Chỉ là nước sốt thôi. Chị biết nhà vệ sinh ở đâu không?" - Mộc Lan lấy giấy ăn lau qua rồi đứng lên

"À em đi thẳng qua quầy rồi đi một đoạn nữa rẽ trái." - Tiểu Hà đưa tay chỉ hướng cho Mộc Lan

"Vâng." - Mộc Lan theo hướng chỉ đi thẳng vào nhà vệ sinh

Sau khi vào nhà vệ sinh lau qua thì vết dơ vẫn còn loang trên váy, cuối cùng Mộc Lan vẫn đành phải ra ngoài

Vừa đi đến quầy thì bị một cô gái khác vô tình đụng phải: "Xin lỗi, xin lỗi cô không sao chứ?" - Cô gái ấy đỡ Mộc Lan lên

Mộc Lan lắc đầu: "Không sao đâu. Chị chắc đang gấp chị cứ đi đi."

"Vâng, thành thật xin lỗi cô."

Mộc Lan theo thói quen đưa tay lên nắm mặt dây chuyền: "Dây chuyền của mình..." - Mộc Lan cúi xuống tìm xung quanh. Dây chuyền đó là của mẹ cô tặng trước khi bà qua đời.

A Bảo thấy cô cứ loay hoay tìm gì đó liền lại gần hỏi: "Cô đang tìm gì sao?"

"Tôi bị mất sợi dây chuyền, nó rất quan trọng với tôi." - Mộc Lan nói như khóc

"Vậy để tôi tìm giúp cô." - nói rồi A Bảo cúi xuống tìm cùng

Sau một lúc thì A Bảo thấy nó ở dưới gầm của kệ quầy: "Đây có phải sợi dây chuyền của cô không?" - A Bảo đưa tay ra, trong lòng bàn tay là một sợi dây chuyền hình cò bốn lá

"Đúng rồi, là nó. Cảm ơn, cảm ơn anh." - Mộc Lan lấy sợi dây chuyền từ tay A Bảo rồi quay sang cảm ơn

Vô tình cảnh hai đụng nhẹ, Mộc Lan đưa mắt lên nhìn A Bảo, hai nhịp tim như hòa vào nhau...rất nhanh. Mộc Lan đỏ mặt đứng lên: "Cảm ơn, cảm ơn anh."

"Không không có gì..." - A Bảo đứng lên gãi đầu

Đúng lúc Tiểu Hà và Dĩ Lộ đi đến: "Em làm sao vậy?" - Dĩ Lộ đến gần Mộc Lan, thấy hốc mắt cô hơi đỏ liền lo lắng

Tiểu Hà nhìn sang A Bảo đưa tay lên tra hỏi: "Em làm gì con bé?"

"Không em làm gì đâu..."

"Khai mau!" - Tiểu Hà đưa tay gần sát A Bảo, ánh mắt của một sát thủ

"Ban nãy em làm rơi dây chuyền, là anh ấy giúp em tìm..." - Mộc Lan nhỏ nhẹ nói

"Làm hai chị lo em bị sao." - Dĩ Lộ thờ phào

"Cũng sắp hết giờ nghỉ trưa rồi, chúng mình phải về công ty đây."

"Được, hai người về đi. Hôm nay mình bao." - Tiểu Hà cười, đá nheo mắt với Dĩ Lộ và Mộc Lan

"Ok. Bye!"

"Chào chị, chào anh..." - Mộc Lan thẹn thùng đưa tay lên chào

Sau khi Dĩ Lộ và Mộc Lan đi thì Tiểu Hà ở lại cùng A Bảo dọn dẹp cho đến chiều thì cô bắt xe qua Nors School đón Tiểu Minh

Vừa dừng xe trước cổng trường đã thấy chiếc xe quen thuộc của Hoắc Tư Vĩ cũng dừng ở đó. Tiểu Hà trả tiền xe, xuống xe rồi đi vào trong. Vào đến khu trò chơi của trường thì thấy Hoắc Tư Vĩ và Tiểu Minh hai người một lớn một nhỏ đứng khoanh tay quay mặt sang hai bên như vừa cãi lộn

"Ủa sao hai người lại đứng đây?"

"Kệ tôi/ Kệ con." - Cả hai đồng thanh nhưng không hề hay biết đó là Tiểu Hà

Tiểu Hà gật gù, đưa tay lên bẻ cái rộp

"Thế bây giờ hai người muốn thế nào?"

Vĩ ca ca + Tiểu Minh Minh: "Bé tắc!!!"

Ngooc

Bạn đang đọc truyện *Ông Bố Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

"Hà? / Mamaaa..." - Cả hai quay lại nhìn, sắc mặt thay đổi liền

"Mama sao hôm nay mama đến đón Tiểu Minh muộn vậy? / Đúng rồi anh đợi em mãi..." - Tiểu Minh chạy ngay đến ôm lấy Tiểu Hà, Hoắc Tư Vĩ cũng lại gần mà nheo

~ Đến khổ với hai "chú cháu" nhà này...

"Hai người ban nãy cứng lắm mà. Cứng nữa đi." - Tiểu Hà nheo tai Tiểu Minh và Hoắc Tư Vĩ

Hai chú cháu nhìn nhau kêu la: "Đau đau... Anh có làm gì đâu./ Mama mọi người nhìn thấy sẽ nói mama bạo lực gia đình đấy...á.aa!! "

Tiểu Hà trêu đùa hai người kia một lúc thì buông ra, cả hai cứ ôm tai mà xuýt xoa: "Mama con thường chơi ác vậy sao? " - Hoắc Tư Vĩ nhăn mặt, cúi xuống nói nhỏ vào tai Tiểu Minh

"Thường như com bữa..." - Tiểu Minh ngậm ngùi lắc đầu. Hoắc Tư Vĩ vỗ vỗ vai thằng bé chia buồn: "Cuộc đời con thật bi đát. Đáng thương đáng thương."

"Hèm..." - Tiểu Hà nhìn hai con người cứ hí húi với nhau thì tạo tiếng động. Cả hai nghe thấy đều đứng thẳng kiêu quân đội. Tiểu Hà quay gót: "Mau mau lên xe về nhà."

"Tuân lệnh vợ yêu / Rõ, mama đại nhân." - cả hai đưa tay lên trước trán rồi bỏ xuống "nghiêm trang" theo sau không dám nói nửa lời.

Được một lúc thì Tiểu Minh liếc liếc xung quanh, tay đẩy nhẹ Tư Vĩ: "Hình như mọi người đang cười chúng ta."

Hoắc Tư Vĩ lúc này mới liếc nhìn, đưa tay lên che, quay sang nói nhỏ: "Hình như vậy, mau mau lên xe không chúng ta lại được lên trang bìa Tin Nóng 24h." - Hai chú cháu chạy nhanh về phía xe, Tiểu Hà nhìn chỉ biết lắc đầu cười khổ

Hoắc Tư Vĩ lái xe đưa hai mẹ con đi chơi, đi ăn xế rồi về nhà vì tối nay anh có hẹn với ba mẹ Tiểu Hà nên cần về chuẩn bị trước.

Về nhà Tiểu Minh chào bà quản gia, ngó nghiêng không thấy không ông bà ngoại đâu thì chạy luôn lên phòng thay đồ. Tiểu Hà theo sau, vào phòng bẻ gọt một đĩa trái cây, pha một ly sữa tươi mang lên phòng:

"Đến giờ uống sữa rồi." - Tiểu Hà đặt sữa và trái cây lên bàn cười duyên

Tiểu Minh nhìn ly sữa mặt xị xuống: "Mama ban nãy con đã ăn no căng bụng rồi..."

Tiểu Hà nhìn con trai, rồi nhìn xuống cái bụng căng tròn nhấp nhô qua lớp áo thì cười gật đầu: "Vậy lát nữa uống. Bây giờ mama có chuyện muốn nói với con." - Tiểu Hà ngồi xuống giường cạnh thằng bé

"Chuyện gì vậy mama? " - Tiểu Minh ngồi khoanh chân, mắt to tròn nhắm mở chăm chú lắng nghe

"Vào vấn đề chính luôn, con nghĩ sao khi chúng ta về ở cùng chú Hoắc? " - Tiểu Hà cười nhìn con trai, cô tôn trọng ý kiến của thằng bé và muốn nghe chính thằng bé nói nó đã sẵn sàng chấp nhận anh.

Tiểu Minh tắt nụ cười trên khuôn mặt, cậu bé suy nghĩ một điều gì đó. Tiểu Hà vẫn đợi câu trả lời của thằng bé, một lúc thì cô đưa tay lên xoa đầu Tiểu Minh:

"Không sao, mama sẽ đợi đến khi nào con sẵn sàng ở chúng với ba. Mama xin lỗi, làm con trai ngoan buồn rồi." - Tiểu Hà ôm lấy Tiểu Minh, hôn lên trán thằng bé.

Tiểu Minh giữ chặt lấy mama: "Con sợ chú Hoắc đó sẽ làm mama buồn. "

Tiểu Hà bỗng dưng dưng nước mắt, là thằng bé lo cho cô. Cô buông Tiểu Minh ra, giữ lấy mặt Tiểu Minh, cô nhìn thẳng vào mắt thằng bé: "Mama sẽ không sao. Chỉ cần con vui mama sẽ vui."

Tiểu Minh cười tươi ôm lấy cổ Tiểu Hà: "Con sẽ lớn thật nhanh để bảo vệ mama."

.....

"Mé nó! " - Thiên Quốc Tùng giữ chặt điện thoại. Anh vừa xem tin tức trên điện thoại "Thiên Tổng cùng nhân viên bản hèn vào nhà riêng qua đêm."

"Thiên Tổng." - Thư Ký Tổng bước vào

"Làm sạch hết các trang này cho tôi. Điều tra nguồn gốc những tấm ảnh này." - Thiên Quốc Tùng hét điện thoại lên bàn. Thư ký Tổng cầm lên xem rồi cúi đầu đi ra

Thiên Quốc Tùng vứt tài liệu xuống sàn, đứng nhìn thế giới bên ngoài kia qua lớp kính anh chợt nhớ đến Dĩ Lộ. Thiên Quốc Tùng mở cửa ra khỏi phòng, anh xuống phòng Marketing thì Mộc Lan đã chạy, ra hiệu anh vào chỗ kín: "Anh giải thích sao về tin lá cải này?" - Mộc Lan đưa điện thoại lên trước mặt Thiên Quốc Tùng, ánh mắt phẫn nộ

"Anh xuống đây cũng vì nó đây. Dĩ Lộ đâu?"

Mộc Lan tắt điện thoại khoanh tay, mặt tức giận: "Gi mà nhân viên hèn chứ! Chị ấy xem xong liền xin về rồi."

Thiên Quốc Tùng nghe xong liền chạy ra ngoài. Mộc Lan chưa kịp nói tiếp thấy Thiên Quốc Tùng chạy đi thì bất lực: "Cuối cùng vẫn không qua ải mỹ nhân. Haizzz chưa nói xong đã chạy như điên rồi. Thôi kệ tình yêu phải chặt vật thể mới đáng đi tìm vài con phở thôi mà..." - Mộc Lan nhún vai rồi bước ra về phòng làm việc

Thiên Quốc Tùng chạy xuống nhà xe, lấy xe lái thẳng đến nhà Dĩ Lộ. Anh tìm cô, tìm các khu xung quanh nhà cô cũng không thấy... Anh cứ thế đi xung quanh tìm kiếm trong vô vọng. Cuối cùng anh gọi cho Tiểu Hà:

"Alo." - Đầu dây bên kia trả lời

"Tiểu Hà, em có biết Dĩ Lộ..."

"Chú là ai?" - Tiểu Minh đáp

"Con là Tiểu Minh sao? Mẹ con đâu?" - Thiên Quốc Tùng sốt ruột

"Mama con vừa ra ngoài nhưng quên mang điện thoại." - Tiểu Minh ban nãy đòi mượn điện thoại mama bằng được mới cho mama ra ngoài với Dĩ Lộ

"Vây thôi cảm ơn con, chú tắt máy." Thiên Quốc Tùng tắt máy rồi lại lái xe xung quanh tìm Dĩ Lộ

"Chú còn chưa nói chú là ai... Alo?" - Tiểu Minh chưa nói xong đã bị dập máy thì tức giận: "Đúng là ông chú Bất Lịch Sự! "

.....

"Sao cậu lại hẹn mình ở đây?" - Tiểu Hà ngồi cạnh Dĩ Lộ, Dĩ Lộ hẹn Tiểu Hà tại quán bar cách xa nhà vì cô đoán anh sẽ đến tìm cô. Mà cô cũng không biết nữa...

"Uống với mình..." - Dĩ Lộ liên tục đưa chai rượu lên uống. Tiểu Hà liền giữ tay Dĩ Lộ đặt chai rượu xuống: "Cậu sao vậy? Nói mình nghe..."

Dĩ Lộ cười khinh, cô cười chính bản thân mình: "Mình chỉ là một con nhân viên hèn...haaa...một con nhân viên hèn thì làm gì có quyền trèo cao lên cái chức...gi mà vợ giám đốc...hãhãaa...áo tưởng!!!" - Dĩ Lộ lại với lấy chai rượu hớp một ngụm lớn.

"Đừng uống nữa... Thiên Quốc Tùng, anh ta làm gì cậu?" - Tiểu Hà gỡ chai rượu từ tay Dĩ Lộ xuống

Dĩ Lộ cười: "Anh ta thì làm gì được mình chứ? Anh ta còn rất tốt với mình..."

"Vây cậu làm sao?" - Tiểu Hà sốt ruột, lần đầu tiên cô thấy Dĩ Lộ như bây giờ.

Dĩ Lộ không trả lời, tay mò trong túi xách lấy điện thoại ra mở bài viết lên đưa cho Tiểu Hà. Tiểu Hà cầm điện thoại lên đọc:

"Là ai làm?" - Tiểu Hà tức giận nhìn Dĩ Lộ, Dĩ Lộ không đáp chỉ nhếch miệng cười giễu chính bản thân. Tiểu Hà quay sang hướng khác lấy bình tĩnh. Cô đặt điện thoại lên bàn, cầm túi xách lên rồi ghé quay gót đi: "Mình phải tìm Thiên Quốc Tùng. "

Dĩ Lộ giữ lấy tay Tiểu Hà đôi mắt vô hồn, cô lắc đầu: "Đừng làm mọi chuyện rồi hơn."

Tiểu Hà nhìn Dĩ Lộ cuối cùng cô ngồi xuống ôm lấy cô bạn thân. Dĩ Lộ vòng tay ôm Tiểu Hà khóc như đứa con nít. Tiểu Hà thì không thể uống rượu, nhìn Dĩ Lộ cứ uống hết ly này đến ly khác cô chỉ có thể ngăn lại, rồi gọi xe đưa Dĩ Lộ về. Tiểu Hà bắt được xe, không yên tâm cô ngồi cùng Dĩ Lộ về thì bị Dĩ Lộ đẩy ra: "Mình ổn, cậu về đi."

"Cậu chắc chắn ổn chứ? " - Tiểu Hà lo lắng

Dĩ Lộ gật gù, xua tay: "Mình không sao, cậu về đi." - Nói rồi Dĩ Lộ hỏi bác tài xế đi.

Tiểu Hà nhìn chiếc xe đi khuất mới quay lại quán nhờ người giữ xe Dĩ Lộ rồi bắt taxi về nhà.

Tài xế đưa Dĩ Lộ đến khu nhà của mình thì cô đòi xuống xe đi bộ. Dĩ Lộ đang say nên bước đi loạng choạng như muốn ngã, cô vừa đi vừa bám vào cây, cột đường đủ thứ để khỏi ngã...

~Phải học cách tránh rượu, bia như tránh tà mới khá lên được!!

Cô cứ thế bước trái bước phải cuối cùng cũng lết được đến nhà, cô ngước lên nhìn, tai chỉ lên: "Đúng là nhà mình rồi...ừ..."

Dĩ Lộ cho tay vào túi tìm chìa khóa thì Thiên Quốc Tùng lái xe đến, thấy Dĩ Lộ anh mở cửa chạy ngay về phía cô:

"Dĩ Lộ, em đi đâu cả buổi vậy? Có biết tôi lo lắng cho em như thế nào không?" - Thiên Quốc Tùng giữ lấy hai tay Dĩ Lộ, anh thực sự rất lo cho cô. Anh đã đi tìm cô cả buổi, lúc này anh nhận được cuộc gọi từ Tiểu Hà. (Tiểu Hà mượn điện thoại của nhân viên quán bar gọi cho anh.)

Dĩ Lộ nhìn lên gương mặt lo lắng của anh thì bật cười, cô gạt tay anh ra: "Lo lắng cho tôi? Nực cười...một tổng giám đốc công ty lớn, gia tài triệu đô cũng lo lắng cho loại nhân viên bần hàn như tôi sao? Tôi làm sao xứng."

Thiên Quốc Tùng đưa tay lên day trán, anh giữ lấy cô, ánh mắt chưa những tia phức tạp, hỗn độn: "Em nghe anh giải thích. Tin đó chỉ là tin lá cải, người họ nhắm đến là anh, anh đã cho giải quyết tất cả rồi. "

Dĩ Lộ lắc đầu, nước mắt cô cứ thế rơi lã chã. Lần đầu cô khóc trước mặt người đàn ông, có lẽ từ khi mẹ cô bỏ cha con cô đi cô đã không một lần khóc trước mặt ai cả. Ngay cả lúc bị cha cô đánh đập tàn nhẫn, đau đến đâu, dù trên cơ thể cô bắt đầu rỉ máu cô cũng chưa từng khóc trước mặt ông..

"Anh đừng nói nữa, tôi không muốn nghe, tôi mệt mỏi lắm rồi. Ai cũng đối xử tàn nhẫn với tôi hết. Ai cũng muốn làm tổn thương tôi, tôi chịu đựng đủ rồi..." - Dĩ Lộ ôm lấy đầu, cô ngồi thụp xuống khóc, cô như gào lên. Mọi chuyện, mọi thứ trong cuộc đời cô đều đau đớn, tệ hại như vậy

Thiên Quốc Tùng nhìn Dĩ Lộ khóc tím như một rạn vỡ. Anh xót xa nhìn người con gái anh từng cho là mạnh mẽ nhất anh từng gặp, bây giờ cô ấy như một tiểu thiên sứ, rất dễ khóc, cũng dễ thoát khỏi vòng tay anh. Anh cúi xuống ôm lấy cô. Anh đỡ cô đứng dậy. Gạt vài nhúm tóc ướt trên gương mặt xinh xắn, hai tay anh giữ lấy trọn khuôn mặt cô, từ từ anh cúi xuống. Môi anh áp môi cô, anh nhẹ nhàng như đang nâng niu, chiều chuộng cô: "Anh xin lỗi, đừng khóc, hãy để anh bảo vệ em"

Ngooc: "Ư...Anh Tùng thật dịu dàng quá đuyyyy!!! "

Note: Hơn 2k từ đó nha, đừng quên ủng hộ Ngooc bằng cách Pl và Thả Sao nha!!! LOVE YOU ≡

Bạn đang đọc truyện *Ông Bố Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Dĩ Lộ ngước mắt nhìn anh, hai hàng mi ướt nhèm, cô như đứa con nít cả tin thỏ thẻ: "Thật không?" - Quốc Tùng có chút bất ngờ, anh chưa từng thất vọng về mặt yếu đuối đến dễ thương này của cô, anh giữ lấy gương mặt vẫn còn hơi ấm của cô nở nụ cười duyên gật đầu. Dĩ Lộ cứ thế choàng tay ôm lấy anh. Rồi anh đưa cô về phòng. Dĩ Lộ mau chóng chìm vào giấc ngủ, Quốc Tùng ngồi bên giường nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve, nâng niu nó. Anh cứ ngắm nhìn cô không chán...

.....

Về nhà Tiểu Hà vẫn có chút bất an liền nhắn tin ngay cho Quốc Tùng: "Dĩ Lộ sao rồi?"

"Cô ấy ổn rồi, đang ngủ. Em yên tâm" - Thiên Quốc Tùng trả lời

Sau khi nhận được tin nhắn Tiểu Hà mới thở phào nhẹ nhõm bước vào trong, ngã người xuống chiếc giường thân yêu. Lúc này Tiểu Minh mới từ phòng tắm ra:

"Hồi nãy có ông chú nào gọi tìm mama. Con hỏi ai thì cúp máy, haizzz tốt nhất mama tránh xa mấy ông chú bất lịch sự ấy đi." - Tiểu Minh vừa giữ khăn lau khô tóc vừa chèm chẹp

Tiểu Hà uể oải: "Ông chủ bất lịch sự nào. Đây là chú Tùng, bạn chú Hoắc." - Tiểu Hà nói rồi ngồi dậy, đi đến tủ lấy quần áo

Tiểu Minh nghe mama nói thì gật gù: "Đúng là đôi bạn tri kỷ có khác. Tính y chang! " - Thăng bé lắc đầu, nhảy lên giường ngồi chễm chệ

Tiểu Hà bất lực, cũng không buồn nói thêm gì, chỉ mang đồ vào nhà tắm.

Tiểu Minh ngồi trên giường đưa mắt nhìn xung quanh rồi dừng lại ở chiếc bàn nhỏ đầu giường với lấy chiếc điện thoại của Tiểu Hà:

"Hello hai chú!" - Tiểu Minh gửi tin nhắn thoại

Bên Alan nhận được tin nhắn liền đáp luôn: "Tiểu bảo bối, con đang làm gì vậy? " - giọng vui vẻ

Hoắc Tư Vĩ đáp: "Đang chuẩn bị tinh thần đón papa. "

Alan biết chuyện của Tiểu Hà và Hoắc Tư Vĩ nên anh cố tỏ ra bình thường nhất có thể: "Vậy sao? Anh Hoắc có đặt vé cho tôi về ăn tiệc không đây? "

Tiểu Minh mở cuộc thoại nghe xong bĩu môi: "Chú Hoắc keo kiệt lắm, con sẽ bảo mama đặt vé cho chú." - Kèm icon lè lưỡi

Hoắc Tư Vĩ không đáp nữa, anh đang chuẩn bị tinh thần để ra mắt ba mẹ vợ nên không để ý. Alan bên kia nghe xong cười khò: "Vậy thì mau bảo mama con đặt vé nha, không thì chú không về nữa đâu."

Tiểu Minh nghe xong thì gật gù đắc ý: "Tất nhiên rồi, mama con nhiều tiền tiết kiệm lắm." - Tiểu Minh nói nhỏ tránh để Tiểu Hà nghe thấy

"Tiểu Minh con dám xem trộm tài khoản của mama hả? " - Tiểu Hà từ trong nhà tắm nói vọng ra. Tiểu Minh giật bắn người, toát mồ hôi hột: "Không ạ...làm gì có đâu...mama nghe nhầm rồi." - Nói rồi thằng bé thì thầm vào điện thoại: "Thôi nhé, mama tá hỏa rồi, con gọi cho chú sau. "

Alan bên cười lắc đầu: "Lại bị Tiểu Hà tóm nữa rồi."

Tất mấy thằng bé chạy ngay xuống lầu ngồi chơi với bà ngoại, tránh xa xa mama thì tốt hơn. Tiểu Hà tắm xong thì sấy tóc, makeup nhẹ nhàng rồi thay đồ xuống lầu. Vừa thấy mama xuống Tiểu Minh đã lên ngay vào lòng bà Chu. Tiểu Hà liếc mắt nhìn con trai, haizz đến cận ngôn với thằng nhóc này. Cô đi xuống bếp, đi quần gia đã sắp hết đồ ăn lên bàn. Hôm nay đi làm rất nhiều món ngon.

Tiểu Hà loay hoay nhìn ngắm một lúc thì Hoắc Tư Vĩ lái xe đến, anh đậu vào sân nhà cô. Trong xe Hoắc Tư Vĩ lấy bình tỉnh, hít thở sâu, anh lấy hai túi quà ra mắt bên cạnh rồi mở cửa bước ra. Tiểu Hà nghe tiếng xe thì chạy ra ngoài đón, bà Chu nhìn cô cười phúc hậu còn Tiểu Minh thì chep miệng, khoanh tay lắc đầu: "Đúng là không cưỡng lại được sự quyến rũ của đàn ông." - Bà Chu nghe thằng bé nói mà phì cười, bứt nhẹ mũi nó

Ông Chu trên lầu lúc này cũng xuống, đi quần gia cũng ra. Tiểu Hà và Hoắc Tư Vĩ cùng nhau đi vào. Vừa vào Hoắc Tư Vĩ liền cúi đầu chào: "Con chào hai bác, chào dì."

Đi quần gia vui mừng cười tươi đón tiếp: "Được rồi mau mau vào trong ngồi đi."

"Vâng, đây là chút quà ba mẹ con gửi biếu hai bác." - Hoắc Tư Vĩ gật đầu rồi đưa quà cho đi quần gia.

"Được rồi, mọi người đủ hết rồi cùng vào ăn cơm." - Bà Chu cười duyên, rồi chỉ tay về hướng nhà bếp. Tất cả cùng ngồi quây quần bên bàn ăn.

Trước khi ngồi xuống ghế Tiểu Minh cố nói nhỏ một câu với Hoắc Tư Vĩ: "Chú mau lấy lòng của ông bà ngoại, không thì mama con không ở với chú đâu."

Tiểu Hà thấy vậy liền kéo thằng bé lại: "Mau về chỗ mình nhanh lên. "

Tiểu Minh vẫn cố truyền khẩu hình miệng: "Nhớ nhé chú, cố lên." - Hoắc Tư Vĩ càng hồi hộp hơn, thằng nhóc này đúng là làm người ta lo lắng mà.

"Gia đình cậu có mấy anh em? " - Ông Chu lãnh đạm nói

"Dạ con là con một." - Hoắc Tư Vĩ lễ phép. Từ trước lúc đến đây anh luôn nhắc nhở bản thân "Phải để lại ấn tượng, không thì không được ngủ với vợ."

"Con một chắc được chiều từ nhỏ. " - Ông Chu không nhìn anh vẫn chăm chú cắt thức ăn

Hoắc Tư Vĩ bị rơi vào hoàn cảnh bí. Đúng thật từ nhỏ anh rất được chiều nhưng anh cũng đã phải rèn tính kỉ luật từ nhỏ, ba anh cũng rất nghiêm khắc với anh.

Tiểu Hà biết ba đang làm khó Tư Vĩ nên lên tiếng: "Ba, vậy là trước đây ba rất nghiêm khắc với con sao? " - Tiểu Hà bĩu môi

Ông Chu bị con gái hỏi lật lại thì im lặng, đưa thức ăn vào miệng. Tiểu Hà nhìn biểu cảm của ba thì tủm tỉm cười đá chân Hoắc Tư Vĩ. Bà Chu nhìn cũng phì cười. Bữa ăn cũng nhanh chóng kết thúc trong yên bình, mọi người ra sofa ăn trái cây. Ngồi một lúc thì ông Chu hẹn Hoắc Tư Vĩ ra ngoài nói chuyện riêng. Tiểu Hà có chút lo lắng định đi theo thì bà Chu giữ lại: "Con để ông ấy." - Tiểu Hà vẫn có chút không yên tâm nhưng cũng ngồi xuống. Bà Chu

nhìn con gái, đưa tay vuốt tóc: "Con gái mẹ lớn rồi, biết lo cho gia đình rồi."

Tiểu Minh không ai cản nên lên đi theo lúc nào không hay.

"Tôi không thích vòng vo. Tôi biết cậu và con gái tôi thương nhau nên tôi mới chấp nhận bữa ăn hôm nay. " - Ông Chu bình thản nói, ông khoanh tay đứng thẳng nhìn về phía xa

"Bác có gì chỉ bảo, con xin nghe."

"Tôi biết cậu từng khiến nó tổn thương nên tôi mong rằng sau này sẽ không có chuyện đó." - Ông Chu nghiêm mặt nói

Hoắc Tư Vĩ gật đầu chắc chắn: "Điều này con có thể đảm bảo với bác. Con sẽ không để Tiểu Hà chịu bất kỳ tổn thương nào nữa. "

Ông Chu quay sang nhìn Hoắc Tư Vĩ: "Nếu cậu không làm được tôi sẽ đón con gái tôi về ngay lập tức." - Ông đưa tay lên. Hoắc Tư Vĩ thờ phào, anh cười tươi đưa tay lên giữ lấy tay ông Chu: "Con chắc chắn làm được."

Tiểu Minh lúc này mới nhảy từ trong ra: "Con sẽ bảo vệ mama, ông ngoại cứ yên tâm! " - Tiểu Minh nắm chặt tay, vẻ mặt đầy quyết tâm. Ông Chu nhìn thẳng bé thì cười phá lên: "Được, ông tin tưởng con. " - Ba người cứ thế cười nói, ông Chu kể cho Hoắc Tư Vĩ chuyện lúc nhỏ của Tiểu Hà, còn cẩn thận dặn dò về những thứ cô không ăn được, hay dị ứng. Bà Chu, dì quản gia và Tiểu Hà bên trong ngó ra thì vui mừng, ba người nhìn nhau cười hạnh phúc.

Trò chuyện xong thì Hoắc Tư Vĩ xin phép về, Tiểu Hà tiễn anh ra cổng: "Anh về cẩn thận, nhớ gọi cho em. " - Tiểu Hà giờ điện thoại lên đưa ngón trỏ chỉ chỉ

Hoắc Tư Vĩ gật đầu, anh nắm lấy hai tay cô: "Anh nhớ rồi. Sắp đồ mai về nhà cùng anh, vợ yêu." - Anh cười hạnh phúc nhìn Tiểu Hà. Cô ngại ngùng cúi đầu. Anh nâng gương mặt đỏ chín của cô lên, đặt nụ hôn nhẹ nhàng: "Nhớ, ngủ sớm. Mai anh sẽ qua đón em. "

"Dạ." - Tiểu Hà gật đầu. Anh vào xe, cô vẫy tay nhìn chiếc xe đi rồi quay lại nhà. Bước đến bậc thang là Tiểu Minh từ sau cửa rón rén, nhẹ nhàng bước đi như chưa thấy gì. Thăng bé nhại lại giọng một nam một nữ:

"Ngoan, mai anh đón em / Dạ...hí hí ngại quá ngại quá..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Bó Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

"Aizz, cái thằng nhóc này." - Tiểu Hà đập đập chân xuống nền, ngại ngùng ôm mặt chạy lên lầu.

Tiểu Minh bên dưới cứ khúc khích ôm bụng cười: "Mama có cần con đặt Chocolate Mouse không? " - Tiểu Minh vừa nói vừa nhong nhẹo.

(Chocolate Mouse: Kem mút socola dành cho tình nhân)

Tiểu Hà lên phòng thì chỉ giữ khư khư chiếc điện thoại, mở lên rồi lại tắt, lòng cô cứ rạo rực, nhảy múa cả lên. Cô mong nhận được tin nhắn từ anh...

Loanh quanh ngồi lên xuống thì cuối cùng cũng nhận được tin nhắn từ anh:

"Anh có việc ở công ty không nói chuyện với em được. Em với Tiểu Minh ngủ đi, mai anh qua đón. "

Tiểu Hà đọc xong có chút thất vọng nhưng vẫn nờ nụ cười tươi, cô trả lời thoại lại: "Dạ, anh ngủ ngon. Moaaa..." - Nói rồi Tiểu Hà mặt đỏ ửng lên, cô giữ lấy chăn trùm lên đầu cười tùm

Tiểu Minh ở ngoài cửa thấp thỏm nhìn: "Hèm...mấy giờ rồi mà hai cô cậu còn trao gửi yêu thương. Tí tuổi yêu với đương, bỏ đi mà học hành." - Thăng bé già giọng thầy giáo, nghiêm khắc nói

Tiểu Hà nghe giật bắn người, Tiểu Minh lại được một trận cười ra trò: "Thằng nhóc này, đợi đấy biết tay ta." - Tiểu Hà thả điện thoại xuống, nhào người rời khỏi giường. Tiểu Minh chạy quanh phòng, hai mẹ con cứ thế đuổi nhau âm ỉ cả phòng.

~Tối nay ông bà ngoại chắc vài lần giật mình...

.....

Màn đêm qua đi, mặt trời lại lên, nhưng tia nắng yếu ớt len mình qua lớp rèm cửa. Mùi thơm phảng phất khiến Di Lộ trên giường phải tỉnh giấc. Cô ngồi

đây, vurun vai, đêm qua cô đã quá mệt mỏi rồi. Dư âm men rượu đêm qua làm cô còn chút nhức đầu. Rồi giường, Dĩ Lộ mang dép, cô theo hương thơm xuống bếp. Căn bếp hiếm khi được cô sử dụng bởi sự tiện lợi của đồ ăn nhanh!

"Anh làm món gì vậy?" - Dĩ Lộ tay dụi dụi mắt, nhìn cô giống hệt một chú mèo con vừa tỉnh giấc.

"Em vào tắm trước đi. Anh còn làm một món nữa." - Thiên Quốc Tùng chỉ quay đầu nhìn một cái rồi lại chăm chú sơ chế thực phẩm

"Oh..." - Dĩ Lộ gạt đầu rồi uể oải vào phòng tắm

Dĩ Lộ tắm xong thì Quốc Tùng cũng làm xong, món ăn cũng sắp đầy bàn.

"Mời quý cô." - Thiên Quốc Tùng kéo ghế ra cho Dĩ Lộ. Cô cười đáp: "Cảm ơn anh."

Cả hai cùng ngồi thưởng thức bữa sáng, cả hai đều vui vẻ trò chuyện. Hai người họ như cặp vợ chồng mới cưới, đủ thứ chuyện để nói. Ăn sáng xong Thiên Quốc Tùng tranh dọn, anh không để Dĩ Lộ động tay một chút nào. Dĩ Lộ đánh bát lực, cô đánh loay hoay nghịch điện thoại, khởi đầu một ngày mới tươi sáng...

Tinh tống - Tiếng chuông nhà reo lên

"Dĩ Lộ, em ra lấy đồ giúp anh." - Thiên Quốc Tùng gọi Dĩ Lộ, anh đang bận rửa chén không tiện ra lấy. Dĩ Lộ nghe anh gọi thì ra mở cửa, lấy đồ: "Xin chào, đây là đồ của Thiên Tổng." - Người nhân viên đưa túi đồ cho Dĩ Lộ.

"Vâng, cảm ơn." - Dĩ Lộ nhận lấy túi đồ, cô ký rồi đóng cửa đi vào: "Họ gửi đồ cho anh."

"Ừ em để ở bàn đi."

Dĩ Lộ đặt túi đồ ở bàn rồi cô cũng ngồi xuống ghế sofa, hôm nay dậy sớm quá còn tận 2 tiếng nữa mới phải đi làm, cô đang giết thời gian. Quốc Tùng rửa chén xong thì đi thẳng vào phòng tắm

Loay hoay đứng lên ngồi xuống mãi mới một tiếng trôi qua, Dĩ Lộ chán nản thả điện thoại ngã người xuống sofa. Vừa nằm xuống cô liền phải nhoài lên, hai mắt tròn xoe, ngờ ngàng.

Thiên Quốc Tùng từ phòng tắm đi ra, anh quấn chiếc khăn quanh hông, tay giữ chiếc khăn nhỏ hơn lau tóc. Vài giọt nước từ tóc rơi xuống, trườn dài trên cơ thể rắn chắc.

Dĩ Lộ nhìn không chớp mắt, Thiên Quốc Tùng lại gần gõ nhẹ vào đầu cô nhếch miệng cười: "Đừng có mê trai như vậy chứ." - Anh ngồi xuống sofa

"Hừ, ai mà thèm. Tại anh phô ra chữ bộ." - Dĩ Lộ bĩu môi hất mắt làm giá

Thiên Quốc Tùng cười để lộ má lúm trái làm nụ cười của anh đã ngọt càng ngọt hơn...làm người ta muốn "tụng tụng" luôn

"Anh quên không lấy quần áo..."

"Nguy biện." - Dĩ Lộ khoanh tay, bĩu môi quay đầu hướng khác

Thiên Quốc Tùng đưa tay lên xoa đầu cô: "Hình như em càng ngày càng đáng yêu thì phải."

Dĩ Lộ đứng lên: "Làm gì có." - Mặt cô hơi đỏ, từ trước đến giờ chưa ai nói cô đáng yêu cả

Thiên Quốc Tùng kéo cô ngã vào lòng mình. Anh vòng tay ôm lấy cô, gương mặt thanh tú tựa vào bờ vai nhỏ nhắn của cô: "Dù ai nói em như thế nào mặc họ, em chỉ cần quan tâm lời anh nói. Chỉ mình anh thôi."

.....

Hôm nay Hoắc Tư Vĩ sẽ đón hai mẹ con Tiểu Hà về ra mắt ba mẹ nên Tiểu Hà đã nộp báo cáo từ hôm qua để xin nghỉ nửa buổi. (Tối qua sau khi chơi đùa Tiểu Minh ngủ trước, còn Tiểu Hà thức đêm làm báo cáo.) Tiểu Minh hôm may cũng được Hoắc Tư Vĩ xin cho nghỉ nửa buổi. Hoắc Tư Vĩ từ khi làm lãnh với Tiểu Hà anh đều giải quyết công việc vào đêm để dành nhiều thời gian bên cô hơn.

Hoắc Tư Vĩ thay đồ, anh khoác lên mình chiếc vest màu ghi. Nhìn mình trước gương anh tạo đủ dáng. Một: tổng tài cao lãnh. Hai: thanh niên dễ mến. Ba: cha lấy nuôi con. Bốn: Thanh niên nghiêm túc. Năm: cute pho mai que.

~Muốn xiu quá... Nôn được rước vợ về nhà nên hơi chấp chấp!

Bên này Tiểu Hà cũng không kém, từ sáng đến giờ cứ đi lại lại không biết chọn đồ gì mặc. Đến khổ có cái vali vài bộ đồ mà chọn cả nửa tiếng. Tiểu Minh đứng nhìn thôi cũng muốn ngừ: "Mama chọn được chưa?"

"Ừm...Con thấy mama nên bận đồ lịch sự, nghiêm túc một chút hay là đồ dịu dàng, nữ tính?"

"Trời ơi... Sau này Minh Minh không dám lấy vợ nữa đâu!!! "

Ngooc: "Khổ thân Tiểu Minh sinh ra trong một gia đình rắc rối."

Các cậu thích Di Lộ cá tính hay đáng yêu như bây giờ?

Ngooc

Bạn đang đọc truyện *Ông Bó Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

"Thôi để mama xuống hỏi bà ngoại với đi cho nhanh." - Nói rồi Tiểu Hà ôm vài bộ đồ chạy xuống lầu

Tiểu Minh đưa mắt nhìn giật giật người rồi ngã lăn xuống giường: "Đến bao giờ mới đi được đây! "

Sau 30 phút vật lộn, cời ra rồi lại mặc, cuối cùng Tiểu Hà cũng chọn được bộ cánh ưng ý. Chiếc váy xòe màu ngọc, điểm thêm chiếc nơ to phần eo phía sau, đúng tiểu thư đài cát dịu dàng, hiện thực...

~Có gì đó sai sai???

Hai mẹ con dưới lầu cùng ông bà Chu. Người làm giúp hai mẹ con mang vali xuống lầu. Tiểu Hà ôm bà Chu rồi ôm ông Chu: "Ba mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe, con sẽ về thăm ba mẹ. Di chăm sóc ba mẹ giúp con." - Gương mặt xinh xắn nhau lại, đôi mắt đã ngẩng lên cô quay sang nhìn di quản gia. Di đáp lại bằng cái gật đầu đầy chắc chắn

Bà Chu nhìn con gái, hai tay nâng niu gương mặt cô: "Ồ bên đó phải biết phép tắc, vừa lòng ông bà Hoắc nghe chưa." - Bà Chu luôn như vậy, ân cần, thận trọng, trước đây cũng nhờ hiểu lễ nghĩa trong gia đình mà bà dành trọn tình cảm của ba mẹ chồng và được ông Chu yêu thương đến tận bây giờ

Ông Chu nhìn hai mẹ con bùi ngùi. Muốn giảm bớt không khí buồn rầu liền lên tiếng: "Được rồi, con gái sang nhà chồng rồi lại về đây chơi, chứ có đi mất luôn đâu. "

Tiểu Hà ngừng thút thít, bà Chu nhìn cô rồi quay sang nhìn ông Chu cười tủm: "Chứ không phải đêm qua ông trần trọc mãi không ngủ vì sáng nay con gái về nhà chồng hả? "

Ông Chu bị bắt bài liền làm ngo, tỏ ra không biết gì: "Hồi nào, à tại tôi qua tôi uống cafe nên không ngủ được chứ trần trọc gì..." - Ông quay sang hướng khác

Tiểu Minh im lặng, giờ mới lên tiếng: "Mama chả thích qua ở với papa quá. Chắc đây là lần cuối mama về nhà thăm ông bà ngoại mất. Nhưng ông bà yên tâm con sẽ thay mama ở với hai người. " - Tiểu Minh nói rồi giữ lấy chân của ông ngoại

Tiểu Hà bị chọc tức liền với tay nhất mũi thẳng bé: "Thằng nhóc này lại thích ăn đòn hả? "

Tiểu Minh lè lưỡi cười khúc khích, nhóc chạy ngay sang ôm chân bà ngoại. Tiểu Hà chẳng làm gì được, thằng bé khoái còn trêu người cô. Đúng là tức chết mà, có thằng con mà muốn quăng nó vô thùng rác luôn á...

Cả nhà cười lên xuống với hai mẹ con Tiểu Hà. Lúc này xe của Hoắc Tư Vĩ cũng đến, anh dừng xe ở ngoài rồi ra sau xe lấy một bó hoa to sải chân bước vào: "Con chào hai bác." - Anh cúi người chào.

Bà Chu cười tươi: "Bác gì nữa. Bây giờ phải là ba mẹ rồi." - Bà Chu nhìn Tiểu Hà đang ngượng ngùng cúi đầu cười phúc hậu

Anh nghe lời cúi chào lần nữa: "Con chào ba mẹ. Xin phép ba mẹ cho con đón hai mẹ con Tiểu Hà về nhà. Ba mẹ con cũng có lời mời ba mẹ ăn bữa cơm."

Ông bà Chu hài lòng, gật đầu đồng ý. Ông bà Chu cũng biết gia cảnh của bên đó, cũng có chút lo lắng khi Tiểu Hà gả về nhà bên đó. Nhưng từ lúc tiếp xúc với Hoắc Tư Vĩ mọi chuyện đều trở nên nhẹ nhõm hơn trong lòng hai người.

Được sự đồng ý của ba mẹ Tiểu Hà anh vui mừng, anh lại gần phía Tiểu Hà, đưa bó hoa lên cười tươi: "Em về với anh chứ? " - Anh đang rất nôn nóng đón cô về, trong lòng anh cứ sôi sục cả lên, cảm giác này thật khó tả. Anh chờ đợi ngày này lâu lắm rồi,...

Tiểu Hà chỉ nhìn anh cười hạnh phúc, cô nhận lấy bó hoa, đôi mắt bắt đầu rung rung, cô rất muốn khóc. Nước mắt của hạnh phúc, nước mắt suốt bao

năm qua cô chôn giấu dưới đáy lòng. Thực sự tất cả như một giấc mơ đi rất nhanh và đến cũng rất bất ngờ. Cô đáp lại anh bằng cái gật đầu.

Tiểu Minh bên dưới thấy mẹ vui cũng rất mừng, thẳng thóc thoáng cười rồi trong đầu nó lại nghĩ ra điều gì đó: "Chẳng lẽ papa không muốn đón con về nhà sao?" - Tiểu Minh bĩu môi, khoanh tay quay mặt sang hướng khác ra về giận dỗi.

Hoắc Tư Vĩ nhìn Tiểu Hà rồi nhìn thẳng bé cười, anh nhắc bỗng thẳng bé lên cao: "Papa đón cả hai chịu không?"

Cả nhà vui vẻ cười nói, mỗi người một lời rồi chiếc xe của Hoắc Tư Vĩ và ba mẹ Tiểu Hà cũng chuyển bánh đi

.....

Dĩ Lộ và Thiên Quốc Tùng cứ trêu đùa nhau cả 2 tiếng đồng hồ để giết thời gian. Đúng là thời gian bên nhau cứ trôi nhanh như gió vậy

"Anh đưa em đến công ty." - Thiên Quốc Tùng chỉnh lại cà vạt rồi khoác áo vest ngoài, nhìn Dĩ Lộ đang lúi húi đeo giày

Dĩ Lộ nghe vậy liền lắc đầu xua tay: "Không cần đâu, em tự đi." - Cô quen với việc một mình, trước giờ vẫn vậy, cô rất ngại việc phải nhờ vả ai điều gì đó.

Thiên Quốc Tùng không nói chỉ đi lại phía Dĩ Lộ, anh bước những bước nhanh dài ba bước đã tới chỗ cô rồi. Anh tiện tay với lấy chiếc chìa khóa đang được đặt trên bàn. Dĩ Lộ theo quán tính bất ngờ quay lại: "Trả lại chìa khóa cho em." - Cô cố gắng với lấy chiếc chìa khóa đang lơ lửng giữa không trung. Thiên Quốc Tùng vẫn không trả, anh cứ đưa sang bên này rồi sang bên kia. Dĩ Lộ cố gắng kiểm chân lên với lấy chiếc chìa khóa, đột ngột anh áp môi xuống môi cô, một tay giữ chặt lấy eo cô. Cứ thế anh chiếm hết dư vị ngọt ngào trong khoang miệng cô. Dĩ Lộ ngại ngùng, đập nhẹ vào cơ ngực răn chắc: "Anh quá đáng lắm luôn á!" - Cô giật lại chiếc chìa khóa từ tay anh rồi quay gót bước đi

Thiên Quốc Tùng nhếch miệng cười: "Thế em không cho anh đi cùng à? Xe anh hết xăng rồi!" - anh cứ thế leo đèo theo sau.

~ Haizzz, cạn ngôn với ông này quá thôi!!!

(Xe của Dĩ Lộ gửi ở quán bar, hồi nãy lúc hai người chơi đùa Thiên Quốc Tùng đã cho người đến lấy và đưa lại chìa khóa về nhà Dĩ Lộ.)

"Anh né ra, em muộn giờ rồi." - Dĩ Lộ không tài nào quay xe được bởi "con đĩa" phía sau cứ bám lấy xe cô không rời

"Em cho anh đi cùng..." - Thiên Quốc Tùng cứ giữ lấy xe cô, hết lần rồi cào cào đủ trò Dĩ Lộ muốn nổi banh nã với ông bạn trai nhỏ nhắn này quá...

"Né ra mau!"

"Đi mà ~" - Anh tỏ vẻ ngây thơ vô tội, như đứa con nít vừa bị mẹ mắng. Cứ thế mè nheo cô mãi.

Thì xe bên ngoài đón anh cũng đến cứu nguy cho Dĩ Lộ. Tài xế xe hạ kính xuống gọi: "Cậu chủ xe anh hông nên tôi đến đón anh đây."

"Mé nó!!!!" - Thiên Quốc Tùng chỉnh lại áo miệng buông câu chữ thề.

"Anh mau ra xe đi." - Dĩ Lộ được cứu thoát liền cười tươi hẳn. Cô đưa tay ra mời anh lên xe.

Quốc Tùng đứng số nhọ mà!!!

Anh luyến tiếc nhìn cô rồi đi lại phía xe: "Ai bảo anh đến đón tôi?" - Thiên Quốc Tùng nhau mảy, mở mạnh cửa ngồi vào xe.

"Cô chủ bảo tôi đến đón anh." - Anh tài xế thật thà trả lời mà không biết người ngồi sau đang bốc khói nghi ngút

5 phút trước

"Chị đến chưa? Sắp trễ rồi đó." - Tin nhắn từ Mộc Lan

Dĩ Lộ chán nản nhìn qua người đàn ông đang giữ khư khư chiếc xe moto của mình: "Chị đang bị một con nhộng già bám. Không tài nào thoát được!"

Mộc Lan đọc xong thì khúc khích cười, cô thầm nghĩ: "Anh trai yêu dấu, em sẽ giúp đỡ anh một tay."

Và rồi cô gọi cho tài xế riêng của nhà đến đón anh viện lý do hỏng xe.

~ Có em gái để làm gì? Để "vun đắp tình cảm" giữa chị dâu và anh trai

Thiên Quốc Tùng trong xe mà lòng cứ tức tối, đang lấy le với gái ai dè bị ngay con em phá hoại. Tu bao giờ mới thoát được nhờ em đáng chết này đây!

.....

Xe của Hoắc Tư Vĩ và ba mẹ Tiểu Hà cuối cùng cũng dừng tại nhà anh. Ngôi nhà được trang trí theo phong cách phương Tây lộng lẫy. Mọi thứ đều tuyệt mỹ. Mọi người bước vào nhà thì có hai người làm giúp Tiểu Hà và Tiểu Minh xách vali lên phòng. Ông bà Hoắc đã ngồi đợi sẵn ở phòng khách.

Ba Hoắc Tư Vĩ - Hoắc Tư Đồ là chủ sở hữu 20 công ty lớn nhỏ ở Mỹ. Mẹ Hoắc Tư Vĩ - Mộc Liễu Nhiên - người mẫu.

Vừa thấy gia đình Tiểu Hà đến ông bà Hoắc đã niềm nở ra đón tiếp: "Ông bà thông gia mời vào, Vĩ Vĩ con mau mời mọi người vào trong." - Bà Hoắc vui mừng. Bà nhìn xuống Tiểu Minh, cười tươi xoa đầu thằng bé: "Ồi cháu đích tôn của bà đây sao. Đáng yêu quá."

Tiểu Minh ngay lập tức cúi chào: "Con chào ông bà nội ạ."

"Ngoan quá, ngoan quá." - Bà Hoắc nựng má Tiểu Minh, thơm má thằng bé. Bà rất thích cậu nhóc này, rất lém lỉnh, rất ngoan.

Mọi người cùng nhau nói chuyện rất vui vẻ. Ông bà Hoắc thật sự rất thích Tiểu Minh và cô con dâu Tiểu Hà. Mọi thứ diễn ra rất êm xuôi. Ông bà Chu cũng thấy an lòng hơn khi thấy tình cảm ông bà Hoắc dành cho Tiểu Hà và Tiểu Minh.

"Thật xin lỗi ông bà, vì thằng Vĩ nhà tôi đã để Tiểu Hà chịu khổ nhiều." - Bà Hoắc bùi ngùi nhìn bà Chu. Hai bà có vẻ rất hợp. Bà Chu cười duyên: "Chuyện của tụi nhỏ, cứ để chúng giải quyết. Ta người lớn chỉ có thể động viên, khuyên bảo chúng sao cho phải." - Hai bà cứ ngồi trò chuyện với nhau.

Ông Chu và ông Hoắc cũng một chủ đề. Chỉ còn lạc lõng gia đình ba người kia ngồi chẳng biết nghe bên nào: "Papa ông nội ngày xưa có giống papa bỏ bà nội không?" - Tiểu Minh ghé sát tai Hoắc Tư Vĩ nói nhỏ

Hoắc Tư Vĩ liền đáp trả: "Papa con đâu có bỏ mama, tại mama con bỏ papa đi đó chứ." - Tiểu Minh cũng gật gù: "Haiazzz thật là, mama thật thiếu suy nghĩ! "

Tiểu Hà bên cạnh nghe loáng thoáng liền nhăn mặt: "Hừm, ai bỏ ai hả?" - Nghiến răng ken két

Tiểu Minh hòa theo mama, lắc đầu chèm chẹp: "Đúng rồi, papa thật là. Nam tử hán dám làm dám chịu, papa bỏ mama theo cô khác thì nhận. Con có thể xin mama tha thứ cho papa. Đúng thật là không đáng mặt nam nhi! "

Bạn đang đọc truyện *Ông Bó Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

"Thằng nhóc/ Thằng quý này thích ba phải hả?" - Mỗi người một tay捏 tai Tiểu Minh. Thằng bé kêu oai oái chạy về phía bà nội, bà ngoại mặt xị xuống kêu oan: "Huuuu con không ở với ba mẹ đâu. Con muốn ở với hai bà cơ...huuuu"

Rồi xong thế là ông bố bà mẹ mỗi người một góc bị đuổi thẳng. Tiểu Minh đắc ý không quên lè lưỡi, cười ngạo nghễ trên tít.

~Thằng con trời đánh mà....

"Biết thế ta đã không để con nòng nọc quý nhà ngươi xuất hiện trên trái đất này rồi!" - Hoắc Tư Vĩ tức mình lắm bầm

Tiểu Hà cũng không kém: "Biết thế ngay từ đầu bà đây nên quẳng mi cho ba mi nuôi, trốn luôn khỏi nhận mẹ hừ! "

Cuối cùng vẫn nhìn nhau cười khò!

Bị hai mama đại nhân đuổi đi, Hoắc Tư Vĩ đưa Tiểu Hà đi xung quanh nhà để cô quen: "Đây là phòng ba mẹ. Nhưng hầu hết thời gian ba mẹ đều sống bên Mỹ để tiện quản lý công ty. Đằng đó là phòng Tiểu Minh. Còn bên kia là phòng của vợ chồng Mỹ Lệ - em họ anh và phòng khách. "

Tiểu Hà lúc này mới chợt nhớ: "À, cô gái lần trước đi cùng anh ở quán cà phê."

"Phải rồi. Vì anh là con một nên ba mẹ nhận Mỹ Lệ làm con nuôi, trước đây ba mẹ em ấy phá sản nên họ ở nhà anh nhưng cũng chuyển qua Mỹ sống cả rồi. Chồng em ấy là Phan Tư Duệ. Lần trước chỉ có Mỹ Lệ về đây xong vài ngày cũng trở lại Mỹ." - Hoắc Tư Vĩ chống tay vịn cầu thang kể chuyện cho Tiểu Hà.

Cô cũng rất chăm chú, từ lúc quen anh đây là lần đầu anh nói nhiều về gia đình mình như vậy khiến cô rất tò mò và hứng thú: "Ồ, em ấy sinh chưa?"

Hoắc Tư Vĩ nhìn cô cười gật đầu: "Rồi, hai tiểu công chúa." - Anh nhìn cô trêu mếu. Tiểu Hà nhận ra điều kì lạ. Mặt cô đỏ lên, Tiểu Hà đưa tay lên mặt: "Ủa mặt em dính gì sao?"

Hoắc Tư Vĩ vòng tay giữ lấy eo cô, nụ cười tà mị: "Anh muốn có con gái. Thật nhiều con gái."

"Này ba mẹ thấy bay giờ..." - Tiểu Hà ngại ngùng nhìn xuống dưới, cô lấy tay che mặt.

"Không sao, anh chưa giới thiệu phòng của hai chúng ta..." - Anh ngả đầu gần cô, bốn mắt nhìn nhau tóe lửa tình

"ọe ọe...sến sến..." - Tiểu Minh không biết từ đâu chui ra, làm bộ dạng nồn mửa khiến Tiểu Hà ngại muốn độn thổ luôn. Cô mau chóng úp mặt vào lồng ngực anh...

"Hừm, nhóc quý con ở đâu ra vậy hả?" - Anh vòng tay giữ lấy Tiểu Hà

Tiểu Minh bình tĩnh, khoanh tay trước ngực đáp: "Ba mẹ định cho cả nhà ăn cầu lương hay gì. Đồ...bày đặt diễn phim tình cảm ta..."

"Nhóc này..." - Hoắc Tư Vĩ cũng bó tay với thằng nhóc này luôn. Anh buông tay, dẫn cô tham quan phòng mình và phòng con trai. Tiểu Minh cũng lèo đèo theo sau như hình với bóng. Hai mắt cứ neho neho chờ bắt hai người tình cảm, thỉnh thoảng hèm hèm vài tiếng tạo động

~Đừng là hết nói mà...

Dĩ Lộ được "em dâu tương lai" giải vây thuận lợi đến công ty mà không ai nhòm ngó. Cô bình tĩnh cất xe rồi lên phòng làm việc.

"Hello, xin chào mọi người..." - Dĩ Lộ đưa tay tươi cười chào đồng nghiệp

"Chào / Xin chào /..." - Mọi người cũng vui vẻ đáp lại cô. Cô yên tâm hơn vì hình như chưa ai biết chuyện gì. Lúc này Dĩ Lộ thở phào nhẹ nhõm ngồi xuống bàn làm việc.

Vừa ngồi xuống thì ngay lập tức Mộc Lan đằng sau hù làm cô giật cả mình: "Hêy..."

"Trời...Làm chị hết hồn..."

"Sao rồi, con nhộng già gì đó tha cho chị rồi sao?" - Mộc Lan vừa nói vừa cười ngồi xuống ghế

"Oh, cũng may là con nhộng đó tha cho chị không thì lại bị trừ lương vì đi trễ đó..." - Dĩ Lộ than vãn, đúng lúc đó Thiên Quốc Tùng đi ngang qua nhìn thẳng vào chỗ cô. Bốn mắt đập vào nhau, Dĩ Lộ muốn tìm chỗ chui quá. Cô vội lấy tập tài liệu che mặt nói nhỏ: "Mới sáng ra gặp xui ~"

Mộc Lan nhìn thôi cũng biết chuyện gì nhưng vẫn giả bộ ngây thơ: "O, sắc mặt chị sao vậy? Có cần em đưa chị đến bệnh viện không?" - Mộc Lan cười duyên đỡ lấy Dĩ Lộ

Thiên Quốc Tùng bên ngoài nhìn chỉ nhếch miệng cười rồi đi thẳng.

~Vốn dĩ có thể đi thang máy thẳng lên phòng lại còn bày đặt lượn lờ qua phòng Marketing

Mọi thứ vẫn diễn ra bình thường, Thiên Quốc Tùng vốn dĩ rất chăm chỉ làm việc nhưng lần này khác mọi lần. Cách 5 phút lại ngó vào camera xem Dĩ Lộ làm gì... Trời như thiếu bà ông chết hay gì!

Đúng lúc thư ký Tổng bước vào: "Giám đốc đã đến giờ họp hội đồng quản trị."

"Ừ." - Nói rồi anh vội lấy chiếc vest vắt trên giá khoác lên mình rồi ra ngoài.

Cũng đến giờ nghỉ trưa mọi người đều xuống phòng ăn, riêng Dĩ Lộ còn việc nên vẫn trên phòng. Mộc Lan mới quay sang hỏi: "Chị không xuống ăn sao?"

"Không, chị làm nốt bản thảo này đã. Chiều nay Tiểu Hà đi làm không thể để cậu ấy thấy chị lười biếng được." - Dĩ Lộ nhìn Mộc Lan cười nói nhỏ. Từ lúc Tiểu Hà vào đây làm là Dĩ Lộ chăm chỉ hơn hẳn, bởi Tiểu Hà lúc nào cũng than vãn cô lười biếng..

"Vậy chị ăn gì em giúp chị mang lên?"

"Ủm... Lấy chị xuất thường là được rồi, kèm nước ép táo nha." - Dĩ Lộ đá mắt với Mộc Lan

Mộc Lan gật đầu rồi quay gót đi: "Ok quý khách!". Mộc Lan đi cả căn phòng chỉ còn mình Dĩ Lộ. Cô chăm chú làm bản thảo. Bỗng một tin nhắn gửi đến, là số lạ: "Dĩ Lộ, là mẹ đây. Mẹ muốn gặp con, con rảnh không? Mẹ đợi con ở quán XXX."

Mẹ Dĩ Lộ là ai đây?

Ngococ

Bạn đang đọc truyện *Ông Bó Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Đọc xong tin nhắn Dĩ Lộ chần chờ một lúc. Cô cứ giữ chiếc điện thoại, chốc chốc lại mở màn hình xem. Trong cô đang rata rồi rồi, nửa muốn, nửa không... Người đã bỏ rơi cô mười mấy năm qua. Dĩ Lộ nhìn đồng hồ rồi quyết định đứng lên, cô vội với lấy túi xách rồi sang bàn Tiểu Hà giật một tờ giấy nhớ viết gì đó rồi vội vàng ra ngoài.

Dĩ Lộ vào thang máy đi thẳng xuống tầng cuối cùng của tòa nhà, thông với khu để xe của mọi người. Cô vội vàng lái xe đến điểm hẹn. Dĩ Lộ vừa ra khỏi công ty thì tài xế dừng xe trước cổng công ty, Tiểu Hà đến.

Đạo này ít có thời gian gặp Dĩ Lộ nên bây giờ Tiểu Hà rất nôn nóng. Cô nhanh chân bước vào. Vì bây giờ là giờ nghỉ trưa nên Tiểu Hà vào phòng ăn trước. Chưa đến cửa cô đã thấy Mộc Lan khệ nệ ôm đồ ăn lên. Thấy vậy cô liền chạy lại đỡ:

"Dĩ Lộ đâu sao lại để em bung nhiều đồ như này?" - Tiểu Hà giúp Mộc Lan rồi nở nụ cười duyên như lời chào hỏi

"A, chị là chị Tiểu Hà phải không?" - Mộc Lan vui mừng cười để lộ hàm răng trắng, khuôn mặt thuần khiết càng thêm ngây thơ khiến người khác không nỡ nói nặng lời

"Ừ, em vẫn nhớ chị sao?" - Hai chị em vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ.

"Vâng, chị Dĩ Lộ nhắc chị suốt á. Chị ấy còn không xuống ăn vì sợ chưa làm xong bản thảo chị đến sẽ trách. Em giúp chị ấy mang thức ăn lên, nhưng mãi bây giờ mới đến lượt." - Cô bé Mộc Lan này đúng là dễ nói chuyện, còn dễ thương muốn xỉu á~ Tiểu Hà nói chuyện với cô một chút thôi đã cung rồi...

"Vây sao, lát nữa chị phải bắt cô ấy ăn bù mới được, hiiii"

Hai người trò chuyện một chút đã đến phòng Marketing. Cả căn phòng vắng lặng, không một bóng người. Lúc này Mộc Lan mới ngơ ngác: "Ừa, ban nãy chị Lộ còn ở đây làm bản thảo. Còn nhờ em mua đồ ăn mà." - khuôn mặt Mộc Lan đã hiện lên nhưng nỗi lo lắng.

Mộc Lan lo lắng một thì Tiểu Hà lo lắng mười. Từ trước đến giờ Dĩ Lộ chưa hề đi mà không nói một lời như vậy. Dù cô và Dĩ Lộ quen nhau không quá lâu nhưng cô có thể tự tin mình hiểu cô bạn thân này nhất. Dĩ Lộ lại đặt hộp đồ ăn lên bàn, đưa mắt nhìn một lượt rồi dừng lại nơi có tờ giấy nhớ. Tiểu Hà vội lấy nó lên đọc: "Mình có hẹn với bạn cũ ở quán XXX, cậu đừng lo."

"Quán XXX?" - Tiểu Hà nhìn đồng hồ, cũng sắp hết giờ nghỉ trưa rồi, cô thầm nghĩ sao Dĩ Lộ lại hẹn bạn ở nơi xa công ty như vậy? Cũng có nghĩa là Dĩ Lộ sẽ nghỉ nửa buổi sao?

Lúc này Tiểu Hà mới quay sang Mộc Lan hỏi: "Dĩ Lộ đã xin nghỉ làm buổi chiều nay sao?"

Mộc Lan khuôn mặt lo lắng đến tái lại, cô vội lắc đầu: "Không có, chị ấy không nói gì với em hết."

.....

Lúc này Dĩ Lộ càng muốn đến thật nhanh chỗ hẹn. Cô rất muốn gặp người phụ nữ ấy. Muốn tận mắt nhìn thấy bà ấy đã thay đổi như thế nào. Cô muốn tận tai nghe lời giải thích mười mấy năm qua, bà đi không lời từ biệt, cứ thế rời xa cô để cô chịu biết bao đắng cay như vậy...

Đôi mắt cô đỏ ngầu, khóe mắt cay cay, nước mắt ứa đọng muốn trào ra khỏi hốc mắt. Cảm xúc lúc này rất khó tả...

Cô đi với tốc độ tối đa, nhưng cô thấy vẫn chậm, lòng nôn nóng trong cô như ngọn lửa thúc giục cô phải nhanh hơn nữa, nhanh hơn nữa...

Sau 30 phút, chiếc xe cũng dừng lại trước cửa quán XXX Dĩ Lộ tháo mũ bảo hiểm, ngược mắt lên nhìn bảng hiệu. Cô rút chìa khóa rồi sai chân bước vào trong. Đứng giữa không gian yên tĩnh, cô chẳng biết đi về đâu. Nhìn xung quanh, hai mắt cô đập vào một người phụ nữ đứng cách đó không xa, người mà đã nhìn cô từ lúc cô bước vào. Thấy lạ, Dĩ Lộ liền lại gần, nhưng người phụ nữ ấy lại quay gót đi. Dĩ Lộ theo sau người phụ nữ.

.....

Tiểu Hà bắt đầu lo lắng, cô thấy có điều gì đó không ổn, cô vội viết gì đó vào tờ giấy nhớ của Dĩ Lộ. Vội vàng Tiểu Hà xách túi rồi chạy vội ra ngoài không quên bảo Mộc Lan: "Em liên lạc với Hoắc Tổng và Thiên Tổng bằng số này. Kết nối định vị với chị. Chị đi tìm Dĩ Lộ trước, có tin chị sẽ báo em ngay."

Mộc Lan giữ tờ giấy rồi gật đầu, Tiểu Hà vội xuống bắt taxi đến quán XXX. Tiểu Hà vừa đi là Mộc Lan cũng đến thẳng phòng Quốc Tùng, không thấy anh trai Mộc Lan liền lấy máy gọi: "Thuê bao quý khách..."

Mộc Lan càng lo lắng: "Chết rồi, chắc anh hai đang họp." - Rồi quá Mộc Lan liền nhắn tin cho Quốc Tùng rồi theo số điện thoại Tiểu Hà viết gọi cho

Hoắc Tư Vĩ

Hoắc Tư Vĩ đang đi gặp đối tác, vì chiều nay anh với Dĩ Lộ sẽ về nhà Dĩ Lộ mua chuyển đồ về nhà anh nên lịch gặp đối tác chuyển lên sớm hơn. Vì Hoắc Tư Vĩ đang nói chuyện với đối tác nên thư ký Lâm giữ máy.

"Alo? " - Thư ký Lâm bắt máy

"Anh Vĩ, anh Vĩ đâu rồi? " - Mộc Lan hét hoảng nói vấp

"Xin hỏi ai vậy? "

"Tôi là Mộc Lan, em gái Thiên Quốc Tùng. Anh cho tôi gặp anh Vĩ. " - Mộc Lan nói vội vàng, cô càng trở nên cuống hơn

"Xin lỗi cô Thiên, Hoắc Tổng đang nói chuyện với đối tác, e là..." - Thư ký Lâm chần chừ

Mộc Lan hiểu Hoắc Tư Vĩ đang có công việc quan trọng nên cô không thúc thư ký Lâm, chỉ nói lại: "Phiên anh nói với anh ấy chị Tiểu Hà đang trên đường đến quán XXX."

Đang nói thì có cuộc gọi đến, Mộc Lan vội chào thư ký Lâm rồi nhận cuộc gọi, không đề bên kia hỏi Mộc Lan đáp luôn: "Chị Dĩ Lộ, chị Tiểu Hà đang đến quán XXX nhưng hình như có chuyện gì đó..."

"Em đang ở đâu? " - Thiên Quốc Tùng vội hỏi

"Em đang ở trước cửa phòng anh."

"Được rồi đứng yên đó anh ra liền." - Nói rồi Thiên Quốc Tùng cúp máy, anh vội từ phòng họp ra. Trong lòng anh có chút bất an...

"Sao vậy? " - Thiên Quốc Tùng thờ dốc, anh vừa chạy từ phòng họp về đây.

"Ban nãy chị Dĩ Lộ đi một mình, không nói gì với em hết. Lúc chị Tiểu Hà đến thì thấy tờ giấy này, chị ấy liền đến chỗ chị Lộ luôn." - Mộc Lan nói như muốn khóc, thực sự cô rất lo lắng.

Thiên Quốc Tùng đọc tờ giấy rồi gật đầu:

"Em báo cho lão Hoắc chưa? "

Mộc Lan gật đầu: "Rồi, nhưng anh ấy đang họp với đối tác."

"Được rồi, em ngoan ngoãn ở nhà đợi tin, nếu lão Hoắc gọi thì báo đến quán XXX, bây giờ anh sẽ đến đó." - Nói rồi Thiên Quốc Tùng gọi điện cho thư ký Tống nói điều gì đó rồi xuống lấy xe đi.

Trước khi đi anh không quên chắc chắn với cô em gái: "Em yên tâm, anh sẽ mang chị dâu em về nhà an toàn."

Thiên Quốc Tùng lái xe thẳng đến quán XXX

.....

Dĩ Lộ lúc này vẫn theo sau người phụ nữ, bà ấy dẫn cô vào một đường rất lạ, đến một ngã tư, bà ấy liền rẽ phải. Dĩ Lộ thấy có chút bất an liền có ý để lại chiếc vòng tay mà Tiểu Hà tặng làm dấu. Cô vẫn theo bà ấy, con đường càng lúc càng trở nên tối tăm, nhìn đâu đâu cũng chỉ là những ngã rẽ bí ẩn, mỗi một ngã rẽ cô liền đặt một vật quen thuộc trên người làm dấu. Đi một đoạn đường dài thì người phụ nữ không còn ở trong tầm nhìn của cô, xung quanh cô chỉ còn là những ngã rẽ mịt mù. Từ phía sau có một ai đó vòng tay qua cổ cô, bịt vào mũi cô một cái khăn. Hai mắt Dĩ Lộ bắt đầu mờ, lịm dần rồi trùng hắm xuống, màn đen bao trùm cả tâm trí cô....

"Đã bắt được cô ta." - Giọng đàn ông trầm khàn đứng chất một kẻ sống với làn khói thuốc

"Làm tốt lắm! "

Bạn đang đọc truyện *Ông Bó Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Tiểu Hà ngồi trên xe mà lòng không khỏi thấp thỏm, chốc chốc cô lại mở màn hình lên nhìn, cảm giác lúc này thật khó chịu. Cô nhìn qua cửa kính, một

lúc thì chiếc taxi cũng dừng trước quán XXX Tiểu Hà vội vàng trả tiền xuống xe cô đi thẳng vào bên trong tìm Dĩ Lộ, nhưng kết quả lại không thấy bóng dáng cô bạn thân đâu. Thoảng nhìn về phía ngã rẽ của quán trong đầu Tiểu Hà mới chợt hiện lên suy nghĩ: "Quán còn lối ra?" - Không chần chừ Tiểu Hà bước vào ngã rẽ cứ thế men theo tường đi vào trong, lúc này là ngã tư tối tăm, không khí như lạnh hơn, Tiểu Hà xoa xoa tay làm ấm cơ thể.

Cô đưa mắt nhìn một lượt xung quanh, cô đang cố tìm kiếm một dấu hiệu gì đó bởi cô biết tính cẩn thận của Dĩ Lộ, cô sẽ để lại dấu hiệu. Cô thoáng mừng khi nhìn thấy chiếc vòng mình từng tặng Dĩ Lộ, theo đó cô đi thẳng vào trong, mỗi ngã rẽ đều có một dấu hiệu đặc biệt, không quá khó để Tiểu Hà xác định phương hướng. Nhanh chóng Tiểu Hà đi về phía có ánh điện mập mờ, lúc này dường như đã hoàn toàn không còn dấu hiệu nào. Tiểu Hà nhìn xung quanh, là những căn nhà nhỏ đều khóa cẩn thận. Tiểu Hà vội vàng đến từng căn nhà gõ cửa: "Có ai không? Có ai không? "

Không một ai trả lời, đến căn phòng cuối cùng của con hẻm nhỏ, hi vọng cuối cùng của cô, Tiểu Hà hồi hộp gọi: "Có ai không? Dĩ Lộ, cậu trong đó không? "

Tiểu Hà dường như dần kiệt sức, từ phía bên trong căn phòng Dĩ Lộ bị trói cả tay chân, miệng bị bịt băng dính. Cô vui mừng khi nghe tiếng người bên ngoài nhưng thật khó để có thể trả lời, cô nhìn xung quanh, cố gắng xích người lại gần chiếc ghế sắt, một chân Dĩ Lộ đạp nó đổ, tiếng động lớn vọng ra ngoài. Tiểu Hà nghe tiếng thì vui mừng: "Dĩ Lộ, là cậu, là cậu sao? Minh đây, Tiểu Hà đây..." - Tiểu Hà nhìn xung quanh, chỉ có một cây gậy dài, cô lấy nó lên cố đập vào chiếc cửa...

"Mé nó, cũng gan thật! Mau đến tóm gọn con nhỏ đó cho tao! " - Giọng người phụ nữ đầy tức giận sai đàn em

Mấy tên to lớn bậm trợn nghe lệnh đều đi thực hiện nhiệm vụ. Ngay lập tức hai tên to lớn đứng trước mặt Tiểu Hà. Tiểu Hà sợ hãi, lùi lại: "các...các...anh lùi lại...nếu không tôi...tôi sẽ ra tay..." - Tay cô run run cố giữ chặt lấy cây gậy, hai tên đó không trả lời chỉ mỗi bước đều gần cô hơn, Tiểu Hà đổ mồ hôi hột. Đứng sau một tên khác cầm gậy đập mạnh vào bả vai cô rồi nhanh chóng bịt chiếc khăn tẩm thuốc vào mũi cô...

.....

Thiên Quốc Tùng đang lái xe đến quán XXX, lòng anh như lửa đốt, đến ngã rẽ thì một chiếc xe lao ra khiến anh phanh gấp dừng hẳn lại. Chiếc xe đó chắn anh một lúc dù anh bấm còi rất nhiều, rồi chiếc xe đó mới quay đi. Người trong xe nhếch miệng cười như đạt mục đích. Chiếc xe đó phóng lên trước nhưng vẫn chắn đường Thiên Quốc Tùng khiến anh không thể đi nhanh hơn. Lúc này Thiên Quốc Tùng tức giận hơn: "Mé nó! "

Thiên Quốc Tùng nhìn qua gương chiếu hậu, một chiếc xe khác đang theo sau xe anh.

Anh bật máy gọi cho thư ký Tổng: "Gọi Phong, quán XXX."

(Đội Trưởng Phong - Đội trưởng đội cảnh sát, cháu Thiên Quốc Tùng)

Nói rồi anh đập máy: "Chúng mày muốn chơi, vậy thì tao chơi với chúng mày! "

Thiên Quốc Tùng cười nửa miệng, anh lái sang hướng khác rồi rẽ vào một con hẻm, anh muốn dụ chúng...

.....

Lúc này cuộc họp giữa Hoắc Tư Vĩ và đối tác cũng dừng lại, anh đi về phía thư ký Lâm, ngay lập tức thư ký Lâm thuật lại toàn bộ sự việc. Hoắc Tư Vĩ chau mày, tức giận: "Sao không báo tôi sớm?" - Anh vội cời nút vào, nhanh chân bước về phía gara

"Tại Hoắc Tổng đang bận..."

"Tôi nuôi cậu từng ấy năm ít nhất cậu cũng phải phân biệt đâu là giường đâu là đường chứ!" - Nói rồi Hoắc Tư Vĩ lấy xe đi thẳng đến quán XXX

Dường như mọi chuyện đã đi đến quá xa...

.....

Tiểu Hà và Dĩ Lộ bị trói chung trong một căn nhà nhưng lại ở hai vị trí cách xa nhau. Hai người đều đang bị trói vào một cái cột to, hai gương mặt xinh xắn lúc này rũ xuống mặt mũi như dần mất sức sống.

"Tạt nước chúng nó." - Người phụ nữ ra lệnh, nụ cười gian xảo của cô ta thật đáng sợ

Đàn em theo lệnh tạt lên người Tiểu Hà và Dĩ Lộ hai thùng nước, cơ thể hai cô như muốn đông băng, lạnh buốt. Hai mắt bắt đầu lờ mờ mờ dần, mọi thứ xung quanh cũng hiện ra rõ hơn.

"Ư...u.mmm..." - Cả hai đều bị chúng bịt miệng. Chỉ có thể cố gắng phát ra âm thanh cho đối phương nghe thấy.

Người phụ nữ ở giữa hai cô cười phá lên, ả ta như đang phát điên. Thật đáng sợ!

"Hahahaha..." - ả đưa tay ra hiệu, đàn em theo lệnh tháo băng dính ở miệng hai cô ra

Lúc này cả hai như được giải thoát: "Dĩ Lộ / Tiểu Hà cậu có sao không?" - Cả hai đồng thanh

Người phụ nữ ở giữa được che bởi tấm vải đen mờ ảo, xung quanh vài ánh đèn yếu ớt chiếu lên gương mặt ả nhưng thật khó để nhìn ra ai: "Thôi thôi... Bớt bớt cái giọng chị em em tình nghĩa ấy đi...giả tạo lắm!" - ả ta hút thuốc trên tay, phả ra làn khói trắng đục

"Cô là ai? Sao lại bắt chúng tôi?" - Tiểu Hà nhàu mày khó hiểu. Cô muốn biết lý do lại cày bẫy hai người như vậy? Hai cô có làm điều gì khiến cô ta thù hận họ như vậy?

"Háhhaa...hai cô thật sự không nhận ra tôi sao?" - ả ta nhếch miệng cười, rồi đưa tay gạt tấm vải đem mặt mờ che nửa khuôn mặt cô ta...

Cả Tiểu Hà và Dĩ Lộ đều không thể ngờ người đó lại là cô ta...

Các cậu nghĩ người đó là ai?

Ngoc

Bạn đang đọc truyện *Ông Bó Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

"Dương Mỹ? / Sao lại là cô?" - Tiểu Hà và Dĩ Lộ tròn mắt, cả hai chờ người nhìn nhau. Từ trước đến giờ người luôn theo dõi Dĩ Lộ lại là cô ta...

Dương Mỹ nhếch miệng cười, một tay cô ta vuốt ve chiếc khăn vừa tháo, giọng cô ta đầy sự căm phẫn, thù hận: "Sao nào, sao lại bắt ngờ như vậy? Hà, cục cưng của Thiên Tông?" - Nói rồi hai mắt cô ta trừng lên, nghiêng răng, một tay cô ta vắt chiếc khăn xuống, dùng mũi giày tì mạnh nó dưới nền gạch: "Các cô quên rồi sao? Vì ai mà tôi ra nông nỗi này? Vì ai mà tôi phải tìm đến cách này? Vì cô, cả cô nữa, hai cô là đồ sao chổi, hai con đàn bà lăng ló, bám lấy anh ấy chỉ vì tiền....hahahahaha...." - Cô ta đưa tay chỉ lên hai cô, hai mắt cô ta đỏ ngầu, cô ta như hóa thành một kẻ điên, điên tình...

Dĩ Lộ lúc này mới lên tiếng: "Cô im đi, chính cô mới là người phụ nữ lăng ló. Và chính cô đã tự phá hoại cuộc sống của mình, không liên quan gì đến chúng tôi!" - Dĩ Lộ như muốn gào lên. Bản thân cô đang nghĩ gì chính cô cũng không biết nữa, mối quan hệ này quá phức tạp khiến cuộc sống của cô như bị đảo lộn...và cả người bạn thân của cô cũng bị cuốn vào cuộc tình này!

Tiểu Hà nghe thôi cũng đủ biết Dĩ Lộ đang phẫn nộ như nào, cô chỉ đưa mắt nhìn Dĩ Lộ, nhìn thật lâu... Ngay bây giờ cô muốn chạy đến ôm lâu cô ấy nhưng không thể...

Dương Mỹ như càng hóa điên. Cô tay tiến lại gần Dĩ Lộ, điệu cười đầy khinh bỉ cô ta giữ lấy gương mặt Dĩ Lộ, móng tay dài nhọn của cô ta ấn mạnh vào gương mặt xinh xắn, càng lúc càng mạnh. Làn da trắng hồng lúc này chuyển đỏ bừng, từng chỗ ngón tay Dương Mỹ đi qua để lại dấu in hằn lộ rõ trên gương mặt, gương mặt ấy như đang dần không nghe lời cảm giác đau đớn bất đầu lộ rõ... Dĩ Lộ vẫn vậy, vẫn giữ ánh mắt căm phẫn hướng về người phụ nữ đang giằng vò gương mặt mình trong sự vui sướng.

Tiểu Hà bên cạnh nhìn thôi cũng xót xa, Tiểu Hà nhanh trí kêu lớn: "Thiên Quốc Tùng anh mau đến cứu chúng tôi"

Đúng như những gì cô suy nghĩ Dương Mỹ rời tay khỏi gương mặt Dĩ Lộ, cô ta vội quay lại, lúc này trông cô ta rất bối rối: "Quốc Tùng em em..."

.....

Hoắc Tư Vĩ lái xe đến quán XXX, chợt anh nhớ ra điều gì liền mở máy lên gọi. Đầu dây bên kia trả lời: "Alo, cậu đang ở đâu? Dĩ Lộ và Tiểu Hà gặp nạn rồi!" - Giọng bên kia đầy lo lắng

Hoắc Tư Vĩ cũng không kém, anh muốn điên lên, vừa rồi còn gọi điện cho MrJoy - một trong những ông trùm trong giới truy nã tội phạm may mà Mộc Lan gọi đúng lúc, hết lời mới ngăn sự việc đi quá xa.

"Tôi đang trên đường đến."

"Cậu đến đó trước đi, tôi gọi cho Phong rồi. Tôi đang dụ một đám, chúng nhắm vào tôi."

Cuộc thoại kết thúc, Hoắc Tư Vĩ càng tăng tốc đến quán XXX

Bên phía đội trưởng Phong sau khi nhận cuộc gọi từ thư ký Tống liền tức tốc đi luôn. Thiên Quốc Tùng cũng được dụ bọn chúng. Anh chuyển hướng lái xe vào một đường quốc lộ lớn, càng làm cho chúng hoang mang. Nhìn qua gương chiếu hậu thấy chiếc xe bên dưới hoang mang, Quốc Tùng cười nửa miệng tập trung lái xe, chiếc xe đối phương dần mất kiểm soát khi bị những chiếc xe phía trên cản đường. Quốc Tùng cứ thế cắt đuôi được bọn chúng, anh lái xe thẳng đến quán XXX.

.....

Dương Mỹ quay lại, cô ta bối rối nhưng nhìn lên lại không thấy bóng dáng Thiên Quốc Tùng đâu chỉ là mấy tên tay sai bậm trợn của mình. Cô ta tức giận liền nhanh chân lại gần Tiểu Hà, *Bốp* một bạt tay đầu tiên cô ta dành cho Tiểu Hà. Cô ta thật sự tức giận, cô ta đã mong ngóng được gặp Thiên Quốc Tùng rất lâu, nhưng lại bị Tiểu Hà lừa, không dừng lại cô ta đánh liên tiếp vào gương mặt Tiểu Hà khiến nó đỏ bừng lên, vài vết xước do móng tay cô ta để lại bắt đầu đau rát... Dĩ Lô lo lắng, gào lên: "Cô bị điên rồi! Tôi mới là người cô thù, đừng có động đến những người xung quanh tôi." - Ánh mắt kiên quyết, đỏ ngầu đầy phẫn nộ, Dĩ Lô nhìn Tiểu Hà mà tim đau thắt lại.

Tiểu Hà là người duy nhất gần với cô. Người mà cô có thể nói hết mọi thứ vướng bận trong lòng, người luôn quan tâm cô, bây giờ lại vì cô mà bị người khác chà đạp, xúc phạm... Cô thật sự muốn phá tung những dây trói quái gở này!

Dương Mỹ dừng tay, quay sang nhìn Dĩ Lô cô ta trừng mắt: "Sao nào, bây giờ còn bày đặt tình chị em hả? Vậy thì được thôi tôi sẽ để hai con tiện nhân các cô xum vầy." - Nói rồi Dương Mỹ đi lại một chiếc kho chứa đồ, mở bên trong ra sắc mùi xăng, thật kinh khủng! Dương Mỹ khệ nệ bê từng can xăng ra đổ xung quanh Tiểu Hà và Dĩ Lô miệng không ngừng cười sung sướng

"Dĩ Lô, cô ta điên rồi. Cô ta sẽ thiêu rụi chỗ này mất." - Tiểu Hà nhìn về hướng Dĩ Lô giọng đầy lo sợ. Dĩ Lô nhìn xung quanh: "Tiểu Hà cậu nhìn xung quanh xem có vật gì nhon không?"

Tiểu Hà đã kiểm tra lâu nhưng không còn cách nào khác, Dương Mỹ chuẩn bị quá cẩn thận, cô ta đã cho bọn tay sai kiểm tra cả căn nhà này mới quyết định trói hai cô ở đây.

Lúc này Hoắc Tư Vĩ cùng đội cảnh sát trưởng Phong cũng đã đến đây nhà nhờ vào dấu hiệu mà Dĩ Lô để đó từ trước. Tất cả chia nhau ra tìm căn nhà đang nhốt hai cô.

"Đội trưởng, căn này có mùi xăng." - Một người lên tiếng. Tất cả cùng chạy đến, Hoắc Tư Vĩ vội vàng chạy đến. Anh đập tung cánh cửa, những tên bậm trợn thấy có người xông vào liền chạy ra đánh nhưng lúc này tất cả cảnh sát đều giơ súng lên: "Cảnh sát đây, mau bỏ vũ khí xuống." Lập tức tất cả chúng đều bỏ vũ khí, hạ thân người xuống giơ tay lên chịu còng. Dương Mỹ thấy cảnh sát liền chạy về hướng thoát hiểm ra ngoài. Một vài cảnh sát đuổi theo cô ta.

Hoắc Tư Vĩ lúc này lập tức đến cứu Tiểu Hà, còn Phong còi trối cho Dĩ Lô.

"Em có làm sao không? Cô ta đã làm gì em?" - Hoắc Tư Vĩ lo lắng, tay còi trối miệng không ngừng hỏi. Tiểu Hà hạnh phúc khi thấy Hoắc Tư Vĩ, hai mắt cô bắt đầu dung dung. Cô ôm trầm lấy anh: "Sao anh đến trễ vậy?" - Cô khóc như đứa con nít, anh phải dỗ mãi mới nín

Phong còi trối giúp Dĩ Lô, cô thoáng buồn bởi người đó không phải Quốc Tùng "Anh đang ở đâu?". Cô được còi trối ra thì khách sáo cúi đầu cảm ơn. Phong thấy nét mặt cô liền nói: "Bà trẻ đừng khách sáo. Ông con đang có việc quan trọng nên chưa đến được, bà đừng buồn." - Phong lúc này thật sự trái ngược hoàn toàn so với ban nãy, Phong bây giờ như đứa trẻ rất nghe lời, giọng cung dễ sợ luôn...

"Bà trẻ?" - Dĩ Lô ngạc nhiên, lúc này Hoắc Tư Vĩ đỡ Tiểu Hà lại gần cười: "Quên không giới thiệu với em, đây là Phong thằng cháu nội của Thiên Quốc Tùng."

"Vậy sao? Thế này thì bà trẻ Dĩ Lô có phúc quá." - Tiểu Hà được đùa trêu Dĩ Lô khiến cô đỏ ửng mặt.

Dương Mỹ chạy ra ngoài thì bị xe của Thiên Quốc Tùng chặn lại. Anh xuống xe, cô ta nhìn anh nước mắt cứ thế trào ra. Thiên Quốc Tùng lặng im một lúc thì lên tiếng: "Sao lại là cô?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Bó Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Dương Mỹ nhếch miệng cười, cô ta đưa tay gạt đi hai hàng nước mắt: "Anh ngạc nhiên lắm hả?"

Thiên Quốc Tùng tức giận, hai tay nắm quyền anh quát lớn: "Sao lại là cô? Sao cô lại ra tay với cô ấy?"

Mọi người từ trong căn nhà mùi sắc xăng kia thì thấy hai người nên chỉ dừng lại đứng phía xa nhìn về hướng họ.

Dương Mỹ gạt đầu, cô mím chặt môi, nước mắt cứ rơi là chảy, dường như đã kìm nén rất lâu: "Tôi tại sao? Anh còn hỏi tôi là tại sao? Tại anh đó, chính anh đã khiến cuộc sống của tôi trở nên tệ hại như bây giờ! Chính anh..." - Dương Mỹ ôm mặt khóc òa lên, từ lúc chia tay anh cô sống như chết, ngày ngày nhốt mình trong bóng tối. Chỉ có duy nhất một người ở bên cạnh cô là Hải - anh luôn bên cạnh giúp đỡ cô. Và đến ngày hôm nay cô mới có cơ hội trả thù... Nhưng nó lại thất bại, cô lại phải đối mặt với anh...

(Hải là người lái chiếc xe rượt theo Thiên Quốc Tùng)

"Chẳng phải tôi và cô đã nói rõ ràng rồi sao? Tôi không có một chút tình cảm nào với cô. Cô cũng đến với tôi chỉ vì tiền, hai chúng ta chỉ lợi dụng lẫn nhau thôi. " - Thiên Quốc Tùng nói, ánh mắt anh kiên quyết, anh thật sự muốn chấm dứt nó ngay bây giờ. Mọi chuyện đã đi quá xa...

"Lợi dụng...? Hahaha...đúng tôi với anh chỉ là lợi dụng. Nhưng đó chỉ là ban đầu, dần dần tôi nhận ra tôi yêu anh, rất yêu anh..yêu đến điên luôn rồi...vì anh tôi có thể làm bất cứ điều gì, kể cả lúc tôi nhận ra anh cũng đang lợi dụng tôi, tôi vẫn chấp nhận ở bên anh...cho đến khi Dĩ Lộ đến, cô ta đã cướp anh khỏi tôi! " - Dương Mỹ gào lên

Dĩ Lộ từ xa nhìn về phía hai người cô cảm thấy như mình có lỗi, mình là người thứ ba xen vào cuộc sống của họ. Hai mắt dưng dưng, Tiểu Hà bên cạnh vòng tay ôm lấy cô, một tay vỗ vỗ an ủi...

Thiên Quốc Tùng im lặng, anh không hề biết chuyện anh làm gây ảnh hưởng đến Dương Mỹ như vậy, anh cũng không ngờ rằng cô ấy sẽ quay lại trong sự thù hận như vậy...

Dương Mỹ cười ngây ngốc: "Anh nói đi...anh cảm rồi hả? Anh mau trả lời tôi, tại ai, tại ai hả..." - Cô cứ thế khóc nức, gương mặt sắc xảo bây giờ trở nên bi lụy, không có sức sống

Ngay lúc này Hải lái xe đến, anh ta vội vàng xuống xe, chạy về phía hai người, không chần chừ anh ta vung tay đâm Thiên Quốc Tùng. Tất cả mọi người chạy lại đến, Thiên Quốc Tùng đưa tay lên để mọi người dừng lại. Hoắc Tư Vĩ hiểu ý liền can mọi người: "Đây là chuyện của cậu ấy, để cậu ấy giải quyết."

"Thằng chó này! " - Hải giờ tay định đánh Thiên Quốc Tùng thì Dương Mỹ ngăn trước mặt: "Anh không được đánh anh ta, không được đánh anh ta..." - Cô vừa nói vừa khóc nức

Hải nhàu nhày: "Tại sao? Chẳng phải em đến đây là để trả thù sao? Anh ta làm em đau khổ như vậy..."

Dương Mỹ liền ngắt lời: "Vi em yêu anh ta, tại em quá ngốc nghếch..."

Hải gào lên, gân nổi lên khiến gương mặt Hải trông thật đáng sợ: "Còn anh thì sao? Anh yêu em, sao em không đáp lại nó? Còn thứ tình cảm lợi dụng kia em lại trao tất cả? Dương Mỹ để anh trả thù cho em, để anh..."

Dương Mỹ lắc đầu, Hải rút từ trong người ra một con dao, lúc này mọi người hoang mang cảnh sát không thể không can, tất cả đều chạy vào nhưng không kịp Hải giờ tay đẩy Dương Mỹ ra một tay đâm thẳng, mũi dao vào trong rồi ra ngoài để lại nơi vết thương máu tươi... Cảnh sát chỉ kịp đạp con dao ra khỏi tay Hải và giữ anh ta cùng Dương Mỹ lại.

Mọi người đứng hình, mắt Thiên Quốc Tùng toàn là hình ảnh máu tươi chảy ra không ngớt, giọt nước mắt rơi xuống gương mặt xinh xắn: "Dĩ Lộ...." - Anh gào lên trong đau đớn.

Tiểu Hà khóc nức chạy đến bên Dĩ Lộ: "Dĩ Lộ, cậu cố lên, cố lên mọi người sẽ cứu cậu. Dĩ Lộ cậu đừng bỏ mình, đừng bỏ mình...." - Hoắc Tư Vĩ phía sau giữ lấy vai Tiểu Hà như muốn cô trấn tĩnh

Dĩ Lộ nở nụ cười tươi, một tay giữ tay Tiểu Hà, một tay đưa lên gương mặt thanh tú của người cô yêu: "Em...em rất yêu anh... Cảm ơn anh vì đã...đã...chăm sóc em... À..giúp em chăm sóc Bê - Tô, nó rất thích ăn xúc xích."

"Anh hứa... Đừng bỏ anh lại, anh yêu em...." - nước mắt anh cứ thế trào ra không ngớt, lần đầu tiên anh khóc vì một cô gái, cô là người đầu tiên cũng là người duy nhất....

"Hoắc Tổng...anh nhớ...chăm sóc...tốt cho Tiểu Hà...cô ấy không thích ăn cay..." - Dĩ Lộ cố gắng nhìn Tiểu Hà rồi ngắt lịm đi...

"Không, Dĩ Lộ em mau tỉnh lại đi...Mau tỉnh lại nhìn anh..." - Thiên Quốc Tùng hét hoảng bế cô lên xe cứu thương Phong gọi vừa đến. Mọi người mau chóng đến bệnh viện, đội cảnh sát trở về trụ sở.

Thiên Quốc Tùng, Dĩ Lộ, Hoắc Tư Vĩ, Mộc Lan cả thư ký Tổng tất cả đều sốt ruột, Thiên Quốc Tùng chạy theo chiếc xe thương đến phòng cấp cứu: "Dĩ Lộ em phải kiên cường lên, anh đợi em, anh còn chưa nói lời cầu hôn em, mình còn chưa đi phượt cùng nhau...em phải kiên cường lên..." - Thiên Quốc Tùng cứ nói mãi, anh nói rất nhiều, anh không biết tại sao nhưng lúc này anh thực sự như rối tung lên, tìm anh cứ thất lại đau nhói...

"Cảm phiền gia đình ra ngoài chúng tôi tiến hành phẫu thuật."

Anh đứng bên ngoài nhưng không sao yên được. Mọi người ngồi đợi cũng lo lắng không nguôi. Tiểu Hà gương mặt tái nhợt lại, cô thờ thẫn, Hoắc Tư Vĩ để cô tựa đầu vào vai tay vỗ vỗ giúp cô trấn an...

Đèn trong phòng phẫu thuật vẫn sáng, suốt 12 tiếng cánh cửa phòng vẫn không được mở... mọi người thay phiên nhau ra vào riêng chỉ còn ba người vẫn ngồi đợi trước cửa phòng phẫu thuật...

Đèn phòng đã tắt, cánh cửa phòng mở ra bác sĩ trung tuổi - người nhiều kinh nghiệm nhất ở đây bước ra, gương mặt rầu rĩ nhìn Thiên Quốc Tùng cúi đầu: "Xin lỗi gia đình chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng bệnh nhân không qua khỏi... Thành thật chia buồn cùng gia đình..."

Chuyện gì đây... T.T

Ngooc

Bạn đang đọc truyện *Ông Bó Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Như sét đánh ngang tai Thiên Quốc Tùng lùi lại vài bước, miệng lắp bắp: "Không thể nào...không...không thể...." - hai tay giữ đầu, mớ tóc rối bời Thiên Quốc Tùng ngồi thụp xuống đau đớn. Hai hàng nước mắt cứ thế tuôn ra không ngớt, cảm giác vô vọng, cô đơn đang bao trùm cả cơ thể anh

Tiểu Hà bên cạnh gương mặt trắng bệch, nghe tin Tiểu Hà òa khóc, cứ thế mỗi lúc tiếng khóc càng lớn, Hoắc Tư Vĩ bên cạnh cố giữ lấy cô, Tiểu Hà khóc đến khi ngất lịm đi, Hoắc Tư Vĩ và mọi người vội vàng gọi bác sĩ...

Lúc này Di Lộ nằm trên giường bệnh từ phòng phẫu thuật được y tá đẩy ra. Thiên Quốc Tùng từ từ lại gần, bàn tay run run nhẹ nhàng mở chiếc khăn trắng lên, gương mặt xinh xắn lúc này nhợt nhạt, đôi mắt nhắm nghiền sẽ không bao giờ nhìn anh lần nữa...

"Di Lộ, là anh đây...em mau mở mắt nhìn anh, cười với anh... Hai chúng ta sẽ đi thật xa...em mau mở mắt lên nhìn anh..." - Thiên Quốc Tùng nói giọng đã khàn, hai hàng nước mắt cứ rơi, hai bàn tay anh vuốt ve gương mặt xinh xắn đau khổ nhìn người con gái trước mặt...

.....

Tang lễ của Di Lộ được diễn ra bí mật hoàn tất (Bố và di của Thiên Quốc Tùng cũng đến), Thiên Quốc Tùng tạm biệt mọi người sang Úc, anh giao lại công ty CY cho Mộc Lan quản lý.

Tiểu Hà sau cú sốc cô phải nằm viện 2 tuần mới bình phục hoàn toàn, may có mọi người xung quanh chăm sóc nên cô cũng đã ổn hơn rất nhiều. Cô luôn giữ trong bóp hình chụp chung với Di Lộ làm kỉ niệm...

Thời gian cứ thế trôi qua cũng đã gần 6 tháng kể từ ngày Di Lộ mất, vì chuyện xảy ra quá đột ngột nên Tiểu Hà gác lại chuyện chuyển về nhà Hoắc Tư Vĩ chỉ chuyển qua một vài đồ dùng cần thiết về nhà mẹ đẻ, thi thoảng trở về đó dọn dẹp. Hôm nay gia đình nhỏ trở về căn nhà để dọn đồ đi hẳn chuyển đến nhà Hoắc Tư Vĩ.

"Mama chúng ta sẽ chuyển đi thật sao?" - Tiểu Minh nhón người lên ghé trước mặt rầu rĩ. Chẳng phải đang tiếc nuôi cô bạn hàng xóm sao? Mấy lần trước cố tình xin về dọn dẹp, lấy đồ chơi...blabla...nhưng gặp bạn được một chút lại phải đi, lần này chuyển đi hẳn, không được gặp bạn nữa...

"Cậu lại muốn xin xỏ cái gì?" - Tiểu Hà cười mỉm quay xuống, tay捏 má Tiểu Minh

"Hay là chúng ta không về nhà ba ở nữa. Ở đây được rồi mama..." - Tiểu Minh hai mắt long lanh, tay chấp lại, miệng chum chim, cười tủm. Tiểu Hà nhìn liền không chịu được đành nhìn Hoắc Tư Vĩ

Hoắc Tư Vĩ đáp luôn: "Không được, phải về ở với baba chứ! "

Tiểu Minh lè lưỡi, tay kéo tai: "Nhưng mama là mẹ con."

Hoắc Tư Vĩ không thua: "Đó là vợ ba. "

"Ú, mẹ đũa nào đũa nấy ở chung, baba có bà nội ba về bảo ông nội nhường bà cho baba. " - Tiểu Minh nhất quyết ôm lấy tay Tiểu Hà gân cổ lên nói lý

Tiểu Hà cũng bó tay liền nói ngọt dỗ Tiểu Minh: "Con trai ngoan, lát nữa mama sẽ dẫn con sang chào hỏi nhà cô Phùng Lan, kiểu gì con cũng gặp bạn Ruby. "

"Nhưng con muốn gặp bạn suốt cơ..." - Giọng nũng nịu, vùi đầu vào tay Tiểu Hà

"Thi thoảng mama dẫn con về thăm bạn được không?"

Tiểu Minh nghe xog liền bấu môi, ngồi xuống ghé quay mặt đi: "Hừ...mama lại theo phe baba rồi! Con về méo bà nội."

Tiểu Hà và Hoắc Tư Vĩ chỉ biết nhìn nhau nhún vai cười, một thằng đã như vậy, không biết ước mơ tương lai có thêm vài nhóc nữa của anh Vĩ có thành không nữa ~

Sau một khoảng thời gian khá dài thì chiếc xe cũng dừng trước cửa nhà. Cả ba cùng vào nhà, vừa bước vào cửa Tiểu Hà liền chống tay quay lại phân

công nhiệm vụ:

"Tiểu Minh con vào tự dọn phòng của mình, nhớ chỉ lấy đồ cần thiết bỏ vào vali của con."

Tiểu Minh gật đầu: "Tuân lệnh!" - thẳng bé nhanh chân kéo vali vào phòng dọn dẹp

Hoắc Tur Vĩ chưa nhận được nhiệm vụ liền lên tiếng: "Còn anh làm gì?"

Tiểu Hà nhìn xung quanh: "Hừm...anh giúp em dọn phòng khách, em sẽ dọn phòng của em"

"Tuân lệnh bà xã!" - Hoắc Tur Vĩ đưa tay lên kiêu chào quân đội rồi bắt tay vào dọn dẹp. Dọn được một lúc thì anh chợt nhớ ra điều gì đó: "Chết...còn con chip..." - Nghĩ một hồi rồi anh đi vào phòng Tiểu Hà.

"Anh cần gì sao?" - Tiểu Hà đang dọn đồ thì thấy Hoắc Tur Vĩ cầm chổi lau nhà bước vào. Tiểu Hà hỏi Hoắc Tur Vĩ chưa nghĩ ra trả lời sao liền cười khờ: "À anh mắc đi toilet."

"Bên ngoài có mà?" - Tiểu Hà nghi nghi, nhau mày hỏi.

Hoắc Tur Vĩ đỏ mặt hỏi: "À à...Bên ngoài tắc rồi, thợ sửa bảo chiều mới đến..."

Nghe có lý Tiểu Hà không hỏi nữa, Hoắc Tur Vĩ bước vào đóng chốt cửa thờ phào nhẹ nhõm. Anh nhanh chóng gỡ con chip xuống thả xuống bồn, xả nước rồi ra ngoài luôn.

Tiểu Minh bên trong dọn dẹp thì thấy dưới tủ sách có một chiếc hộp màu tím liền ngò ngợ mở ra: "À, hóa ra là đồ của tên biến thái. Phải mang ra ngoài cho mama xem mới được, dù gì cũng chuyển nhà rồi..." - Nói rồi thẳng nhóc để chiếc hộp lên giường, dọn nốt đồ rồi ra ngoài, không quên ôm theo chiếc hộp tím

Cuối cùng mọi việc cũng xong xuôi, mọi người ngồi nghỉ trên phòng khách, Tiểu Hà vào bếp gọt trái cây cũng mang lên. Thấy Tiểu Minh ra ngoài ôm chiếc hộp trông dễ thương Hoắc Tur Vĩ đang ngồi bắt chéo chân xem tivi liền hỏi: "Tiểu Minh của baba cũng tâm lý quá ta, chuẩn bị quà chia tay bạn hàng xóm nữa hả? Đâu đưa baba xem quà gì nào."

Tiểu Hà bung đĩa trái cây nghe vậy liền nhanh đặt xuống bàn hỏi: "Con trai mama ga lằng quá vậy."

Tiểu Minh liền lắc đầu: "Không phải đâu, đây là đồ của mama đó."

Hai phụ huynh liền nhìn nhau không hiểu chuyện gì, Tiểu Minh tiếp lời: "Của tên biến thái nào gửi cho mama ấy."

Hoắc Tur Vĩ nhất thời không nhớ liền nhàu mày: "Hà? Hai mẹ con ở đây gặp biến thái sao? Chúng có làm gì em không?" - Hoắc Tur Vĩ lo lắng

"Anh im nghe con nói tiếp nào." - Tiểu Hà vỗ vào tay Hoắc Tur Vĩ rồi nghe Tiểu Minh nói tiếp

Tiểu Minh mở chiếc hộp ra, đổ xuống bàn, cả ba nhìn vào. Tiểu Hà vẫn chưa hiểu chuyện gì nhưng Hoắc Tur Vĩ lúc này đã đỏ mặt hỏi: Anh vội vợ lại để vào hộp: "Hờ hờ ai lại gửi mấy thứ đồi trụy thế này chứ...hai mẹ con dọn xong rồi chúng ta về thôi." - Hoắc Tur Vĩ cầm lấy chiếc hộp lên

Tiểu Hà nghi nghi, trừng mắt nhìn, giọng đánh lại: "Mau bỏ xuống cho em."

Tiểu Minh nhìn thái độ của baba cũng biết đồng này do tên biến thái nào gửi liền thêm dầu vào lửa: "Bàba để mama xem còn biết tên biến thái nào, nhờ đầu tôm được Trùm lớn giao cho công an là nhà ta được thưởng lớn đó."

Hoắc Tur Vĩ cười khở, đành đặt chiếc hộp xuống. Tiểu Hà đọc từng tờ giấy, vừa đọc vừa liếc sang trừng mắt với anh khiến anh cười không được khóc không xong. Thấy một tờ giấy ghi số điện thoại Tiểu Hà liền lấy điện thoại ra gọi.

Reng reng reng

"Xin chào lâu rồi không gặp mọi người sao rồi ☐? Nay up sớm giao lưu xú ☐..."

Ngoc

Bạn đang đọc truyện *Ông Bó Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Chiếc điện thoại trong túi Hoắc Tur Vĩ reo lên, anh định tắt âm thì Tiểu Hà giữ được: "Anh dám gửi mấy thứ biến thái này hả? "

"Anh xin lỗi vợ, anh biết lỗi rồi." - Hoắc Tur Vĩ quỳ xuống khóc lóc van xin

Tiểu Minh ngồi bên cạnh không quên thêm vài câu cho vui nhà vui cửa: "Baba sao có thể gửi những thứ như vậy chứ. Con thật thất vọng về baba quá...hichic..." - Tiểu Minh cúi xuống giả bộ sụt xùi nước mắt, nước mũi

Hoắc Tur Vĩ thấy vậy liền gọi nhỏ: "Thằng nhóc kia baba thật hối hận khi có thằng con như mày....huuuuu...."

Tiểu Hà bỗng nhớ lại ban nãy lúc Hoắc Tur Vĩ vào phòng cô mờ mờ ám ám: "Ban nãy anh vào phòng em làm gì?" - Tiểu Hà néo tai Hoắc Tur Vĩ. Bất được khoảnh khắc Tiểu Minh liền giờ máy lên gọi video với ông bà nội

Hoắc Tur Vĩ nhất quyết không nhận: "Anh...anh vào đi toilet..."

"Thật không?" - Tiểu Hà nhau mày, tay cô néo mạnh hơn khiến anh kêu oai oái

"Không...!" - Bất đắc dĩ Hoắc Tur Vĩ đành nói thật.

"Vậy anh làm gì?" - Tiểu Hà giữ tai anh. "Anh...anh gỡ con chip...."

"Hả?" - Tiểu Hà vô thức néo mạnh hơn "Á á..vợ vợ nhẹ tay thôi..."

"Anh..anh dám...đêm nay nằm ngoài phòng khách, bước vào phòng một bước thì cuốn gói ra đường ở!" - Tiểu Hà tức giận, thả tay ngồi xuống ghế ăn trái cây. Hoắc Tur Vĩ thấy cô giận liền bóp tay, bóp chân nài nỉ: "Vợ ơi, anh xin lỗi mà, anh sai rồi...tha cho anh đi...đi mà vợ...."

Lúc này âm thanh từ trong điện thoại phát ra, hai ông bà Hoắc đang cười khúc khích: "Tur Vĩ con không lấy nhầm vợ đâu."

"Mẹ!" - Hoắc Tur Vĩ giật mình quay sang hướng Tiểu Minh, thằng bé đang tùm tùm cười, tai giữ chiếc điện thoại một tay vẫy vẫy baba đáng thương, về mặt mũi ngùi thương tiếc.

Hoắc Tur Vĩ liền với đến để giật lấy điện thoại thì bị Tiểu Hà kéo lại: "Ngồi yên đấy cho em" - Nói đoạn Tiểu Hà lại chỗ Tiểu Minh hứa theo: "Con chào ba mẹ.", ông bà Hoắc đáp lại, bốn người nói chuyện rôm rả riêng một góc nào đó Hoắc Tur Vĩ thần thơ bị bỏ rơi... Nói chuyện một lúc thì tắt máy, Hoắc Tur Vĩ cứ ngỡ xong sẽ được cơ hội dỗ vợ ai ngờ Tiểu Hà nhẹ nhàng nói: "Anh dọn hết chỗ này rồi sắp đồ lên xe, em với Tiểu Minh sang chào gia đình chị Lan."

Tiểu Minh nghe vậy thích thú liền tìm đến chiếc gương gần nhất ngắm nghía. Tiểu Hà nhìn chỉ biết khoanh tay lắc đầu: "Đúng là cha nào con nấy!"

"Vợ cho anh đi cùng, lát nữa anh dọn sau!" - Hoắc Tur Vĩ đưa bộ mặt đáng thương ra nài nỉ, trong đầu đinh đinh vợ sẽ ngùi lòng cho đi cùng

Sự thật phũ phàng, ngay sau đó Tiểu Minh liền chạy tót ra ôm tay Tiểu Hà bĩu môi: "Không! Papa đi kiểu gì cũng phá con!"

Hoắc Tur Vĩ liếc Tiểu Minh rồi lại ngồi xuống nài nỉ thằng bé, tất nhiên câu trả lời không thay đổi. Ai đó khóc lóc thương nhưng cuối cùng vẫn phải lui húi dọn đồ "rác" của mình. Bên kia tung tăng đi chơi...

Tinh Tinh - Tiếng chuông cửa vang lên.

Cô giúp việc ra mở cửa thấy Tiểu Hà liền vui mừng đón tiếp, cô nói vòng vào bên trong: "Bà chủ, cô Tiểu Hà dẫn Tiểu Minh qua chơi."

Phùng Lan từ dưới bếp lên nhà cười duyên: "Hai mẹ con lâu lắm mới qua chơi."

"Chị vẫn khỏe chứ? Dạo này em bận nhiều việc quá." - Hai người ôm nhau rồi cùng vào trong.

"Chị làm gì thơm quá." - Tiểu Hà thấy mùi hương từ trong bếp liền tấm tắc khen.

"À, bé Ruby nói muốn ăn há cảo chị xuống làm vài cái." - Nói rồi Phùng Lan xuống bếp một đĩa lên mời. Bỗng Tiểu Hà khựng lại, cô dùng đĩa thử một miếng, đúng thật rất ngon, rất giống vị của Di Lộ làm. Tiểu Hà chợt suy nghĩ mông lung. Phùng Lan thấy vậy liền hỏi: "Sao vậy? Không ngon sao?"

Tiểu Hà gạt mình, cô xua tay: "Dạ không, ngon lắm. Chị nấu ăn ngon vậy chắc sau phải qua học lóm vài món mới được." - Tiểu Hà cười duyên

Tiểu Minh từ đầu cứ ngó nghiêng tìm Ruby nhưng chẳng thấy đâu, đến há cảo thằng bé cũng không ngó. Phùng Lan không thấy nhóc ăn liền hỏi: "Tiểu Minh không thích há cảo sao?"

Tiểu Minh liền quay sang lễ phép: "Dạ không ạ. Con cũng thích ăn há cảo lắm...nhưng..."

Tiểu Hà biết ý con trai liền nháy Phùng Lan: "Thằng bé đang tìm Ruby chị à..." - Nói rồi cả hai nhìn nhau cười tùm. Đúng là suy nghĩ của trẻ con bây giờ

khó hiểu thật.... Phùng Lan vẫy tay cô giúp việc nói nhỏ: "Chị lên gọi Ruby xuống giúp tôi."

Tiểu Hà và Phùng Lan nói chuyện một lúc rồi Phùng Lan dẫn Tiểu Hà xuống bếp dạy nấu ăn, Tiểu Hà được dịp học nấu ăn liền thích thú cời áo khoác ngoài và bóp xuống vào bếp liền. Tiểu Minh chưa thấy Ruby là cứ xốn xảng của lên, ngó nghiêng, chân cứ đứng đưa giữa không trung chờ... Một lúc thì Ruby cũng xuống, cô bé mặc bộ liền thò trắng, khuôn mặt búng sữa trông càng đáng yêu hơn.

Tiểu Minh nghe tiếng bước chân liền ngoảnh đầu lại nhìn, "T...thiên thần..." - Thằng bé cứ ngẩn ngơ. Ruby thấy Tiểu Minh liền cười tươi vẫy tay chào, Tiểu Minh cũng đưa tay lên ngại ngần chào. Thằng bé ga lăng đứng xuống nhường ghế cho bạn. Ruby không hiểu lắm nhưng vẫn cười duyên ngồi xuống. Thấy Ruby Tiểu Minh càng hồi hộp hơn, không biết nói gì Tiểu Minh liền đẩy nhẹ đĩa há cảo qua cho Ruby: "Há...há...cảo cậu thích...cậu ăn đi..."

Ruby gật đầu: "Cảm ơn cậu."

Cô giúp việc thấy há cảo đã nguội nên liền bung lên: "Há cảo nguội rồi, hai đứa đợi một chút ta lấy đĩa mới."

"Dạ / Dạ. " - Cả hai đồng thanh đáp.

Tiểu Minh lúc này vẫn loay hoay không biết tiếp chuyện sao, thằng bé bình thường nói nhiều vậy gặp lại là tắt điện. Tiểu Hà và Phùng Lan từ trong bếp ngó ra tùm tùm cười hoài khiến Ruby cũng ngại.

Hoắc Tư Vĩ ở nhà đã dọn dẹp sạch sẽ, mãi vẫn chưa thấy vợ con về liền ra sân ngó. Hoắc Tư Vĩ cứ nhòm qua nhòm lại, nhìn trái phải thì thấy vợ đang cùng Phùng Lan trong bếp, anh liền vẫy vẫy tay với Tiểu Hà. Nhưng không nhận được hồi đáp, Hoắc Tư Vĩ bực mình, nhảy cao lên vẫy vẫy. Từ bên trong nhà Phùng Lan để ý thấy ai đó liền vỗ vỗ Tiểu Hà: "Này, nhà em có trôm sao? Hay biến thái? Chị thấy anh ta cứ nhảy lên như đười ươi từ nãy tới giờ."

Tiểu Hà cười quay sang nhìn mới giật mình, ngại ngần nói với Phùng Lan: "Xin lỗi chị, đó là ba Tiểu Minh, anh ấy đang phải lao động công ích nên chắc hơi chán nhảy cho vui."

Phùng Lan nghe xong liền che miệng cười: "Ồ...hoá ra "con đười ươi" kia đang bị vợ phạt. Khó quá!!! " - Hai chị em lại xúm lại cười kể chuyện về hai ông chồng.

Hoắc Tư Vĩ bị bơ liền xì mặt, được một lúc yên ổn thì anh quyết định mặt mòng vác xác sang nhà Phùng Lan ngồi ké.

Tĩnh Tĩnh - Tiếng chuông cửa

Phùng Lan nghe tiếng chuông liền đẩy đẩy Tiểu Hà: "Con đười ươi nhà em không chịu được rồi..." - Tiểu Hà chỉ biết lắc đầu cười

Cô giúp việc ra mở cửa: "Anh là? "

Hoắc Tư Vĩ lễ phép cúi chào: "Xin chào dì, tôi là chồng của Tiểu Hà, cô ấy bỏ chồng đi chơi hơi lâu nên tôi phải đến đón về, con tôi mới sinh đang đòi bú ở bên kia."

Cô giúp việc nghe xong liền mời anh vào trong. Phùng Lan nghe màn giới thiệu của Hoắc Tư Vĩ liền phì cười: "Tiểu Hà con em mấy tháng rồi?"

Tiểu Minh nghe xong liền giật mình: "Ừa mình có em hồi nào nhỉ? "

Tiểu Hà không biết chui đâu liền chạy ra ngoài đánh nhẹ Hoắc Tư Vĩ: "Sao anh lại sang đây? "

"Tại anh chán quá, vợ cho anh vào chơi cùng..." - Hoắc Tư Vĩ tỏ bộ mặt đáng thương. Cuối cùng Tiểu Hà cũng đành cho anh ở lại.

Tiểu Hà tiếp tục vào học nấu ăn, Hoắc Tư Vĩ thấy Tiểu Minh liền ra ngồi cùng. Thấy thằng bé cứ gãi đầu không nói một lời nào anh liền tiếp chuyện: "Chào con, ta là baba của Tiểu Minh."

Ruby lễ phép: "Dạ con chào chú. "

"Ngaoan, duyệt lần 1" - Hoắc Tư Vĩ nói nhỏ với Tiểu Minh

Thằng bé liếc nhìn baba nó, biết ông bố này vào là chẳng có chuyện gì tốt lành mà...hicccc mỗi tình chớm nở này của tôi sẽ ra sao...

"Con thích làm gì nhất? Con có biết chơi dụng cụ nghệ thuật nào không? " - Hoắc Tư Vĩ khoanh tay, ngồi thẳng hệt mấy ông bố đang kén con dâu

Ruby vẫn nhẹ nhàng đáp: "Dạ con thích vẽ. Con biết chơi guitar, piano..."

"Ồ, tài năng! Duyệt lần 2" - Hoắc Tư Vĩ lại ghé qua Tiểu Minh nói nhỏ.

Tiểu Minh chỉ biết cúi đầu, hi vọng ông bố của mình không làm gì khiến bạn sợ.

Hoắc Tư Vĩ lại nghiêm mặt hỏi: "Vậy con có bạn trai chưa? "

Ruby nghe vậy liền lắc đầu.

Lúc này Tiểu Hà và Phùng Lan đi ra, Tiểu Hà nhanh chóng kéo Hoắc Tư Vĩ đứng lên: "Anh quậy gì đó hả?! "

"Thằng nhóc nhà mình gặp gái là cầm như hến, chả nói được câu nào, anh đang giúp con mà! " - Hoắc Tư Vĩ nhún vai, vẻ mặt vô tội

Tiểu Minh không biết nói gì liền đứng lên kéo áo mama: "Mama hay mình đi về đi..."

Tiểu Hà cười tủm: "Được rồi, chúng ta về."

Tiểu Hà lấy áo vắt trên ghế khoác lại, cô lấy chiếc bóp trên bàn rồi chào hai mẹ con Phùng Lan ra về. Phùng Lan tiễn ba người ra tận cổng rồi mới quay lại. Vào lại nhà Phùng Lan mới thấy chiếc bóp rơi dưới sàn liền nhặt để lên bàn.

Ba người nhà Tiểu Hà lên xe cùng trở về nhà Hoắc Tư Vĩ. Trong xe Tiểu Minh không ngừng nuối tiếc, gương mặt điển trai lúc này xị xuống như vừa bị ai cướp bánh, Tiểu Hà thấy vậy liền trêu: "Ai vừa kêu đi về bây giờ lại tiếc xót ruột thế nhỉ? "

Tiểu Minh không nói lí lại thằng bé chỉ liếc một cái rồi nằm dài xuống ghế sau nẫu ruột suy nghĩ: "Đến bao giờ mới đủ dũng khí đứng trước mặt nàng tỏ tình???"

Nghe ông nhóc nói mà hai phụ huynh phá lên cười: "Con trai yên tâm baba sẽ chỉ cho con 1001 cách tán gái bí truyền của thời cụ tổ để lại. Ba dùng có bước 1 là mama ngã ngay vào lòng rồi..." - Hoắc Tư Vĩ vênh mặt, vỗ ngực tự hào

Tiểu Hà bên cạnh liếc mắt, Hoắc Tư Vĩ liền thay đổi sắc mặt nói nhỏ: "Anh chỉ đang giúp con vui lên thôi..." - Tiểu Hà đáp lại bằng nụ cười khá ái: "Vậy thì tối nay sofa làm bạn với anh cho vui..." - Hoắc Tư Vĩ liền sụp đồ...Sofa yêu dấu giữa trời đông giá rét!

Cả ba dừng lại trước siêu thị vì Tiểu Hà cần mua chút đồ. Ba người chọn lựa xong ra quầy tính tiền, lúc lấy bóp ra Tiểu Hà mới nhận ra không phải bóp của mình:

"Chiếc bóp này không phải của em " - Tiểu Hà nhìn trong bóp nhẩn mặt

"Sao vậy? " - Hoắc Tư Vĩ bên cạnh ngó sang. (Từ ngày làm lãnh Tiểu Hà đều thủ quỹ, một đồng không sót đi đâu được.)

"A nhớ rồi...ban nãy ở nhà chị Lan, chắc chắn em cầm nhầm chiếc bóp của chị ấy rồi. " - Tiểu Hà lo lắng

Tiểu Minh bên cạnh miệng ngậm chiếc kẹo vừa bóc: "Ôi thôi xong...vậy là cả nhà chúng ta phải ở lại làm không công cho người ta sao? "

"Không sao, dù gì cũng chưa trả tiền, chúng ta đi thôi không mua nữa." - Tiểu Hà ngượng ngùng nói nhỏ.

Nhưng sự thật không như những gì cô nghĩ.

..

* 50 giây trước*

"Cậu nhóc đợi ba mẹ em trả tiền, em sẽ được ăn." - Cô nhân viên nhẹ nhàng nói

Tiểu Minh làm nũng: "Chị yên tâm, ba mẹ em rất giàu, em ăn xong lát chị tính tiền một thể."

Hôm nay up trước nhé ==))

Dạo này Ngoc chăm viết lắm nha ≡≡≡

_ Nguyễn Ngọc _

Bạn đang đọc truyện *Ông Bó Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

"Chị yên tâm ba mẹ em rất giàu, em ăn xong lát chị tính tiền cả thể." - Vậy là thằng bé ngang nhiên ngồi mở kẹo ra nhai tóp tép, cô nhân viên chỉ biết

đứng nhìn cười khổ

"Tiểu Minh ai cho con bóc ra ăn hả? " - Tiểu Hà lại gần túm lấy cổ áo Tiểu Minh nói lớn, Tiểu Minh giãy giụa, khóc lóc: "Huhuuu con chỉ ăn một cái kẹo thôi mà...huuuu...nhà con nghèo đến nỗi ba mẹ con chỉ mua được Mọc, vài cân kim cương...con khổ quá!" - xung quanh đều dõi ánh mắt vào hai mẹ con.

Hoắc Tư Vĩ đứng bên cạnh chỉ biết che mặt lắc đầu...cuối cùng anh đành rút điện thoại ra gọi thư ký Lâm. Sau 2 phút tiền trả xong, Tiểu Minh nhân cơ hội ôm thêm vài hộp bánh vừa đi vừa tốp tếp...

Vì sự vô ý của mama mà hai cha con Tiểu Minh phải quay lại nhà Phùng Lan một lần nữa. Phùng Lan ở nhà lúc cần lấy tiền trong bóp cũng thấy sự nhảm lẫn, nhưng Phùng Lan khựng lại trước tấm ảnh chụp chung của Tiểu Hà và Dĩ Lộ. Cánh tay run run, một tay Phùng Lan giữ chặt lấy thành ghế, hai mắt rung rung... Đứng lúc đó gia đình Tiểu Hà đến, Tiểu Hà vào trong lấy bóp thấy Phùng Lan liền cười: "Xin lỗi chị, em cầm nhầm bóp của chị..."

Phùng Lan quay mặt lấy lại tinh thần, cô gắng hỏi về tấm hình trong bóp: "Đây là ai vậy? "

Tiểu Hà nhìn tấm hình, cô thoáng buồn nhưng vẫn nở nụ cười tươi trả lời: "Đây là một người bạn rất thân của em...cô ấy tên Dĩ Lộ."

Phùng Lan đứng hình, tay giữ chặt thành ghế: "Dĩ Lộ? Cô ấy...cô ấy đang ở đâu? " - Giọng Phùng Lan khàn trơ hơn

Tiểu Hà thắc mắc: "Sao vậy? Chị có quen cô ấy sao? "

Phùng Lan vội lắc đầu, quay đi: "Không...tôi...tôi không quen cô ấy, tôi chỉ thấy cô ấy rất giống một người thân của tôi nên..."

Tiểu Hà khựng lại nhường chỗ cho những cảm xúc băng khuâng, cô cúi gằm nhìn tấm hình: "Cô ấy...đi rồi..."

"Đi rồi? " - Phùng Lan sững sốt. Cô giữ tay bên tim, hai mắt trùng xuống nhắm nghiền. Tiểu Hà lo lắng gọi người. Vì sự cố này Tiểu Hà càng tò mò hơn, một phần lo lắng sức khỏe Phùng Lan nên ba người nhà Tiểu Hà đều ở lại.

Sau khi được bác sĩ riêng đến kiểm tra Phùng Lan cũng tỉnh lại, Tiểu Hà lo lắng lại gần đỡ Phùng Lan ngồi dậy: "Chị sao rồi? Thấy ổn hơn chưa? "

Phùng Lan gật đầu: "Chị ổn nhiều rồi. Em có thể kể cho chị nghe về Dĩ Lộ không? "

"Chị với cô ấy có quan hệ gì sao? " - Tiểu Hà càng tò mò hơn về quan hệ giữa hai người. Từ lúc quen Dĩ Lộ cô rất ít kể về gia đình mình với Tiểu Hà.

"Dĩ Lộ...là con gái chị..." - Phùng Lan suy nghĩ hồi lâu rồi nhẹ nhàng nói, hai mắt rung rung muốn khóc.

Tiểu Hà sững lại. Phùng Lan nói tiếp: "Chị sinh con bé khi mới 17 tuổi. Lúc đầu cuộc sống rất hạnh phúc, nhưng dần chị nhận ra rằng ba con bé sa ngã con đường sai trái, chị đã khuyên ngăn ông ấy rất nhiều... Đến khi con bé lớn hơn đủ để hiểu mọi chuyện chị quyết định ra đi. Chị đã nhiều lần quay về đón con bé nhưng đều bị ông ấy phát hiện và đánh đuổi. Nhưng đến khi ông ấy không thể cản trở việc chị đón con bé nữa thì chị lại không thấy nó đâu, chị đã tìm con bé rất nhiều năm rồi...rất lâu..." - Phùng Lan đau khổ, bao năm tìm kiếm cuối cùng cũng tìm thấy con gái nhưng...

...Sau đó Tiểu Hà đưa Phùng Lan đến nơi Dĩ Lộ yên nghỉ.

.....

Sau quãng đường dài cuối cùng xe cũng dừng trước biệt thự Hoắc Gia. Tiểu Minh cũng ngủ được giấc dài trên xe, về đến nhà thằng bé vẫn ngủ móm, mơ màng không biết ông bố của mình đưa đi đâu. Mọi người mang đồ của hai mẹ con lên phòng. Hoắc Tư Vĩ và Tiểu Hà dẫn Tiểu Minh vào trong chào ông bà nội. Vừa bước vào tiếng pháo rộn ràng chào mừng hai mẹ con về nhà. Ông bà nội tình nghịch không kém lũ trẻ nhảy múa xung quanh, Tiểu Hà vui đến khóc. Tiểu Minh thấy náo nhiệt cũng chạy vào nhảy. Bữa tiệc gia đình diễn ra ấm cúng, mọi người quây quần bên nhau hạnh phúc.

Hôm đó là một ngày dài đầy kỉ niệm. Tiểu Hà vẫn giữ thói quen ngắm nhìn những vì sao xa xăm. Cô suy nghĩ mông lung, vài cơn gió vi vu lướt qua, Tiểu Hà ôm lấy cơ thể mình xoa xoa... Từ phía sau chiếc áo ấm khoác lên, vòng tay rộng ôm trọn cơ thể cô. Hoắc Tư Vĩ cúi đầu xuống bờ vai nhỏ của cô. Tiểu Hà cũng ôm lấy tay anh, cô cười hạnh phúc: "Anh có thấy mọi chuyện đến và đi rất nhanh không?"

Hoắc Tư Vĩ gật gù, nhìn về phía xa kia: "Ừm...nhanh thật...từ một cô gái 18 non nớt, nay em đã 23 rồi..."

Tiểu Hà nhàu mày quay lại, chỉ tay lên trước mắt Hoắc Tư Vĩ: "Anh...!!!"

Hoắc Tư Vĩ cười, anh cúi xuống hôn nhẹ lên cánh môi mỏng của cô, một tay ôm chặt lấy eo, tay nâng chiếc cằm xinh xắn: "Cảm ơn em đã trở lại... Những ngày thiếu em rất khó khăn..."

"Em cũng vậy..." - Tiểu Hà nhón chân lên đáp lại nụ hôn ngọt ngào của anh. Cả hai quấn lấy nhau không rời.

Tiểu Minh từ bên trong lấy hai ngón tay che mắt: "Ủa ôi...sén xúa...hai người bót thả cầu lương được không? 12 giờ đêm rồi cho con ngủ chó! "

Tiểu Hà ngại ngùng nép sau bờ vai rộng của Hoắc Tư Vĩ: "Thằng nhóc kia con sang phòng ta làm gì? " - Hoắc Tư Vĩ ôm lấy Tiểu Hà quay lại hỏi

Tiểu Minh bĩu môi, tay vuốt cằm: "Hừm... Thiết nghĩ mẹ đưa nào đưa nấy ngủ chung nhĩ...!!!" - Tiểu Minh cười khoái chí

Hoắc Tur Vĩ đen mặt: "Thằng oắt này lại tính phá đây mà..." - suy nghĩ một hồi thì Hoắc Tur Vĩ hạ giọng, vòng tay giữ lấy Tiểu Hà: "Thời thế thế thời, bây giờ phải là vợ thằng nào thằng này ồm!"

Tiểu Minh hừ lạnh, tay chống hông: "Mama chọn đi, ngủ với con hay ngủ với papa?"

Hoắc Tur Vĩ cũng không kém, buông Tiểu Hà ra khoanh tay hừ mạnh: "Với anh hay với nó? "

Tiểu Hà bị hai bố con kéo qua lại đến chóng mặt...cuối cùng...

"Hừ, ta đang được ôm tự nhiên phải chung giường với hai đứa!" - Ông Hoắc hừ lạnh ngồi bật dậy

Tiểu Minh cũng ngoài người dậy trách móc: "Tại papa ý, đáng lẽ papa phải ngủ sofa chứ! "

Hoắc Tur Vĩ bị trách liền bật dậy đáp trả: "Tại thằng quý nhà người ấy, đang yên đang lành mò sang phòng ta làm gì? "

Cả ba nhìn nhau thở dài rồi lại nằm xuống ngủ qua ngày.

Tiểu Hà đuổi được hai bố con phiền phức thấy nhẹ cả người. Cô và bà Hoắc nói chuyện phiếm cả buổi tối... Niềm hạnh phúc ngập tràn cả căn nhà xua tan cái lạnh buốt mùa đông miền Bắc...

.....

Thời gian trôi thắm thoát cũng đã 3 tháng Tiểu Hà chuyển về nhà Hoắc Tur Vĩ sống, Hoắc Tur Vĩ đã chuẩn bị hoàn tất chuyện đám cưới từ lâu, ông bà Chu - Hoắc và cả Tiểu Minh hai bên đều đã nôn nóng muốn có một tiểu Hoắc (Tiểu Minh vẫn giữ họ theo mẹ). Tiểu Hà vừa vui mà vừa lo...

Hôm nay là ngày Tiểu Hà chính thức được khoác trên mình chiếc váy cưới. Cô ngồi trong phòng chờ đang trang điểm và làm tóc.

Mộc Lan cùng cô chuẩn bị bên trong, bà Chu, bà Hoắc thì tiếp đón khách bên ngoài.

"Hôm nay chị rất đẹp." - Mộc Lan đưa tay nâng niu gương mặt Tiểu Hà cười duyên.

Tiểu Hà khẽ cười, hàng mi dài khẽ sụp xuống ngại ngùng, Tiểu Hà nhẹ nhàng nói: "Thiên Quốc Tùng có đến không? " - Hai mắt long lanh chứa đựng niềm hy vọng.

Mộc Lan suy nghĩ một lúc, cô lắc đầu: "Anh ấy nói không về kịp, chị yên tâm sẽ có quà gửi về." - Mộc Lan gượng cười, cô không muốn Tiểu Hà buồn

Tiểu Hà gật đầu, cô nói muốn vào nhà vệ sinh nên Mộc Lan ra ngoài trước. Căn phòng trống chỉ còn mình Tiểu Hà ngồi giữa trong bộ váy cưới tinh xảo được làm riêng cho cô...

Tiểu Hà lấy trong túi xách chiếc bóp, cô nhẹ nhàng lấy tấm ảnh hai cô gái trẻ trung cười rạng rỡ, cô cười tươi: "Câu nhìn này, hôm nay mình được lên xe hoa rồi... Mình rất đẹp phải không? " - hàng nước mắt khẽ lăn dài, Tiểu Hà ôm lấy tấm ảnh nói nhỏ: "Mình rất nhớ cậu..."

Bỗng trong tâm trí cô giọng nói của Dĩ Lộ vang lên: "Đừng khóc..." - Tiểu Hà mừng cười tươi...: "Dĩ Lộ..." - Nhìn xung quanh chỉ là bốn bức tường, Tiểu Hà thoáng thất vọng. Mộc Lan nghe tiếng bên trong liền vội chạy vào: "Chị có sao không? "

Tiểu Hà lắc đầu, đưa tay lau hai hàng nước mắt. Mộc Lan nhìn xuống tấm ảnh, cô ôm lấy Tiểu Hà: "Chị ấy đang rất mừng cho chị... Để em giúp chị dậm lại phần, cô dâu khóc như thế là xấu lắm nha!"

Mộc Lan đang giúp Tiểu Hà dậm lại phần thì thấy bóng người chạy qua liền hoảng hốt gọi lớn: "Ai đó? "

Tiểu Hà quay lại nhìn, Hoắc Tur Vĩ từ sau cửa loay hoay bước vào, ngó nghiêng xung quanh: "Con nhóc này nói nhỏ thôi bị phát hiện bây giờ." - Hoắc Tur Vĩ thấy mình an toàn mới quay ra trách Mộc Lan.

Tiểu Hà cười kéo tay anh: "Sao anh qua đây được? "

Hoắc Tur Vĩ vỗ ngực tự hào: "Chỗ này do anh chính tay chuẩn bị mà...lổ vào bí mật cũng không khó lắm! "

Mộc Lan khoanh tay trước ngực lại gần, tay vỗ vỗ vai Hoắc Tur Vĩ: "Ồ hóa ra là do Hoắc Tổng ra tay, thăm nào... Mẹ nuôi có biến thái!" - Mộc Lan gọi lớn

Từ bên ngoài bà Hoắc và bà Chu cùng cả đám bảo vệ vội vàng chạy vào: "Sao thế con? "

Hoắc Tur Vĩ thấy vậy liền quay lại chạy thì bị Mộc Lan chặn trước: "Tên biến thái đây này mẹ."

Bạn đang đọc truyện *Ông Bố Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Hoắc Tư Vĩ bị bắt lỗi ra ngoài, anh khó khăn lắm mới nói câu cuối: "Vợ em đẹp lắm! "

Tiểu Hà và Mộc Lan cười khúc khích. Thăng bố vừa bị lỗi ra thì thăng con hí hửng chạy vào: "Mama con vừa nghe tiếng papa la thăm thương lắm" - Thăng bé mặc vest đen đeo nơ tóc chải chuốt chạy lon ton nhìn vừa ra dáng quý tử, vừa trông như hồn kẹo biết đi

Mộc Lan thấy thăng bé chạy vào liền đưa lời khen: "Nhóc Minh đẹp trai ghê ta, không biết giống mama hay giống papa đây? "

Tiểu Minh khoanh tay bĩu môi: "Tất nhiên con giống mama rồi, papa xấu vậy ai thèm chứ..."

Tiểu Hà nghe xong chỉ biết lắc đầu cười xoa đầu thăng bé. Tiểu Minh chợt nhớ điều gì liền nói nhỏ với Tiểu Hà và Mộc Lan: "Mà hôm nay bạn Ruby xinh lắm nha..."

Mộc Lan liền nheo má thăng bé: "Thằng nhóc này cũng lạnh lắm nha!"

Bữa tiệc bắt đầu, Tiểu Hà khoác tay ông Chu bước vào lễ đường, phía trước là Tiểu Minh và Ruby tung hoa, mọi người xung quanh vỗ tay nồng nhiệt. Hoắc Tư Vĩ vừa vui vừa hồi hộp. Ông Chu đến đưa tay Tiểu Hà cho Hoắc Tư Vĩ nói: "Tôi mất 18 năm để dạy Tiểu Hà lớn khôn, nhưng chỉ mất 18 giây trao nó cho người khác, tôi không mong cậu cho nó tiền bạc, chỉ mong rằng ngày mà cậu hết thương con gái tôi hãy gọi cho tôi, tôi sẽ đến đón nó về."

"Dạ, con sẽ không làm ba thất vọng." - Hoắc Tư Vĩ đáp lại, giữ chặt lấy tay Tiểu Hà nhìn cô cười.

Bữa tiệc bắt đầu với tiếng nhạc du dương, ai ai cũng hòa mình theo âm thanh bay bổng. Mọi người dừng lại khi tiếng nhạc ấy bỗng dừng bị ngắt, mọi hướng nhìn đều hướng về một chàng trai thanh tú, trên tay là một chai rượu Pháp thượng hạng cùng bó hoa to thoảng mùi hương dịu ngọt.

"Alan / Vương Khải Phong? " - Tiểu Hà và Hoắc Tư Vĩ nhìn nhau khó hiểu. Tiểu Minh thấy Alan liền mừng vội vẫy tay gọi lớn: "Chú Alan! Con Tiểu Minh nè!!!"

Alan cười tiến lại gần hai nhân vật chính buổi tiệc, anh đưa bó hoa nhìn Tiểu Hà trìu mến: "Lâu rồi không gặp!"

Ngay lập tức Hoắc Tư Vĩ giật lấy bó hoa: "Ủầy hoa mua đâu thơm thế, chỉ chỗ tôi mua cho VỢ vài bó! " - Alan chỉ biết lắc đầu cười, Tiểu Hà nhay nhéo tay Hoắc Tư Vĩ khiến anh kêu lên một tiếng. Mọi người xung quanh liền cười tùm, lấy lại thể diện Hoắc Tư Vĩ vội tiếp lời: "Xin lỗi vì sự cố gián đoạn này, mọi người tiếp tục..." - Từng nốt nhạc bay bổng lại vang lên, mọi người tiếp tục cuộc vui.

Tiểu Hà chưa kịp nói hết thì một cô gái duyên dáng tiến lại gần, trông cách ăn mặc và phong thái của cô gái ấy hẳn là một tiểu thư con nhà quyền quý. Cô gái ấy đến gần Alan nhẹ nhàng cúi đầu chào hỏi: "Mừng hạnh phúc Tiểu Hà."

"Đây là? " - Tiểu Hà ngơ ngác nhìn Alan, Hoắc Tư Vĩ nhìn một lượt cô gái kia rồi suy nghĩ trầm tư...

Alan ngại ngần nhìn cô gái bên cạnh, tay đan tay cô gái: "Đây là Jonhie, vợ sắp cưới của anh." - Anh quay sang nhìn Jonhie cười, Jonhie nhẹ cúi đầu, rồi cô lịch sự đưa tay ra: "Xin chào, tôi là Jonhie. Rất vui được gặp cô, Alan rất hay nhắc đến cô." - Tiểu Hà cũng niềm nở đáp lại: "Ồ, thật mừng khi thấy hai người hạnh phúc như vậy."

Hoắc Tư Vĩ lúc này mới lên tiếng: "Cô Jonhie Kim, con gái duy nhất của Junior Kim - CEO CT sản xuất kim cương lớn nhất Châu Âu?"

Jonhie cười duyên: "Anh quá lời rồi... Hẳn đây là Hoắc Tổng? Nghe danh đã lâu nay mới được gặp, thật không thất vọng."

"Anh biết cô ấy sao? "

"May mắn được hợp tác với bố cô ấy một lần."

"Thôi nào, anh Hoắc định cho chúng tôi đứng ngoài này mãi sao? " - Alan lên tiếng

"À tôi con chưa hỏi anh sao Tiểu Hà là của tôi rồi mà anh vẫn nhắc đến cô ấy? " - Hoắc Tư Vĩ khoác cổ Alan lôi vào trong. Tiểu Hà và Jonhie chỉ cười khô

.....

Từ phía xa xa bóng dáng một chàng trai, gương thư sinh đứng thẳng, một tay nâng ly rượu đưa ánh mắt xa xăm nhìn về phía bầu trời xanh thẳm trầm tư. Từ đây, bước chân nhẹ nhàng của nàng công chúa bước ra từ truyện cổ tích nhưng lại mang chút mạnh mẽ của một nữ doanh nhân thành đạt hướng về chàng trai. Cô nhẹ vỗ vai khiến chàng trai giật mình quay lại, ly nước trên tay cô đổ ngược lên bộ váy trắng tinh xảo:

"Xin lỗi, tôi không cố ý." - Chàng trai vội rút khăn tay từ trong túi áo giờ lên định lau nhưng lại ngừng lại: "Hay là cô lau vẫn tốt hơn..." - Chàng trai vẫn

cúi nhìn cô gái nhưng gương mặt thuần khiết ấy chỉ lập lòe qua làn tóc gọn sóng.

"Không sao. " - Cô gái ngẩng đầu lên, nở nụ cười duyên nhận lấy chiếc khăn rồi cúi xuống lau phần váy bị ướt.

"Hình như tôi gặp cô ở đâu rồi? "

Cô gái chỉ mỉm cười, giọng nói trầm ấm vang lên: "Cô có phải là Mộc Lan? "

Hai người cứ thế bắt đầu câu chuyện trên trời dưới biển, cứ thế họ hiểu nhau hơn, càng muốn tìm hiểu đối phương nhiều hơn một chút...

.....

Thời gian cứ trôi đi, mọi người vẫn tiếp diễn công việc của mình, mỗi một ngày trên thế giới này lại có một tình yêu chớm nở, và mỗi một ngày họ lại càng cảm thấy trân trọng những giây phút bên nhau hơn...

"Hoắc Tur Vĩ ba đâu rồi? " - Tiếng Tiểu Minh từ trong phòng vọng xuống phòng bếp.

"Ồi...ba đây ba đây...!" - Hoắc Tur Vĩ trong bộ tạp dề màu hường nam tính "lon ton" chạy lên phòng ngủ của con: "Sao thế con trai? " - Hoắc Tur Vĩ thờ hồn hên

Tiểu Minh xịu mặt, chạy lại phía Hoắc Tur Vĩ chỉ tay hướng đứa bé một tuổi gương mặt vô tội đang nằm nghiêng đầu nhìn về phía ba và anh trai: "Hoắc Viên Viên ị đùn..."

Hoắc Tur Vĩ chỉ biết đập đầu vào gối than: "Vợ ơi em về nhà điiiii.....!!!"

Tiểu Minh cũng khóc lóc thảm thương: "Bà Vui bà mau lên nấu com cho con điiii.....!!!" - Ngay lập tức nhận cái nheo má của papa: "Ý nhà người ta nấu ăn dở hả? Ý nhà người là ta không cho nhà người ăn no à? "

Hai cha con cứ thế đầu đá nhau còn bé gái trên giường khóc nức nở... Cả căn nhà chưa lúc nào được yên tĩnh ~

(Tiểu Hà về nhà mẹ đẻ chơi vài hôm, trước khi đi hai bố con rất hào hứng khi không có mama ở nhà quá tháo... Bà Vui là giúp việc kiêm đầu bếp chính trong nhà, bà xin nghỉ vài hôm về quê, vì Hoắc Tur Vĩ muốn thể hiện với con trai nên không gọi đầu bếp đến, cái kết hai cha con gọi đồ ăn sẵn hai ngày....)

HẾT

Xin lỗi mọi người vì đoạn kết hơi Nhạt!!!

~Ngooc sẽ cố gắng hơn ở Tập Ngoại Truyện nha ~

(Chắc chắn sẽ có ngoại truyện về Thiên Quốc Tùng nhaaa♥♥)

Bạn đang đọc truyện *Ông Bố Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Ngoại truyện:

Ngoại Truyện (1)

Tiểu Minh 10 tuổi - Viên Viên 5 tuổi

"Tiểu Minh, Viên Viên mau vào đây cho ta! " - Tiểu Hà trong phòng ngủ mà xi khói, cô chống tay, gương mặt đỏ bừng đầy tức giận.

Hai anh em đang chạy đùa bên ngoài liền rón rén bước vào, Viên Viên dụt dè nấp sau lưng anh. Tiểu Hà liền đánh giọng: "Viên Viên bước lên. "

Viên Viên toát mồ hôi hột, tay chân bủn rủn khoanh tay mép mặt: "Mama con xin lỗi vì đã lấy son của mama tô cho con Lu (Lu là con chó cưng của Viên Viên) "

Tiểu Hà đen mặt, cố kiềm chế: "Giữ nữa không? "

"Con Lu chỉ..." - Viên Viên nước mắt đã giàn giụa

"Chỉ sao? "

Tiểu Hà càng nhẹ nhàng Viên Viên càng sợ hơn, con bé òa lên khóc lớn: "Huuuuuu.... Con Lu chỉ làm rách một chiếc đầm papa vừa mua tặng mama, một chiếc túi xách.... "

"Còn gì nữa không? " - Tiểu Hà khoanh tay kiềm chế

Viên Viên xụi nước mắt, nước mũi: "Còn làm xước Ip11 ProM của mama...."

Tiểu Hà hít thở sâu, chuyển hướng qua thằng con trai đang cười tùm tùm bên cạnh: "Còn con không thú tội trước đi đứng đấy mà cười! "

Tiểu Minh giật thót tim, thằng bé tay chân lúc này cũng run lấy bầy: "Con không huấn luyện chó nghệ thuật như Viên Viên, nhưng mà con chỉ lỡ chân đụng trúng bàn trang điểm của mama..."

Tiểu Hà muốn học máu, vội sang phòng trang điểm, trống trơn, cô lại vội vàng xuống lầu tìm đến thùng rác lớn ngoài cửa: "Tiểu Minhhhhhhh!!!! " "

Cả hai anh em nghe tiếng hét thất thanh của mama liền lỏn chạy đi tránh bão... Cả buổi hôm ấy hai anh em bị "vứt" ra vườn hoa làm công ích, bà quản gia đặt một hộp dụng cụ làm vườn nhỏ xuống cho hai anh em: "Viên Viên con mang bao tay vật cò, nhặt lá. Tiểu Minh con tĩa bỏ lá hồng rồi lấy vòi tưới cây. Hai đứa làm mau mau còn vào ăn, hôm nay bà Vui làm toàn những món hai đứa thích đó."

Hai anh em nghe vậy thì thích thú kêu lên, Tiểu Hà từ bên trong nói lớn vọng ra: "Không làm xong thì đừng nghĩ đến chuyện ăn! "

"Suýt!!!Nói nhỏ thôi. Mama đang hóa thành con sư tử dữ tợn. " - Tiểu Minh đưa tay lên miệng ra hiệu

"À giống như papa hay nói Phụ nữ có chồng thì sẽ hóa thành Sư Tử Hà Đông phải không anh hai? " - Viên Viên thì thầm bên tay Tiểu Minh

Cả hai anh em nói với nhau thích thú cười hí hửng. Tiểu Hà đứng trong nhà chống tay nỏ vọng ra: "Hai đứa không làm xong thì đừng có bước chân vào nhà. "

Tiểu Minh đứng phắt dậy, tay vỗ ngực: "Mama yên tâm con sẽ giám sát Viên muội muội."

Tiểu Hà hừ lạnh quay vào trong. Tiểu Minh ở ngoài thích thú, Viên Viên đưa mắt lên nhìn: "Anh đứng đấy mà đắc ý, tí em mếc mama anh không làm."

"Nhóc con, đợi đấy anh đây cho biết tay." - Tiểu Minh cười gian, làm chăm chỉ được một lúc thì thằng bé ôm bụng gọi lớn: "Mama ơi, mama ơi." - nghe tiếng kêu Tiểu Hà lo lắng chạy ra: "Sao thế con? "

Tiểu Minh ôm bụng, mặt nhăn nhó: "Mama con, con đau bụng quá, sắp ra rồi, mama cho con..." - Tiểu Minh đưa bộ dạng tội nghiệp, đáng thương, Tiểu Hà suy nghĩ một lúc thì gật đầu: "Được rồi đi nhanh đi rồi ra làm tiếp nghe không. "

Tiểu Minh hớn hờ liền nhưng không quên vai diễn dở dang cậu đặt dẹo chạy vào trong. Tiểu Hà nhìn Tiểu Minh khoanh tay cười: "Thằng nhóc này, giỏi lắm dám chơi chiêu với ta! "

.....

Tiểu Minh vào nhà vệ sinh liền nhón chân đứng trước gương cười khoái: "Hahaa, đến cả mama cũng bị mình dụ. Tiểu Minh ơi là Tiểu Minh giỏi quá mất thôi, ahahaaa.... " - cười được vài tiếng thì Tiểu Minh quên mất nhiệm vụ liền bịt miệng lại, nhẹ nhàng mở cửa ngó đầu nhìn xung quanh: "Hihi, mama lên lầu rồi." - Tiểu Minh nhìn xung quanh chắc chắn mới rón rén bước về phía tủ lạnh, mở tủ hai mắt thằng bé sáng long lanh: "Socola, Sữa chua, Bánh, kẹo...lấy hết. Phải lấy đồ đựng mới được." - Thành công lấy đồ chất đầy trước mặt, Tiểu Minh lại rón rén ôm chúng vào nhà vệ sinh ngồi, an tâm khóa cửa thần nhiên như chưa có gì xảy ra.

Tiểu Hà và Viên Viên đứng ở cầu thang nãy giờ đã thấy hành vi của Tiểu Minh, hai mẹ con chỉ nhìn nhau che miệng cười.

Tiểu Minh ngồi trong nhà vệ sinh cả tiếng đồng hồ: "Ờ...ơ...no quá mất thôi." - Cái bụng xẹp lép của Tiểu Minh giờ đã phình to lên, hai mắt dúi lại, thằng bé nhìn qua ô cửa: "Ồ vẫn sớm, ngủ một chút chắc không sao! " - Cứ thế Tiểu Minh gát tay đóng vỏ bánh kẹo sang một bên rồi nằm co lại ngủ một giấc no say.

.....

4 tiếng đồng hồ trôi qua, trời đã tối sầm, trong nhà ánh đèn vàng ấm cúng, trên bàn ăn là bao món thịnh soạn, cả nhà đang quây quần xung quanh.

"...~...~...~" - Tiếng bụng đói cứ réo lên, Tiểu Minh mờ mờ mờ mắt ra ngử ngử: "Thơm quá..." - thằng bé nhìn xung quanh,...hơ...hộp com của con Lu....hi...cái chuông của Lu....!" - Tiểu Minh cứ mơ màng rồi nghĩ lại, thằng bé mờ tròn mắt, bật dậy: "Hà?" - thằng bé kêu lên chạy về phía cửa nhà, khóa rồi. Nhanh trí Tiểu Minh chạy ra phía sau nhà, nhìn qua cửa kính cả nhà đang ăn com, thằng bé đập cửa nói lớn: "Mama ơi con đói quá, cho con vào ăn com."

Tiểu Hà thấy Tiểu Minh la lối bên ngoài thì thích thú, cô mở cửa sổ ra: "Tiểu Minh lại đây con yêu." - Cô vẫy vẫy tay với Tiểu Minh, Tiểu Minh mếu máo lại gần. Vừa đến Tiểu Hà liền nhéo tai Tiểu Minh: "A...a...đau ma...." - "Giờ biết đau rồi hả? Dám lừa mama trốn trong toilet!" - Tiểu Hà tức sôi máu, cô

buông tay khỏi cái tai nhỏ đã ủng hồng của Tiểu Minh. Tiểu Minh òa lên khóc: "Con biết lỗi rồi mama cho con vào đi." - Khóc lúc một lúc không thấy phản hồi từ Tiểu Hà Tiểu Minh liền nín: "Ừ mà sao mama bế con ra đây được? Hay là nhà mình có mặt thất hả mama? Có khi nào...." - Tiểu Minh vuốt cằm ra dáng thám tử tư

Tiểu Hà giận đỏ mặt: "giờ này còn nói linh tinh được hả? Tối nay thế chỗ con Lu!" - Nói rồi Tiểu Hà đóng cửa lại đi vào trong.

Tiểu Minh biết không làm được gì liền ủ rũ đi về phía cửa nhà ngồi ngẩn sao: "Hỏi vì sao tôi buồn? - Vì người có một bà mẹ Nhẫn Tâm! Hỏi vì sao tôi đói? - Vì mẹ người rất Vô Tâm! - Hỏi vì sao..." - Tiểu Minh vừa hỏi vừa trả lời, Tiểu Hà bên trong tức sôi máu quát lớn: "Chu Tiểu Minh.....!!!!" - Tiểu Minh bên ngoài giật bắn mình, liền ngồi né sang một bên nói nhỏ lại.

Đã qua 3 tiếng Tiểu Minh vẫn không được thứ gì lót bụng, đang uể oải thì nghe tiếng gọi nhí nhí ở sau nhà: "Tiểu Minh...baba đây..." - Nghe tiếng gọi từ con tim, Tiểu Minh chạy đến hạnh phúc: "Baba yêu của con..." - Hai ba con nhìn nhau ôm trầm lấy qua cánh cửa sổ, trông thật lãng mạn...

"Hoắc Tư Vĩ! " - Từ phía sau tiếng gọi đầy giận dữ của Tiểu Hà làm Hoắc Tư Vĩ run lấy bầy liền buông Tiểu Minh ra quay lại vẫy tay cười khả ái: "Vợ...vợ yêu..."

"Đêm nay hai bố con đừng vào nhà! " - Tiểu Hà nói xong đóng sầm cửa lại.

Hoắc Tư Vĩ nhìn Tiểu Minh, Tiểu Minh nhìn Hoắc Tư Vĩ, hai bố con ôm nhau khóc đồng cảm...: "Sau này con sẽ không lấy vợ nữa!" - Tiểu Minh ngồi thần thờ. Hoắc Tư Vĩ ngồi bên cạnh vỗ vai như hai người đàn ông, bùi ngùi nói: "Không, dù gì con cũng phải lấy vợ để giữ lại giống nòi con à." - Hai bố con nhìn nhau lại ôm nhau khóc đồng cảm, trong tiếng khóc lại có tiếng réo của bụng Tiểu Minh, Tiểu Minh buông Hoắc Tư Vĩ ra: "Baba con đói..."

Hoắc Tư Vĩ lôi ra trong túi hai cái bánh mỳ: "À, ban nãy baba giấu được hai cái bánh con ăn đi."

Tiểu Minh nhận lấy bánh từ tay Hoắc Tư Vĩ ăn vội vàng, rồi nhìn sang ông bố đáng thương ôm khóc đồng cảm.

Cũng lâu rồi Ngoc không update truyện, nay rảnh Ngoc viết nốt và up NT1 mong mọi người sẽ thích♥

Ngoc đang viết Truyện mới mọi người cùng chờ đọc nha♥

○◻●≡★≡LOVE≡★≡●◻○

Bạn đang đọc truyện *Ông Bố Họ Hoắc Biến Thái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.